

கழகஞ்சோலை

முஸ்லைமணி

கமுகஞ்சோலை

(நாவல்)

கலாபூஷணம், தம்ழ்மணி
முல்லைமணி வே.சுப்பிரமணியம்

முல்லை வெளியீடு:
4, காளி கோவில் வீதி, கூமாங்குளம்,
வவுனியா.

Title	:	Kamukancholai
Subject	:	Traditional Historical Novel
Language	:	Tamil
Author	:	Kalabooshanam, Tamilmani , Mullaimani V. Subramaniam SLEAS Retd. Director of Education, Mullaitivu
Copyright	:	Mrs. Parameswary Subramaniam.
Printers	:	Vaani Computer Printing Centre 61B, 1st Cross Street, Vavuniya
Publishers	:	Mullai publishers 4, Kali Kovil Road, Koomankulam Vavuniya.
First Edition	:	December 2000
Cover Design	:	R. Rengasamy
Computer Type Setting	:	Vaani Computer Printing Centre
Price in Sri Lanka	:	Rs. 160.00
Other Countries	:	6 Dollars.
நூலின் பெயர்	:	கமுகஞ் சோலை
விடம்	:	பாரம்பரிய வரலாற்று நவீனம்
மொழி	:	தமிழ்
நூலாசிரியர்	:	கலாபூஷணம், தமிழ்மணி முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் SLEAS ஓய்வுபெற்ற கல்விப்பணிப்பாளர், முல்லைத்தீவு தருமதி பரமேஸ்வரி சுப்பிரமணியம்
பதிப்புரிமை	:	
அச்சிட்போர்	:	வாணி கணனி அச்சகம் 61B, முதலாம் குறுக்குத்தெரு, வவுனியா
வெளியீடு	:	முல்லை வெளியீடு 4, காளிகோவில் வீதி, கூமாங்குளம், வவுனியா
முதற்பதிப்பு	:	டிசம்பர் 2000
அட்டை	:	ஆர். ரெங்கசாமி
கணனி எழுத்து அமைப்பு	:	வாணி கணனி அச்சிடல் நிலையம்
விலை	:	இலங்கையில் ரூபா 160. 00 வெளிநாடுகளில் 6 டொலர்கள்

வாசக நேயர்க்குச் சில வார்த்தைகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி தசாப்தங்களில் ஆங்கில நிர்வாகத்திற் கெதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தினர் வன்னிப்பிரதேசத் தண்ணீருற்று மக்கள். இந்த நிகழ்ச்சியைச் சித்திரிக்கும் நாட்டார் கதைப்பாடல் கமுகஞ் சண்டை

தண்ணீருற்றில் செல்வாக்குப் பெற்ற வர்க்கத்தினரின் வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்குச் சாதாரண குடியானவர்களின் கமுகஞ்சோலை இடையூறாக இருப்பதாகக் கருதப்பட்டது. ஆதிக்க வர்க்கம் இதனை முல்லைத்தீவு உதவி அரசாங்க அதிபர் ஹோட்டன் துரைக்கு முறையிடுகின்றனர். கமுகுகளைத் தறிப்பிக்க ஏற்பாடு செய்கிறார் துரை. குடியானவர்கள் கமுகு தறிக்கவந்தோரை உக்கிரமாகத் தாக்குகின்றனர். இதனைச் சமாளிக்க முடியாது கமுகு தறிக்கவந்தோர் பின்வாங்குகின்றனர். ஹோட்டன் துரைக்கு இது பெருத்த அவமானமாகப் போய்விடுகிறது. இதனைப் பெரிய துரைக்கு அறிவிக்கின்றார். மன்னார்ப் பரவர் படையணியை அனுப்பியதவுமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். ஹோட்டன். இதனை ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சியாகப் பெரியதுரை நினைக்கவில்லை. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்துக்கு விடப்பட்ட மாபெரும் சவாலாகவே அவர் கருதுகிறார். படையணியை அனுப்பியதுடன் தானே நேரே தண்ணீருற்றுக்கு வருகின்றார். துப்பாக்கி ஏந்திய பட்டாளம் தண்ணீருற்றுக் கிராமத்தைச் சுடுகாடாக்குகின்றது. சிறு எதிர்ப்பு இருந்த போதும் பாதுகாப்புப் படையின் காவலுடன் கமுகுஞ் சோலை அழிக்கப்படுகின்றது.

இந்தக் கதைப்பாடலை ஆதாரமாகக் கொண்டு கற்பனைச் சம்பவங்களும் கலந்து பின்னப்பட்டதே 'கமுகஞ்சோலை' என்னும் நாவல். இதையொரு வரலாற்று நாவலாகக் கொள்ளலாமா என்பதை வாசகர்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். வன்னிப் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் படம்பிடிக்கிறது இந்த நாவல். ஆங்கில நிர்வாகத்தை நடத்திய துரைமாரும் அவர்களுக்குக் கீழே இருந்த நிர்வாக உத்தியோகத்தரும். சாதாரண குடிமக்களுமே இந்த நாலில் இடம் பெறும் மாந்தர்கள்.

நாட்டார் பாடலில் குறிப்பிடப்படும் சம்பவங்களைவிட ஏனையவையாவும். கற்பனை. மனித குலத்தின் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் காட்டுவதற்காகப் புனையப்பட்டவை. எந்த ஒரு

சமூகத்தையோ தனிமனிதரையோ சுட்டி நிற்பன அல்ல என்பதனை வாசக நேயர்கள் கருத்தில் கொள்ளவும்.

'மேலே என்ன? உம் உம்' என்று வாசகரின் ஆவலைத்தூண்டக் கூடிய தொடர்கதைப் பாணியில் இந்த நாவல் எழுதப்படவில்லை. மக்கள் வாழ்க்கை அதில் எதிர்நோக்கும் போராட்டங்கள், வெற்றிகள் தோல்விகள், அடக்குமுறைகள் என்பனவே நாவலின் மைய நிகழ்ச்சிகளாகும். அத்துடன் சுவாரச்யமான வாழ்க்கையம்சங்களும் இடம் பெறாமலில்லை.

நாவலுக்கு ஆதாரமாக அமைந்த 'கமுகஞ்சண்டை' என்னும் கதைப் பாடலும் நாவலை எழுத உதவிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

'கமுகஞ்சண்டை' கதைப்பாடலின் பிரதியை எழுதுவித்து உதவிய முள்ளியவளை வித்தியானந்தக் கல்லூரியின் துணை அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கும் திரு. வி. கதிரவேலு B. Sc அவர்களுக்கும் பாடலை நினைவிலிருந்து கூறிய வற்றாப்பளை சின்னப்பிள்ளை இராசசிங்கம் அவர்களுக்கும் அதனை எழுதிய கணுக்கேணி சோதிடர் இராமலிங்கம் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி.

நாவலை அழகுற அச்சிட்டுதவிய வவுனியா வாணி கணனி அச்சகத்தினர்க்கும் இதனை வெளியிட்டிருக்கும் முல்லை. வெளியீட்டினர்க்கும் இதயபூர்வமான நன்றி.

4. காளி கோயில் வீதி,
சுமாங்குளம்
வவுனியா.
01-12-2000

முல்லைமணி

கமுகஞ்சண்டை - நாட்டார் கதைப்பாடல்

ஹோட்டன் துரை கட்டளை

காட்டுராசா	கதிர்வேல்வினாசி	வாரும்	நீ	ரென்றான்
கமுகு தறிக்கக்	கட்டளை வந்தது	பாரும்	நீ	ரென்றான்
பக்கிரித் தம்பி	சலுத்தான் கண்டு	வாரும்	நீ	ரென்றான்
பாக்குமரங்கள்	தறிக்கிறகட்டளை	பாரும்	நீ	ரென்றான்
காதுறு சாய்பு	மீராலெவ்வை	வாரும்	நீ	ரென்றான்
கமுகு தறிக்கிற	கட்டளை வந்தது	பாரும்	நீ	ரென்றான்

ஊரவர் எதிர்ப்பு

எல்லோரும் கூடி ஆலோசனைகள் நன்றாய்ச் செய்தனரே கமுகு தறிக்கில் தலைப்புடைபடுவீர் சங்காரப்பயல்காள் கத்தக் குத்து விழுகுதுபார் காதுறு சாய்பென்றான்

ஹோட்டன் துரை ஓட்டம்

திரண்ட சனத்தைக் கண்ணால் கண்டான் ஹோட்டன் துரைதானும் குமுறி விழுந்தே ஓடிப்போனான் ஹோட்டன் துரைதானும் குமுகமு வென்றே வாரிப்பாயுது குஞ்சிநீலக்குதிரை அரைநா முகைக்குள் அரண்மனை சேர்ந்தான் ஹோட்டன் துரைதானும் வக்கனம் கண்டு வெட்கம் பொருந்தி ஹோட்டன் துரைதானும்

பெரியதுரைக்கு விண்ணப்பம்

பெரிய துரைக்கு காயிதம் எழுதி ஹோட்டன் துரைதானும் தண்ணீ ருற்றில் கமுகுதறிக்கத் தடையாம் குடியானோர் சண்டை வந்து முண்டு கொண்டது காணும் துரையே நீர் மன்னார்ப் பரவரை அனுப்பிவையும் பரமா நியென்றான்.

பெரியதுரை சினம்

காயிதம் உடைத்து வாசித்துப் பார்த்தான் பெரிய துரைதானும்
கலகல வென்று சிரித்தான் அங்கே பெரியதுரைதானும்
மீசை துடிக்கப் பார்த்தான் அங்கே பெரிய துரைதானும்
வாசல் மந்திரி தாமோதரியை வாரும் நீரென்றான்

தண்ணீருற்றில் முகாமிட ஏற்பாடு

கூடாரங்கள்	குடிவகை ஏற்று	குரிசை	நீரென்றான்
குசினிக்கேற்ற	சாமான் எல்லாம்	குறையா	தேற்றென்றான்
மருந்து குண்டு	இடிதுப்பாக்கி	வண்டியி	லேற்றென்றான்
மந்திரிமாரும்	வந்திடவேணும்	குரிசை	நீ ரென்றான்
ஊரிற்	சனத் தோ	டெதிரிடை	செய்தால்
உமக்கு	வசையாமே		
கூடாதையா	கமுகுதறிக்கக்	கூறும்	நீரென்றான்
உபாயம் பண்ணிக்	கமுகுதறிப்பேன்	உண்மை	தானையா

பெரியதுரை வருதல்

அந்த வேளையில் வந்திறங்கினான் பெரிய துரைதானும்
கூடாரங்கள் போட்டானங்கே பெரிய துரைதானும்

உடையாரை அழைத்தல்.

கணக்கவளந்தான் காசிஉடையான் வாடா முன்னாலே
கோணன் விதானையைக் கொண்டோடி வாடா காசி உடையா நீ
கூட்டி வாறேன் என்றே போனான் காசி உடையாரும்.

விதானையாரிடம் கூறல்

பெரிய துரையுடை கட்டளை வந்தது வருவீர் தானிப்போ
சரிகை தலைப்பா தானேயணிந்தார் கோணன் விதானையுமே
வன்னிய சிங்கனைக் கொண்டோடிவாடா கோண விதானை நீ
வயிறு குலுங்கப் பாய்ந்தார் அங்கே கோணன் விதானையுமே

வன்னிய சிங்கரை அழைத்தல்

ஐயாகேளும் ஐயர்கேளும் வன்னிய சிங்கையா
பெரியதுரையுடை கட்டளையின்படி வந்தேன் நானிங்கே
உம்மைக் கூட்டி வரச்சொன்னாரே பெரிய துரைதானும்

வன்னியசிங்கர் புறப்படல்

சட்டை தலைப்பா தன்னை மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
சப்பாத்துத்தோல் தன்னை மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
தின்கிற வெற்றிலை பாக்கு மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
திகைத்து நடுங்கி வந்து நின்றார் வன்னிய சிங்கருமே

பெரியதுரை சினம்

வன்னிய சிங்கா மதிகேடாநீ வாடா முன்னாலே
வம்மிசம் எல்லாம் அடியோடிழப்பாய் போடா பின்னாலே
பூமியில் உன்னைப் போட்டு மிதிப்பேன் வன்னிய சிங்கா நீ
போ போ என்று சினந்தே சொன்னான் பெரிய துரைதானும்

வன்னிய சிங்கர் மன்னிப்புக் கோரல்

கோபம் வேண்டாம் கோபம் வேண்டாம் ராசமன்னவரே
கடிதே கமுகுஞ் சோலையுருவேன் ராச மன்னவரே
என்றே சொல்லிப் போய்ப்புகுந்தான் கமுகுஞ்சோலையிலே.

ஏவலர் முறையீடு

மழையும் பொழியுது மயிரும் நனையுது வன்னிய சிங்கையா
மாட்டோ மென்றால் கேட்கிறீர் இல்லை வன்னிய சிங்கையா
கனையில் அட்டை சூழ்ந்துகடிக்க துடைப்போம் கையாலே
கற்றிப் பார்த்துக் கமுகுதறிக்கிறோம் சூழ்ந்து வினையாலே

கமுகுகள் சரீதல்

கடகட வென்று கமுகுகள் எல்லாம் பாறி விமுகுகையா
கமுகு முழுக்கத் தறித்து முடிந்தது வன்னிய சிங்கையா
பணத்துக் கெட்டாய் விற்றதும் போச்சு பையும் வெளியாச்சே
ஊரிலே உள்ள ஆடுகள் கோழிகள் அதுவும் போச்சுதே
கெட்டோமையா கெட்டோமையா வன்னிய சிங்கையா
கேடுவந்து சேர்ந்ததாலே வன்னிய சிங்கையா

பெரியதுரை கூற்று

தாரணி மெச்சு கின்ற
தாமோதர மந்திரியே சாற்றக் கேளாய்
பூரணி சிறக்கச் செய்த
பொலிதரு தண்ணீருற்றின் வயலுக்கெல்லாம்
(நீரது பாச்சுதற்கு
நெடுநாளாய் இடஞ்சல் செய்த)
பேரணி கமுகஞ் சோலை
பிரட்டியே தந்திட்டாயே.

குறிப்பு : ஹோட்டன் துரை முல்லைத்தீவு வவுனியா உதவி அரசாங்க
அதிபராக 1883 ஆண்டு பணியாற்றினார்.
- Manual of Vanni District - J. P. Lewis.

பெரிய துரை என்பது வடமாகாண அரசாங்க அதிபரான துவைனம்
துரையைக் குறிக்கும்.

சேர் வில்லியம் குறொப்ரன் துவைனம் வடமாகாண அரசாங்க அதிபர்
(1869 - 1896) - க. குணராசா - ஈழத்தவர் வரலாறு.

நாவலரின் அந்திய காலத்தில் துவைனத்தின் அந்தி மிகப் பிரகாசமாயது.
மழை இன்றிப் பஞ்சகாலத்திலும், பேதிநோய் காலத்திலும் ஏழைகளுக்குக்
கிடைக்க வேண்டிய அரசாங்க உதவிகளை துவைனமும், கீழுள்ளவர்களும்
அப்படியே உறிஞ்சி விட்டார்கள்

சமயம்! சமயம்! இதுநல்ல சமயம், வெகுசனத் துரோகம் என்ற துண்டுப்
புத்தகங்கள் துவைனத்தின் மீது நாவலர் தொடுத்த வச்சிர குலிசங்கள்
..... நாவலர் மறைந்தார் என்ற வார்த்தை கேட்ட
அக்கணமே (1879) துவைனத்துக்கு விழிப்புணர்ச்சி உண்டானது
கச்சேரிக்கு விடுதலையளித்து, கச்சேரி உத்தியோகத்தார் அனைவரையும்
நாவலர் பெருமானின் இறுதிக் சடங்கில் பங்குபற்றச் செய்தார்
- பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை - ஆறுமுகநாவலர் 1979

குரிசை - மன்னார் படைப்பிரிவின் தளபதி.
வாசல் மந்திரி : கேற் முதலியார்
மந்திரிமார் : முதலியார்மார், ஆலோசகர்கள்
வன்னியசிங்கர் : பாடலில் அவர் பதவி குறிப்பிடப் படவில்லை.
முதலியாராக இருக்கலாம்
அட்டை : குள அட்டை; சதுப்பு நிலத்தில் வாழும்.

வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

1. இவர்களைச் சேர்ந்த குடியானவர்களும் தங்கள்
கயிலைப்பிள்ளை வன்னியனார் அவர்கள் மடதர்மத்துக்குத்
தர்மசாதனப் பட்டயம் கொடுத்தபடி கமத்துக்கு முன்று மரக்கால்
நெல்லு மடதர்மத்துக்கு சந்திராத்திய வரைக்கும் புத்திர பவுத்திர
பாரம்பரியமும் கொடுத்து வரக் கடவோமாகவும் - கயிலை
வன்னியனார் மட தர்ம சாதனப்பட்டயம்.
கலாநிதி சி. பத்மநாதன், வன்னியர் பேராதனை 1970.
2. சொல்லப்பட்ட கந்த உடையானுக்கு
திசைவிளங்க நாயக முதலியென்கின்ற பட்டமும் கட்டி கிளக்கு
முலைப் பிறிவுக்கு தொளிருங் கற்பித்திருக்கிறபடியால் கிளக்கு
முலைக்குச் சேர்ந்த உடையார் அயுதாந்தி, மொத்தக்கர்,
பணிக்கமார், போதிய கமக்காறர், மற்றும் குடியானவர் வரத்தர்,
போக்கர், கச்சவடக்காறர், இனிமேல் வரப்பட்ட குடியானவர்,
தலையர், பட்டங்கட்டிமார் சகலரும் இவனைத் தங்கள் முதலியார்
என்கிறதறிந்து அடுத்த சங்கை பண்ணி முதலியார் என்ற பேர்
சொல்லி அழைக்கவும் இன்னமும் அந்த ஊருக்குள்ளே வரப்பட்ட
நீதி ஞாயங் கேட்டு பிழை கண்ட இடத்து அஞ்சு பொன்னுக்குள்ளே
குற்றம் போட்டு வாங்கவும் குற்றங் கொடுக்க இடமில்லாத தாழ்ந்த

சாதியின் மனுஷருக்கு மரத்திலே கட்டி இருபத்தைஞ்சடி அரைக்குப் பணிய அடிப்பிக்கவும் கற்பித்த கட்டளைப்படி எழுதியது

- நல்லமாப்பாண வன்னியனது ஓலை
- கலாநிதி சி. பத்மநாதன். முகு

3. 1707க்கும் 1716க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கையிலிருந்த தேசாதிபதிபதியான ஹென்றிக் பெக்கர் (HENDRIC BECKER) என்பவரது காலத்தில் இலங்கையில் ஒல்லாந்த அதிகாரத்தை விரிவாக்குவதற்கு இன்னோர் முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. இந்த முயற்சிக்குப் புவி நல்ல மாப்பாணரும், நிச்சயச் சேனாதிராயனும் எதிர்ப்புக் காட்டினார்கள். வன்னியர்களின் இந்த எதிர்ப்பை அடக்குவதற்காக இக்காலமளவில் ஹென்றிக் பெக்கர் வன்னியர்களுக்கு கெதிராக ஒரு படையை அனுப்பி வைத்தார். இப்படை யெடுப்பின் போது இந்த வன்னியர்கள் தென்னிந்தியக் கரையுடன் பாக்கு, துணிகள், மற்றும் பொருட்களின் மீது கள்ளத்தனமாகக் கடத்தல் வியாபாரம் செய்தமையும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது, இதைக்காட்டிக் கொடுத்தவன் ஒரு வன்னி அதிகாரி ஆவான்
- செ. குணசிங்கம், கன்னியங்காட்டுச் செப்பேடுகள் பேராதனை 1970

4. Pandara Vanniyar again revolted and undertook to expel the English from his country on August 25, 1803 attacked the Government house at Mullaitivu in great force under the command of captian Drieberg of 'Invalid Malays' and seized the fort J. P LEWIS - Manual of Vanni District.
5. 1833 இல் வன்னிமாவட்டம் திரும்பவும் வடமாகாணத்தின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கப்பட்டது. வடமாகாணத்தின் அரசாங்க அதிபராக டைக் நியமிக்கப்பட்டார். எட்வேட் வீட் முல்லைத்தீவு மாவட்ட நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

முல்லைமணி : பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வன்னிப்பிரதேச நிர்வாகமுறை மைகள் - வன்னிப் பிராந்திய தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு மலர்: 1983.

1

வினாசியர் நேரத்துடனே நித்திரை விட்டுடெழுந்து விட்டார். சோம்பல் முறிந்து கைகால்களை உதறியபடியே வானத்தைப் பார்த்தார். வானம் மப்பும் மாந்தார முகமாகக் காட்சியளித்தது. இன்னும் நிலம் வெளிக்கவில்லை. உமிக்காரியால் பல்துலக்கி முகங்கழுவிச் சாமிப் படத்திற்கு முன்சென்று காலை வணக்கத்தை முடிக்கும் போதுதான் அவர் மனைவி மீனாட்சியும் மகள் கற்பகமும் எழுந்தனர். மகன் கதிர்வேலன் இன்னும் நித்திரை விட்டுடெழுவில்லை.

மாட்டுப்பட்டிக்குள் சென்ற வினாசியர் நான்கைந்து பசுக்களில் பால்கறந்துவந்து கற்பகத்திடம் கொடுக்கிறார். அடுக்களையில் ஈரவிறகுடன் போராடிக்கொண்டிருந்த மீனாட்சி அடுப்பை மூட்டுவதில் ஒருவாறு வெற்றிகண்டுவிட்டாள். கற்பகம் பால் கலையத்தைத் தாயிடம் கொடுத்துவிட்டு தனது நாளாந்தப் பணிகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள்.

வீடு, மால் அனைத்தையும் கூட்டித் தள்ளிவிட்டு வளவு முழுவதும் கூட்டித் துப்பரவு செய்தாள். பலா, மாச் சருகுகளை கூட்டி அள்ளிக் குப்பையைப் புறம் போக்கான இடத்தில் குவித்தாள். வளவுக்குள் ஒரு தூசோ துரும்போ இருப்பது அவளுக்குப் பிடிக்காது. பார்த்தால் பளிச்சென்று இருக்க வேண்டும்.

அவள் தமையன் அப்பொழுதுதான் நித்திரையால் எழும்பி வேப்பங்குச்சியை வாயில் கடித்தப்படி உலாவருகிறான்.

வானத்தைப் பார்த்த வினாசியர் 'காலை மப்பும் கழுதைப் புகாரும்' என்றால் மழை பெய்யாது என்று தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டார்.

தண்ணீருற்றில் வெறுமனே வினாசியர் என்றால் எவரும் அவரை இனங்காணமாட்டார்கள். எத்தனையோ வினாசிகள் அங்கு வாழ்ந்தனர். காட்டுராசா கதிர்வேல் வினாசி என்றால் குழந்தைப் பிள்ளைக்கும் தெரிந்துவிடும்.

கதிர்வேல் வினாசி சாதாரண விவசாயிதான். என்றாலும் காட்டிலே வேட்டையாடுவது அவருக்கு வாலாயமான தொழிலாகும்.

தண்ணீருற்றைச் சுற்றி மூன்று மைல் வரை அடர்த்தியாக இருக்கும். காட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு மரமும் செடியும் கொடியும் அவருக்கு மனப்பாடம். காட்டிலுள்ள அதர்கள், காலடிப் பாதைகள், குளங்கள், குட்டைகள், மோட்டைகள் அனைத்தையும் அவர் அறிவார். வேட்டைக்குச் செல்பவர்கள் காட்டிலே திசை தெரியாது திக்கு முக்காடவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. காட்டுராசாவின் தலைமையில் சென்றால் இந்தக் கஷ்டம் வராது. இதனால் வேட்டைக் கோஷ்டிக்கு கதிர்வேல் வினாசியே எப்பொழுதும் தலைமை தாங்குவார்.

இயற்கையான நீருற்றுக்கள் மலிந்த அழகிய கிராமம் தண்ணீருற்று. சாதாரணமாக வன்னிப்பிரதேசத்திலுள்ள குளங்கள் மழைக்காலத்தில் வெள்ளத்தைத் தேக்கி வைப்பன. கோடை காலத்தில் வரண்டுவிடும். ஆனால் தண்ணீருற்றுக் குளம் மழை இல்லாத காலத்திலும் ஊற்று நிரால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கும். குளத்தை அண்டிய சதுப்பு நிலத்தில் கமுகஞ்சோலை; அதனை அடுத்து நெல்வயல்கள்.

கதிர்வேல் வினாசிக்குக் கமுகஞ்சோலையில் ஒருபகுதி சொந்தம். அவரின் நெல்வயல்கள் முறிப்பு வெளியிலும் நீராவியிலும் இருந்தன. நீராவியில் இருபத்தைந்து மரக்கால் துறை (ஜந்து மரக்கால் துறை ஒரு ஏக்கர்) மீனாச்சி கொண்டு வந்த சீதனம். மீனாச்சி முள்ளியவளையைச் சேர்ந்ததன். முள்ளியவளையிலுள்ள குஞ்சுக்குளவெளி, பள்ளவெளி, தாமரைக்குளவெளி என்பவற்றிலுள்ள வயல்கள் அவ்வூர் மக்களுக்குப் பயிர் செய்யப் போதாமையால் அங்கிருந்து நான்கு மைல் தொடக்கம் பத்து மைல் வரை தொலைவில் உள்ள களிக்காடு, நீராவி, கோடாலிக்கல்லு, தட்டாமலை, கூழாமுறிப்பு, கருவேலங்கண்டல், அலகரை, புளியக்குளம் போன்ற இடங்களிலுள்ள வயல்களில் தாவாடியாகத் தங்கிக் கமம் செய்வார். முறிப்பு வெளியிலுள்ள இருபது மரக்கால் துறை வினாசிக்குத் தந்தைவழி முதுசொம்.

தண்ணீருற்று ஓடை வயலின் அருகிலுள்ள ஆலமரச் சந்தியில் கதிர்வேல் வினாசியின் வீடு. களிமண் சுவருள்ள பனை ஓலையால் வேயப்பட்ட வட்ட வீடு அது. கூம்பு வடிவான கூரையை வீட்டின் மத்தியிலுள்ள உயரமான மரத்தூண் தாங்கும். வீட்டைச் சுற்றிவர உயரமான திண்ணை. கூரையைச் சுற்றிவரத் தடித்த கொடி - இந்தக் கொடியை சிறு கப்புகள் தாங்கி நிற்கும். ஒரே யொரு கதவு. ஜன்னல் கிடையாது. வீட்டினுள் புகவேண்டுமாயின் உடம்பை வளைத்துக் குனிந்துதான் செல்ல வேண்டும். பகலிலும் வீட்டினுள் இருள் ஆக்கிரமித்திருக்கும்.

வீட்டின் முன்பு சற்றுத்தள்ளி மால் என்று அழைக்கப்படும் விசாலமான கொட்டகை. இதில் இருமருங்கிலும் திண்ணைகள், மாலின் பின்புறம் முக்காற் சுவரும் இரு புறங்களிலும் அரைச்சுவரும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். வீடும் மாலும் மெழுகி அழுத்தப்பட்டு சாணத்தினால் அல்லது முருக்கமிலைச் சாற்றினால் மெழுகப்பட்டிருக்கும்.

வீட்டுக்கும் மாலுக்குமிடையே ஒரு புறத்தில் சமையல்கட்டு, மறு புறத்தில் நெல் குரக்கன் போன்ற தானியங்களை சேமித்து வைக்கும் கொம்பறை.

இன்னொரு புறத்தில் மாட்டுக் கொட்டில், வீட்டைச்சுற்றி கிராஞ்சி வேலி, அலம்பல் படலை. வேலிக்கு வெளியே மாட்டுப்பட்டி

“மோனை வண்டிலைப் பூட்டிக் கொண்டு நீராவிக்குப் போய் வயலைப் பார்த்துவா. உழுகிறத்துக்குப் பதமெண்டால் உழவேணும்” மகனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார் வினாசி.

“ஓம் அப்பு, நான்போய்ப் பாத்துவாறன், கற்பகம் மாட்டுக்குத் தவிடு வைச்சனியே?”

“ஓம் அண்ணை இனித் தண்ணிதான் வைக்க வேணும்”

கதிர்வேலன் வைக்கோலை எரித்துக் கரியாக்கி தேங்காய் எண்ணெயில் குழைத்து வண்டிலுக்குப் போடும் கொழுப்புத் தாயாரிக்கிறான்.

“மோனை சாப்பிட்டிட்டுப் போகிலாம், கெதியாய் வா”

பழஞ்சோறு பண்டி இறைச்சிக் கறியுடன் குழைத்து அவன் சாப்பிடுகிறான். ஒரு சிறிய பனாட்டுத்தட்டும் சோற்றுக் கோப்பையில் வைக்கிறான் மீனாட்சி.

கதிர்வேலன் செங்காரியையும் கறுவலையும் வண்டியில் பூட்டி அதில் ஏறி நீராவி நோக்கிச் செல்கிறான்.

“விட்டுக்காரர், விட்டுக்காரர் நாயைப் பிடியுங்கோ” என்று யாரோ கூப்பிடும் சத்தம் அடுக்களையில் தயிர் கடைந்து கொண்டிருந்த மீனாட்சியின் காதில் விழுகிறது. யார் கூப்பிடுவது எனப் பார்க்கும்படி கற்பகத்திடம் கூறுகிறாள் மீனாட்சி.

எட்டிப்பார்த்த கற்பகம் கூப்பிட்ட வாலிபனை ஒருமுறை பார்த்தவள் திடீரென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாள்.

முரட்டுத்தனத்தை எழுதி ஒட்டினாற் போன்ற இறுக்கமான முகம், சற்று உள்ளுக்குப் போன சிறிய முக்கு, வெளியே எட்டிப்பார்க்க முனையும் முன்வாய்ப் பற்கள், அகன்ற முறுக்கேறிய மார்பு, கரியை அரைத்து அப்பிவிட்டது போன்ற நிறம். அந்த இளைஞரை இரண்டாம் முறை பார்க்க அவள் விரும்பவில்லை. வந்தவன் அவளை விழுங்குவதுபோல் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

“மாமா இல்லையோ?”

“இல்லை” என வெடுக்கெனப் பதில் அளித்துவிட்டு அவள் உள்ளே போய்விட்டாள்.

“ஆரோ அப்புவை விசாரிக்கினம்” கற்பகம் கூற, தாய் மீனாட்சி முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து பார்க்கிறாள்.

“ஆர் கதிராமனோ? நல்லாய் வளந்திட்டாய், சின்னப் பெடியனாய்க் கண்டதுக்குப் பிறகு இப்பான் பாக்கிறன். வா வா இப்பிடி இரு, கொஞ்சம் மோர் குடியன்”

“வேண்டாம் மாமி, நான் அவசரமாகப் போக வேணும்; மாமா எப்ப வேட்டைக்குப் போறார் எண்டு கேக்க வந்தனான்”

“அவர் இப்பதான் சுல்தான் கண்டுவிட்டை ஏதோ அலுவலாய்ப் போட்டார், எப்ப வாறாரோ தெரியாது”

“அப்ப போட்டுவாறன் மாமி” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்புகிறான் கதிராமன்.

கற்பகத்துக்குச் சுருக்கென்றது “ஆர் இவன் மாமா மாமி முறை கொண்டாடுறான்?” என்று முகத்தைச் சுழித்துக் கொள்கிறாள்.

“ஆரோ ஆச்சியின்ரை சொந்தக் காரராய் இருக்கலாம். யாராயிருந்தால் எனக்கென்ன?” அலுத்துக் கொள்கிறாள் கற்பகம்.

2

இரண்டு கிழமையாய் பெய்து வந்த அடைமழை ஓய்ந்து விட்டது. மங்கலான சூரிய வெளிச்சம் நிலத்தில் படரத் தொடங்கி விட்டது. என்றாலும் மழைக்குளிர் குறைந்தபாடில்லை.

நாச்சியம்மா பலார்ப்பத்தி விடிய முன்னம் எழுந்து தன் நாளாந்த வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். அவள் எழுந்த சத்தத்திற்கு அவள் கணவன் இளஞ்சிங்கனும் எழுந்து கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சோம்பல் முறிக்கிறான்.

மாட்டுப் பட்டியை நோட்டம் விட்டபின்னர் நாச்சியம்மாவின் பக்கம் திரும்புகிறான். அவளின் படபடத்த விழிகளும் மயக்கும் புன்னகையும் அவனைக் கிறங்கச் செய்கின்றன.

“இஞ்சருங்கோ என்னை என்ன பாக்கிறியள்? நேரத்துக்கு மாமிக்கு மருந்து குடுக்கவேணும், எப்பன் பால்கறந்து தாருங்கோவன்”

அவன் மாட்டுப்பட்டிக்கு விரைய அவள் சித்தமட்டி, பேரமட்டி, ஆடாதோடைத்தண்டு, கொத்தமல்லி என்பவற்றை அவிக்கிறாள். அவித்ததண்ணியும் பாலும் கொண்டு சீதேவியிடம் போகிறான்.

சீதேவி படுத்த படுக்கையாகி ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டது. சிவசம்புப் பரியார் கொடுத்த குளிசையை அனுமானங்களுடன் கரைத்துச் சீதேவிக்குக் கொடுக்கிறாள். மாமிக்குக் கிட்ட அவள் போனதுமே அவள் காலடிச் சத்தத்திற்கு சீதேவி எழுந்துவிட்டாள்.

தண்ணீர்ச் செம்பைச் சீதேவியிடம் கொடுத்து வாய் கொப்பளிக்கப் பண்ணினான். மருந்து கசப்பானதாலோ என்னவோ சீதேவி முகத்தைச் சுழித்து வாயை நெளித்துக்கொண்டு “உந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை கொண்டா பிள்ளை” என்று கேட்க நாச்சியம்மா அதனை எடுத்துவந்து பாக்கைச் சீவி வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பைத்தடவி சிறு காச்சுக் கட்டித் துண்டும் சேர்த்து சீதேவியிடம் பக்குவமாக கொடுக்கிறாள். வெற்றிலை பாக்கைச் சப்பிய பின்னர் தான் சீதேவியின் முகச்சுழிப்பு மறைந்தது.

“ஏன் பிள்ளை இவளவு வெள்ளை எழும்பினி, ஆறுதலாய் எழும்பியிருக்கலாந்தானே?” என்று பரிவுடன் நாச்சியம்மாவைக் கேட்கிறாள் சீதேவி.

“எவளவு வேலை கிடக்குமாமி, இப்ப துவங்கினாத்தானே செய்து முடிக்கலாம்” என்று கூறியவள் அடுக்களைக்கு ஓடுகிறாள்.

அங்கே தெய்வானை பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து அடுப்பை மூட்டிவிட்டாள்.

கயிலாயர் பத்து எருமை மாடுகளில் பால் கறந்து கொண்டு வந்துவிட்டார்.

“நான் பாலைக் காச்சிறன் நீ போய் மாட்டுப்பட்டி அலுவலைப்பார்” என்று தெய்வானை கூற நாச்சியம்மா மாட்டுப் பட்டிக்குப் போகிறாள்.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பசுமாடுகள் அடைத்திருந்த மாட்டுப்பட்டியைத் துப்பரவு செய்வ தென்றால் லேசான காரியமா? கூடையிலே சாணம் முழுவதையும் அள்ளி எருக்கும்பியில் போடவேணும். நல்ல காலமாகக் குளறி பொன்னம்மா வந்து உதவிக்கரம் நீட்டியதால் ஒருவாறு ஒப்பேற்ற முடிந்தது.

குமாரபுரத்தில் கயிலை வாசம் என்று கூறினால் அது கயிலாய ரின் வீட்டையும் அதனைச் சேர்ந்த காணியையும் குறிக்கும். கயிலை வாசத்தின் அதிபதிதான் கயிலாயர். கயிலாயரின் கொப்பாட்டன் காலத்தில் இருந்து இப்பெயர் வழங்கி வருகிறது. கயிலாயரின் முதாதையர்கள் ஒரு காலத்தில் குமாரபுரத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்தவர்கள். அத்தகைய பெருமை எதுவும் கடுக்காய்க் கயிலாயருக்கு இல்லை. இவர் ஒரு விவசாயி; சித்த வைத்தியத்திலும் சிறிது பரிச்சயம் உள்ளவர், ஆனால் வைத்தியத்தை வருவாய்க்குரிய தொழிலாகக் கொள்ளாதவர். இவரது கடுக்காய்ப் பேதிமருந்து வன்னிப் பிரதேசத்திலேயே பிரசித்தமானது. இதனால் கடுக்காய் என்ற அடைமொழி அவரின் பெயருடன் ஓட்டிக் கொண்டது.

கயிலாயர் விடா முயற்சியினால் தேடிக்கொண்ட சொத்தினைப்பேரவர் இன்று ஆண்டு அனுபவித்து வருகிறார். கயிலை வாசம் வீடுமட்டும் அவருக்கு முது சொத்தாகக் கிடைத்தது. பத்து ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள காணியில் தென்னந்தோப்பு, பனங்காணி, மா, பலா என்னும் கனிதரும் விருட்சங்கள் அனைத்துமே அவரது அயராத உழைப்பினால் தேடிக் கொண்டவை.

இவற்றைவிட நெல்வயல் ஐம்பது மரக்கால் தறை, நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பசுமாடுகள், அதே அளவு எருமை மாடுகள்.

கயிலாயருக்கு இத்தனை செல்வங்களும் எப்படிச் சேர்ந்தன? இளம் வயதில் நேரக் கஞ்சிக்கே வழியில்லாமல் இருந்தவர் இப்பொழுது நாலுபேர் மதிக்கக்கூடிய செல்வமும் செல்வாக்கும் உடையவராய் வந்து விட்டது அதிசயந்தான்.

காட்டிலே புதையல் கிடைத்தபடியால்தான் என்றனர் சிலர். அழிந்து போன சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தின் அத்திவாரத்திலேயே இவர் புதையல் எடுத்தார். ஒரு முட்டி நிறைய, தங்க நகைகளும் காசுகளும் என்றனர் சிலர்.

வன்னி அரசர்கள் காலத்தில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்று விளங்கியது குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம். அற்புதமான சித்திர சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் ஆலயம் அமர்ந்திருந்ததாம். இது போன்ற அழகிய சிற்பங்களை வேறு எந்தக் கோயிலுக்கும் செய்யக்கூடாது என்று நினைத்து சிற்பியின் கையையே வன்னி அரசன் வெட்டிவிட்டானாம். என்கூட

ஒரு கதையுண்டு. பறங்கியர் சைவ ஆலயங்களை இடித்து வருகின்றனர் என்பதை அறிந்த ஆலயக் குருக்கள் மூலஸ்தான விக் கிரகத்தைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு கடல்மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணம் சென்று கந்தவனக் கடவையில் பிரதிட்டை செய்தார் என்று மக்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

எவர் எப்படிப் பேசிக்கொண்டாலும் நிலந்தான் அவருக்கு இத்தனை செல்வத்தையும் கொடுத்தது என்பதுதான் உண்மை. அவர் என்று சீதேவியைக் கைப்பிடித்தாரோ அன்றே அவருக்கு அதிர்ஷ்டம் வரத் தொடங்கிவிட்டது.

கயிலை வாசத்தில் தற்போது காட்சி யளிக்கும் தென்னந் தோப்பு சீதேவியின் கைவண்ணந்தான். ஒவ்வொரு தென்னம் பிள்ளையும் அவள் கைப்பட நட்பு நீருற்றி வளர்ந்தவை.

தென்னந் தோப்புக்கு அப்பால் பனைமரங்கள் நுறுநூற்றைம்பது தேறும். நாலு கொம்பறை நிறைய நெல், ஒரு கொம்பறையில் குரக்கன், பால், தயிர், நெய், தேன், எதற்கும் குறைவில்லை.

சீதேவியின் தாராளமான மனசு, அன்பான உபசரிப்பு, இக்கட்டான வேளையில் எவர்க்கும் உதவும் பண்பு குமாரபுரத்தில் மட்டுமன்றி அயற் கிராமங்களிலும் பிரசித்தமானவை.

இந்தச் செல்வச்சீமாட்டியின் போதாத காலமோ என்னவோ ஐம்பத்தாறு வயதில் அவளைப் பாயில் கிடத்திவிட்டது.

கயிலை வன்னியனார் மடதர்ம சாதனப் பட்டயத்தில் குறிப்பிட்டபடி கயிலாயரது முன்னோர் சிதம்பரம் மடத்துக்குக் கமத்துக்கு மூன்று மரக்கால் நெல்லுத் தானமளித்த குடியானவர்களில் முக்கியமானவர்கள். இதனால் இறுமாப்புக் கொள்ளாது முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்தவர் கயிலாயர்.

அவர் அறுபது வயதைத் தாண்டியவர் என்று பார்த்தவர்கள் எவரும் கூறமாட்டார்கள், பத்துவயது குறைத்துத்தான் மதிப்பிடுவார்கள் அவரது பரந்த ரோமஞ்செறிந்த மார்பு, முறுக்கேறிய புயங்கள், கூரான மூக்கு பிரகாசமான கண்கள், கருமையான தோற்றம், கட்டுக்குடும்பி, சாயவேட்டிக்கட்டு, தோளில் கெம்பீரமாகத் தொங்கும் நீண்ட சால்வை அனைத்தும் பார்த்தவர்களை வசீகரிக்கும். அவர் சால்வை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு வெளிக்கிட்டார் என்றால் அவர் நினைத்த காரியம் கைகூடும்.

திடீரென்று இடி இடித்தது போலப் பெருங்குரல் கயிலை வாசத்தையே ஒரு கலக்கு கலக்கிவிட்டது. அங்குள்ள அத்தனை பேருமே கதிகலங்கும் அளவுக்கு அந்த அட்டகாசமான குரல் இருந்தது. இப்படி என்றால் கயிலாயரின் மூத்த மருமகள் பவளத்தம்மாள் துயில் எழுந்துவிட்டாள் என்பதுதான் அர்த்தம்.

சீதேவி பாயில் படுத்ததும் கைலைவாச நிர்வாகம் பவளத்தம்மாள் கைக்கு மாறிவிட்டது. கைலைவாசத்தின் எஜமானி தான்தான் என்பதை நிலைநாட்டும் நோக்குடன்தான் அவள் இப்படியாகக் குரல் எழுப்பினாள்.

கயிலாயரின் மகன் நல்லவாகு பெயருக்கேற்ப நற்பண்பு வாய்ந்தவன். இப்படியானவனுக்கு இப்படி யொரு மனைவியா? இரண்டாவது மகன் கோணாமலை தெய்வானையைக் காதலித்துக் கலியாணம் செய்தவன். அவள் சீதனம் எதுவுமின்றி உடுத்த துணியுடன் கயிலை வாசத்துக்கு வந்தவள் எனப் பவளத்தம்மாள் அடிக்கடி குத்திக்காட்டிப் பேசுவாள். மூன்றாவது மகன் இளஞ்சிங்கனின் மனைவி நாச்சியம்மாவும் ஏழைக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள்தான். சீதேவியின் ஒன்றுவிட்ட தமையனின் மகள் அவள். அவளது அழகிலும் நற்பண்புகளிலும் சீதேவிக்கு நன்கு பிடித்துவிட்டதனால் சீதேவியே முன்னின்று செய்து வைத்த திருமணம் அது. சீதேவியின் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. தனாடாவிட்டாலும் சதையாடும் என்பார்கள். இப்பொழுது நோயாளியான சீதேவியைப் பார்த்துப் பராமரிப்பது நாச்சியம்மாதான். தெய்வானையும் இடையிடையே சென்று மாமிக்கு வேண்டிய பணிவிடை செய்வதுண்டு. ஆனால் வீட்டு நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட பவளத்தம்மாள் சீதேவியை எட்டியும் பார்ப்பதில்லை.

“தெய்வானை இவளவு நேரமும் என்ன செய்துகொண்டிருந்தனி, இவள் நாச்சியம்மா எங்கே? வெள்ளை எழும்பி வீடுவாசல் கூட்டுறதோ மமைக்கிறதோ, மாட்டுப்பட்டியைப் பாக்கிறதோ ஒண்டும் இல்லை இப்பான் எழும்பி நிண்டு முழுசுதுகள்”

தெய்வானையும் நாச்சியம்மாவும் உள்ளூர்ப் பொருமிக் கொண்டாலும் அதனைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. பவளத்தம்மாளின் கூக்குரல் அவர்களுக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது.

இத்தனைக்கும் இளைய மருமக்கள் இருவரும் அதிகாலையிலேயே எழுந்து வீட்டுப் பணிவிடைகள் அனைத்தும் செய்கின்றனர்.

பவளத்தம்மாள் போட்ட சத்தம் அவள் கணவன் நல்லவாகுவையே உலுப்பிவிட்டது.

“ஒற்றுமையாக இருக்கும் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கைக்கு உலைவைக்கப் பிறந்தவர் இவள்” என்று உரக்கக் கூற அவர் விரும்பினார்; ஏனோ அவருக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை.

கொள் கொள்..... என்று இருமும் சத்தம் கேட்டு நாச்சியம்மா மாமியார் பக்கம் சென்று விசாரித்து வேண்டிய உதவி செய்தாள்.

என்னதான் பொறுமையாக இருந்தாலும் அவளால் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. மூத்தவளின் தான்தோன்றித் தனமான ஏச்சுப் பேச்சுக்கள் பற்றித் தன் கணவன் இளஞ்சிங்கனிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தாள். பின்னர் அந்த எண்ணத்தையே மாற்றிக் கொண்டாள்.

இளஞ்சிங்கன் இயல்பாகவே முன்கோபக்காரன். இதனைக் கேட்டால் கயிலைவாசமே யுத்தகளமாக மாறிவிடலாம். இதனால் அவனுக்கு மாத்திரமன்றி தனக்கும் கெட்டபெயர் வந்துவிடும். ஒற்றுமையைக் குலைத்தவள் தான் தானென்று மூத்தவள் சாதித்துவிடுவாள். ‘கட்டுண்டோம் பொறுத்திருப்போம் காலம் மாறும்’ என்று நினைத்து ஒருவாறு மனத்தைச் தேற்றிக் கொண்டாள்.

என்னதான் மறைத்த போதும் அழுதுவீங்கிய முகம் அவளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. அவளைக் கண்ட இளஞ்சிங்கன் பதறிவிட்டான்.

“என்ன •நாச்சி அழுதிருக்கிறாய் போலை, என்ன நடந்தது?”

“ஒண்டு மில்லை தலைஇடி..... எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும்”

“நீச்சி, உனக்கு ஓய்வு தேவை. இரண்டு நாளைக்கு ஒரு வேலையும் செய்ய வேண்டாம். பேசாமல் படுத்திரு”

“எடி நாச்சியம்மா.. இவள் எங்கை போய்த் துலைஞ்சாளோ வரவர இவள் போக்கே மாறி வருகுது”

என இரைந்தவாறே பவளத்தம்மாள் வந்தாள். நாச்சியம்மாள் மால் மூலையில் சுருண்டு கிடந்தாள். இளஞ்சிங்கன்தான் எதிர்ப்பட்டான். அவன் பார்வையில் கனல் பறந்தது. சுட்டெரித்து விடுபவன் போலப் பார்த்த அவனைக் கண்டதும் பவளம் சற்று வெலவெலத்துப் போனாள். “நாச்சியம்மாவைத் தேடுறேன்” எனத் தாழ்ந்த குரலில் முணுமுணுத்தாள்.

“அவளுக்குத் தலையிடி அங்கே படுத்திருக்கிறாள்” என அலட்சியமாக அவன் பதிலிடுக்கவே பவளத்தம்மாள் பின்வாங்கி விட்டாள்.

கயிலாயரின் கடைசிமகன் கதிராமன் இரண்டு முட்டை உடும்புகளுடன் வந்தான்.

தெய்வானை சமைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். மாமன், கணவன், மைத்துனர்மார் காலை பழஞ்சோற்றுடன் வயலுக்குப் போனவர்கள் மத்தியானம் திரும்பி விடுவார்கள். வருவதற்கு முன் சமையல் முடிய வேண்டும்.

கதிராமன் உடும்பைச் சுட்டு உரித்துத் தெய்வானையிடம் கொடுத்திருந்தான். திப்பிலிக் கொச்சிக்காய் போட்டு நெய்யில் வதக்கிய உடும்பிறைச்சிக் கறி, கானாந்தி வறை, பால் சொதி, தயிர் எல்லாமே ஆயத்தம்.

சமைக்கும் போது பவளத்தம்மாள் இடையிடையே வேட்டை நாய்போலச் சமையல் கட்டினுள் புகுந்து மேற்பார்வை செய்வதும் வெளியே போவதுமாக இருந்தாள்.

“இன்னுந்தான் சமையல் முடியேல்லையோ? இந்தவீட்டிலை என்னதான் ஒழுங்காய் நடக்குது? அவ ஒருத்திக்குப் புதுநான்யமான தலைக்குத்து. வயலாலை வாறவை காத்தைத்தான் குடிக்கவேணும்”

தெய்வானைக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டுவந்தது. “சதிரம் நோகாமல் கிடக்கிறவை குறைசொல்ல வெளிக்கிடட்டினம். அவசரம் எண்டால் கூடமாடச் சமைக்கிலாந்தானே, சும்மா வள் வள் எண்டு குலைக்கத்தான் தெரியும்”

பவளம் சற்றும் எதிர்பாராத தாக்குதல் இது.

“எல்லாம் மாமி குடுத்த இடம், ஏழை வீட்டுப் பெண்ணெண்டு இரக்கம் காட்டினதாலை வந்தவினை; வைக்க வேண்டியதுகளை அந்தந்த இடத்திலை வைக்கோணும்” என்று கூறி முகத்தைத் தோள்பட்டையில் இடித்துக் கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள்.

அவளின் அதிகாரத்துக்குச் சவால்விடும் துணிச்சல் உள்ளவர்களும் கயிலை வாசத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதை அவளால் சீரணிக்க முடியவில்லை.

3

கயிலாயர் கலியாணம் செய்தவழியால் கதிர்வேல் வினாசிக்குத் தாரத்து உறவினர். என்னவிதமான உறவு என்பதை அறிய அவர் அக்கறை கொள்ளவில்லை. சீதேவியும் உறவுமுறை பற்றி எதுவும் சொல்லியிருக்கவில்லை. வருஷப்பிறப்புக் கொண்டாட்டம் அது இது என்று இரு குடும்பங்களுக்கும்ிடையே தொடர்பு இருந்ததில்லை. இதனால் கதிர்வேல் வினாசியின் பிள்ளைகளுக்குக் கயிலாயரின் பிள்ளைகளை அறிமுகமாகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. வயதுக்கு முத்தவர்களை அண்ணை அக்கா என்றும் வயதானவர்களை மாமா, மாமி என்றும் அழைக்கும் கிராமத்து வழக்கத்தையொட்டியே கதிராமன், வினாசியை மாமா என்றும் மீனாட்சியை மாமி என்றும் அழைத்தான்.

இப்படி முன்பின் தெரியாத முரட்டு இளைஞன் அழைப்பதைக் கற்பகம் வெறுத்தாள்.

விவசாயத்தில் விண்ணான கதிராமன் வேட்டையாடவும் பழக்கம் கொள்ள விரும்பினான். உடம்பு, உக்கிரான், முயல், காட்டுக்கோழி போன்றவற்றை வேட்டையாட மட்டும் அவனுக்குத் தெரியும். தந்தை கயிலாயருக்கு வேட்டைத் தொழிலில் நாட்டம் இருக்கவில்லை. எனவே காட்டுராசா கதிர்வேல் வினாசியின் வேட்டைக் கோஷ்டியில் சேர்ந்து பயிற்சி பெற விரும்பினான். இதனைச் சாட்டாகக் கொண்டு அவரின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போய் வந்தான்.

வேட்டைக் கோஷ்டியில் சேர்பவர்கள் அதற்குரிய ஆரம்ப பணிகளில் முதலில் பரிச்சயமாக வேண்டும். இடியன் துவக்கை துடைத்து எண்ணெயிடல், வெடிமருந்து அரைத்தல், ஈயக்கட்டியை உருக்கிச் சன்னம் தயாரித்தல், தென்னம் தும்பினைத் தயாரித்தல், நாய்களுக்கு சாப்பாடு

வைத்தல், அவைகளுடன் பழகி அவைகளுக்கு உத்தரவிடும் பாவையை அறிந்து கொள்ளல், காற்றுவாடையை அறிந்து அதற்கேற்பக் காட்டினுள் புகல் போன்ற பயிற்சிகள் அனைத்தையும் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே பெற்றுவிட்டான் அவன்.

முதலில் அவன் வருகையை வேம்பாக வெறுத்த கற்பகம் காலப்போக்கில் சகிக்கப் பழகிவிட்டான். முகத்தைத் திருப்பிக் கதிராமனை அலட்சியம் செய்தவன் சரளமாகப் பழகத் தொடங்கிவிட்டான்.

அவன் சிரிக்கும் போது முகத்தில் அப்பியிருந்த முரட்டுத்தனம் இளகி தனியொரு சோபையைத் தருவதையும் அவன் அவதானித்தான். வேட்டைக் கோஷ்டியில் இடம்பெற்ற ஏனையோரைப் போலக் கதிராமனையும் கணித்த போலும் சிறிது சிறிதாக அவளை அறியாமலேயே அவள் இதயத்தில் அவன் இடம் பெறத் தொடங்கி விட்டானா என்ற சந்தேகம் கூட அவளுக்கு எழுந்தது.

“மண்ணங்கட்டி, அப்படி ஏன் தான் நினைக்க வேண்டும்? தொழில் ரீதியான பரிச்சயம். அவ்வளவுதான்” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

தவிர, குடுகண்ட பூனை அவள். பழைய அனுபவத்தால் பெற்ற பாடம் இப்படியான நினைவினைத் துடைத் தெறிய வேண்டுமென்றே உணர்த்தியிருக்க வேண்டும்.

அவளுக்கு பதினாலோ பதினைந்தோ வயதில் நடந்த சம்பவம். குளறி பொன்னம்மா மட்டும் இதனை அறிவாள்.

குளறி பொன்னம்மா கணவன், பிள்ளைகள், என்ற பிச்சல் பிடுங்கல் எதுவும் இல்லாதவள். அவளைத் திருமணம் செய்தவன் ஒருநாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவளைவிட்டுப் போய்விட்டான். அவள் ஏறுமாறாக நடந்திருக்க வேண்டும், அதனால் அவள் கணவன் கூறாமல் சன்னியாசம் கொண்டுவிட்டான் என்று சனங்கள் பேசிக்கொண்டனர். அவள் சனங்களின் பேச்சுக்கள் எதனையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. அவளுக்கென்றொரு குடிசை இருந்தது. கணவன் போனபிறகு அவள் அதில் தங்குவது அபூர்வம். தண்ணீருற்றில் எந்த வீட்டிற்குச் சென்றாலும் வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்வாள். பொழுது சாயும் போது எந்த வீட்டில் இருப்பாளோ அங்கேயே படுத்து நித்திரை கொள்வாள்.

இப்படி ஒரு பிரகிருதி இருப்பது ஊரவர்களுக்கு மிகவும் வாய்ப்பாக போய்விட்டிருந்தது. கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏன் என்று கேட்டு வந்துவிடுவாள். கூப்பிடாமலும் வருவாள். காட்டுராசா, கடுக்காய்க் கயிலாயர், காசி உடையார், கோணன் விதானையார், மீராலெப்பை வீடுகள் எதுவானாலும் சம்பளம் வாங்காத வேலைக்காரி அவள்.

காசி உடையாரின் மகன் செந்தில் ஒரே பார்வையில் எந்தப் பெண்ணையும் கவரும் தோற்றப் பொலிவுடையவன். முதன் முதலில் சந்தித்த போதே கற்பகம் கிறங்கித்தான் போனான். சந்திப்புத் தொடர்ந்தது. கற்பகம் உலகம் தெரியாத பேதைப்பெண் வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று நம்பினாள். பருவக் கோளாறினால் அவள் சலனமடைந்து ஆச்சரியமானது அல்ல. செந்திலின் மயக்கு மொழியிலும் ஆசை வார்த்தைகளிலும் அவளுக்கு அசையாத நம்பிக்கை. உயர் குடியைச் சேர்ந்த ஆண் அழகன் ஒருவன் தன் அன்புக்குரியவனாக இருப்பது தனக்குக் கிடைத்த பேரதிர்ஷ்டம் என்றே நம்பினாள். கற்பகத்தை ஊர் அறிய அம்மி மிதித்து அருந்ததிகாட்டி தாலி கட்டி மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதாக அவன் சத்தியம் செய்தான். இதற்குமேல் நம்பாமல் இருக்கமுடியுமா?

ஊரிலே பலவிட்டுக்கும் செல்லும் குளறி பொன்னம்மா எப்படியோ இதனை அறிந்துவிட்டாள். செந்திலின் நடவடிக்கை குறித்து வேஷபார்க்கத் தொடங்கினாள். இதன் மூலம் பல பயங்கரமான உண்மைகளை அவள் சேகரிக்க முடிந்தது.

செந்தில் செல்வச் செழிப்பிலும் அதிகார மமதையிலும் மிதப்பவன். அவனுக்கு எத்தனையோ இளம் பெண்களுடன் பரிச்சயமுண்டு. இவனை நம்பி தம்மை அவனுக்கு ஒப்படைத்து சீரழிந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட பெண்கள் இருவர். இந்த விஷயம் காசி உடையாரின் செல்வத்தாலும் செல்வாக்கினாலும் மூடி மறைக்கப்பட்டுவிட்டன. அதன்பின்பும் கற்பகத்துடனும் இன்னொரு யுவதியுடனும் அவனுக்குத் தொடர்பு இருந்தது. அவர்களைத் திருமணம் செய்வததாகத் தனித்தனி வாக்குறுதி அளித்திருந்ததையும் பொன்னம்மா அறிந்துவிட்டாள்.

“பிள்ளை கற்பகம் உன்னை நன்மைக்குத்தான் சொல்லுறன்; வாலிபப் பெடியனோடு பழகிற போது கொஞ்சம் கவனமாக இருக்கவேணும். ஏமாந்து போற வயது இது”

“என்ன பொன்னம்மாக்கா, ஏன் இப்பிடிச் சொல்லுறியன்?”

“இல்லைப் பிள்ளை, காலங் கெட்டுக்கிடக்கு, குமர்ப்பிள்ளையன் ஆரெண்டாலும் கவனமாக இருக்கோணும் எண்டு சொல்லுறன்”

“ஏன் நான் ஏதும் பிளையாய் நடக்கிறன் எண்டு கேள்விப்பட்டியோ?”

“ஏன் ஒழிப்பு மறைப்பு, நான் இப்பிடிச் சொல்லுறன் எண்டு கோவிச்சப் போடாதே. செந்திலோடு சேத்து உன்னையும் கதைக்கினம்”

கற்பகம் திடுக்கிட்டுப் போனாள். பொன்னம்மாவிடம் உண்மையை மறைக்க அவள் விரும்பவில்லை. தவிரத் தனது காதல் நிறைவேறப் பொன்னம்மாவின் அனுசரணையும் தேவைப்படலாந்தானே.

“விஷயம் உண்மைதான் பொன்னம்மாக்கா. அவர் என்னை மனதார் விரும்புகிறார், நானும் அவரை விரும்பிறன்; என்னைக் கலியாணம் செய்வதாகச் சத்தியம் கூடப் பண்ணியிருக்கிறார். இது பிளையான விஷயமோ?”

“இந்த வயதிலை பிளை போலத் தெரியாதுதான், போகப் போகத்தான் தெரியவரும்”

“புதிர் போடாமல் வெட்ட வெளிச்சமாய்ச் சொல்லன் அக்கா”

“வற்றாப்பளை வடிவேலுவின்ரை பெட்டை எப்பிடிச் செத்தவள் எண்டு தெரியுந்தானே”

“தூக்குப் போட்டுச் செத்த தெண்டு சனம் கதைக்குது”

“முள்ளியவளை முருகேசுவின்ரை மோளின் சாவைபற்றி ஏதும் அறிஞ்சனியோ?”

“அவ நச்சுக் கிளங்கை அரைச்சுக் குடிச்சுச் செத்துப் போனா. இதை எல்லாம் ஏன் இப்ப சொல்லுறாய்?”

“கொஞ்சம் பொறுமையாய்க் கேக்கவேணும், விஷயம் இல்லாமல் நான் ஒண்டும் சொல்லமாட்டன். கதையுக்கை கதைபிள்ளை ஏதும் இசக்குப் பிசக்காய் நடந்திட்டியோ அல்லது வெறும் கதை பேச்சோடு மட்டுந்தானோ?”

“அக்காவாணை அப்பிடி ஒண்டும் நெருக்கமாய்ப் பிளங்கேல்லை”

“நான் உன்னை நம்புறன், நீ தப்பிவிட்டாய். இப்ப நான் உன்னைக் கணுக்கேணி கந்தசாமியின்ரை மேள் கமலத்திட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போகப் போறன். என்னோடை வாறியோ?”

“அப்பு ஆச்சியைக் கேக்காமல்?”

“நாளைக்கு வெள்ளிக் கிழமையெல்லோ? கற்பகப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு என்னோடை போற தெண்டு சொன்னால் விடுவினம்.”

திட்டமிட்டபடி இருவரும் கமலத்தைச் சந்திக்கின்றார்கள். கமலம் முதலில் பி.குபண்ணினாலும் பின்னர் உண்மையைக் கக்கிவிட்டாள்.

செந்தில் கமலத்தை உயிருக்குயிராகக் காதலிக்கிறான். கமலமும் அவனை விரும்புகிறாள். இருவருக்கும் கலியாணம் நடக்கப்போகுது. காசி உடையாரும் உடைச்சியாரும் முதலில் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு “அட்டட்டாரே மட்டக்கிளப்பே” என்று கெம்பினது உண்மைதான். அவர்களை வழிக்குக் கொண்டுவந்து தன்னைத் திருமணம் செய்வதாக உறுதி கூறினானாம்.

கமலம் விஷயத்தைக் கூறும் போதே ஓங்காளிக் கத் தொடங்கிவிட்டாள். வயிற்றில் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சத்தி எடுத்தாள்.

“என்ன பிள்ளை பித்தம்போலை இருக்குது, இல்லாவிட்டால் முழுகாமல் இருக்கிறியோ?”

கமலம் நாணத்துடன் தலையைக் குனிந்துகொண்டே “ஓம் அக்கா, உன்னைக் கும்பிடுறன், ஒருதருக்கும் சொல்லிப் போடாதே”

“நான் சொல்லேல்லைப் பிள்ளை, கெதியாய்க் கலியாணம் செய்யிற வளியைப் பார்”

“நாளைக்கு பொம்பிளை கேட்டு உடையார் பகுதி வருமெண்டு சொன்னவர்”

“அப்பிடி யெண்டால் நல்லதுதான், நாங்கள் கற்பகப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போறம்”

கற்பகம் அதிர்ச்சியில் சிலையானாள்.

கணுக்கேணிக் கற்பகப் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுவிட்டு வீழ்ந்த சந்தனம் பெற்றுக் கொண்டு இருவரும் வீடு நோக்கி விரைகின்றனர்.

“பொன்னம்மாக்கா, கற்பகப் பிள்ளையார்தான் என்னைக் காப்பாற்றி இருக்கிறார், இப்பதான் எனக்கு அறிவு வந்தது. இனி என்ன செய்யிற தெண்டு சொல்லு; அவர் பின்னேரம் என்னைக் சந்திக்க வரப் போறார்”.

பொன்னம்மா கற்பகத்தின் காதில் ஏதோ கிசுகிசுக்கிறாள். அவளும் அதனை ஆமோதிப்பது போலத் தலையாட்டுகிறாள்.

“அதுசரி அக்கா அந்த ரெண்டு பெண்பிள்ளையாரும் செத்தது?”

“அவர்களையும் செந்தில்தான் ஆசைகாட்டி மோசம் செய்து போட்டான். வயித்திலை குழந்தை எண்டதும் மெல்ல நழுவிவிட்டான். கமலத்தின் கதியும் இதுதான். ஏதோ நல்லகாலம் நீ மயிரிளையில் தப்பிவிட்டாய்”

கற்பகம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். பொன்னம்மா மட்டும் தலையிடாவிட்டால் கற்பகமும் தன்னை அந்தக் காமுகனுக்கு அர்ப்பணித்திருப்பாள். ஏதோ கற்பகப் பிள்ளையார் கருணை கூர்ந்திருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் அவளின் கதி?

அவனைச் சந்தித்து அவனது வண்ட வாளங்களை அவிழ்த்துவிட வேணும், முகத்திலே காறித் துப்ப வேணும்.

பின்னேரம் ஐந்து மணி இருக்கும். கதிர்வேலினாசியோ மீனாட்சியோ வீட்டில் இல்லாத நேரம் செந்தில் வேலியோரத்தில் செருமும் சத்தம். கற்பகம் தாமதமின்றிச் செந்திலின் முன் பிரசன்னமாகிறாள்.

“என்ன கற்பகம்? முகம் ஒரு மாதிரி இருக்குது”

“ஒண்டுமில்லை”

“ஏன் இப்பிடி வாடிப்போய் என்னவோ போல் இருக்கிறாய்?”

“மாப்பிளை வாறார் எண்டு சீவிச் சிங்காரிச்சு குளுகுளு எண்டு இருக்கோணுமாக்கும்”

“என்ன கண்ணே இடக்காகக் கதைக்கிறாய்?”

“நான் கேக்கிற கேள்விக்கு நேராய் பதில் சொல்லுவியோ?”

“சரி, கேள்”

“எப்ப கலியாணம்?”

“அட, அதுவா? நான் வேறை ஏதோ எண்டு நல்லாய்ப் பயந்து போனன். ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? என்னை நீ நம்பேல்லையோ?”

“அவசரம் வந்திட்டுது, எனக்கெல்ல, கமலத்துக்கு; அவள் வயித்திலை வாரிசு வளருது. அவள் தற்கொலை செய்யு முன்னம் அவளைக் கலியாணம் செய்ய வேணும்.

செந்தில் சற்றுத் தடுமாறினாலும் விரைவில் சுதாரித்துக் கொள்கிறான்.

“என்ன புதுக்கதை பேசறாய்? நீ சொல்லுற கமலம் யார் எண்டே எனக்குத் தெரியாது. எல்லாம் ஆரோ கட்டிவிட்ட கதை. சுத்தப் பொய், இந்த உலகத்தில் உன்னைத்தவிர வேறெந்தப் பெண்ணையும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவுமில்லை, காதலிக்கவும் இல்லை”

“வற்றாப்பளை வடிவேலு மகள் விசாலாச்சியைக் கலியாணம் செய்வதாகச் சத்தியம் செய்யேல்லையோ? முள்ளியவளை முருகேசுவின் மகள் ஏன் செத்தாள்?”

“கற்பகம் என் கண்ணல்ல... உன்ரை மனதை ஆரோ குளப்பிப் போட்டினம். பெண்கள் விஷயத்திலை எனக்குச் சிறுசிறு சலனம் உண்டு என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளிறன். ஆனால் உன்னை மட்டுந்தான் உயிருக்குயிராகக் காதலிக்கிறன். எங்கள் வீட்டிலிருந்து இண்டைக்கே கலியாணப் பேச்சுக்கு வருவினம்”.

“அப்பிடியெண்டால் கமலத்தின் வீட்டுக்கும் எங்கள் வீட்டுக்கும் ஒரே நாளில் ஒரே நேரத்தில் கலியாணப் பேச்சு நடைபெறப் போகுது அப்படித்தானே? நல்ல நாடக வசனம் பேசப் பழகிட்டியள். கமலத்தை உங்களுக்குத் தெரியாது. அவளை உன்ரை முன்னிலையில் நிறுத்திச் சில கேள்விகள் கேட்கப் போகிறன்”

“அ..... அதுக்கு.. எ... எ... என்ன அவசரம்?”

“அவசரம் வந்திட்டுது..... ஆசை வார்த்தை சொல்லி என்னை மோசம் செய்த படுபாவி..... என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசு” மறைவிலிலுந்து வெளிப்பட்ட கமலம் ஆவேசம் வந்தவள் போல் உரத்துக் கத்தினாள்.

“உன்னோடை எனக்குக் கதை இல்லை”

“கதை இல்லையோ? என்றை வயித்தில வளரும் குழந்தைக்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறாய்?”

“நான் ஏன் பதில் சொல்ல வேணும்? நீ வேசை யாடினத்துக்கு நானா பொறுப்பு?”

“தூ.... பொறுக்கி நாயே..... நீயும் ஒரு மனுஷனா? எத்தனை சத்தியம் செய்தாய்? வேண்டுமட்டும் என்னை அனுபவிச்சிட்டு இப்ப வேசைப் பட்டம் கட்டறாய். உன்னைக் சந்திச்சிக்கச் செய்யாவிட்டால் என் பெயர் கமலம் அல்ல. நீ நினைக்கிறது போல நான் தற்கொலை செய்யமாட்டன். உன்னைப் பழிக்குப் பழி வாங்கியே தீருவன்” கமலம் பத்திரகாளி ஆனாள்.

செந்தில் திகைத்துப் போனான். இப்படிக்கையுங் களவுமாகப் பிடிபடப் போவதாக அவன் என்றும் நினைக்கவில்லை.

கற்பகம் உரத்துக் கூச்சலிட்டாள்:

“எங்கடை கமுகஞ் சோலைப் பிள்ளையார் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன்: கேடு கெட்டவனே போ..... இந்த இடத்தைவிட்டுப் போ. இனியாகிலும் பெண்களைப் பலிக்கடாவாக்காதே.”

“போகுமுன்பு ஒண்டு சொல்லுறன், உன்னை எப்படியாவது கல்யாணம் செய்துதான் தீருவன், இது சத்தியம்”

“போடா நாயே.....”

செந்தில் தலை குனிந்தவண்ணம் செல்கிறான்.
“கமுகஞ் சோலை கடுகஞ்சோலை.....” என்று அவன் வாய் முணுமுணுக்கிறது.

4

வெள்ளைக்காரன் வன்னியை ஆட்சி செய்வதற்கு அத்தாட்சியாக முல்லைத் தீவிலே இருந்த கோட்டை பண்டார வன்னியனால் இடித்தழிக்கப்பட்ட பின்னர் ஒரு அரசாங்க இல்லம் மட்டும் இருந்தது. அங்கு மாவட்ட நீதிபதி அல்லது உதவி அரசாங்க அதிபர் நிர்வாகம் நடத்துகிறார். 1833 ஆம் ஆண்டில் மாவட்ட நீதிபதி ஒருவரே நிர்வாகத்திற்கும் நீதிபரிபாலனத்துக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். வன்னி மாவட்டம் வடமாகாணத்தின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கப்பட்டது. வடமாகாண அரசு அதிபராக டைக்கும், முல்லைத்தீவு நீதிபதியாக எட்வேட் வீட்டும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் வவுனியாவும் முல்லைத்தீவும் ஒரே உதவி அரசு அதிபர் பிரிவில் இருந்தன. தலைமைக் காரியாலயமான கச்சேரி முல்லைத்தீவிலேயே இருந்தது.

1883இல் ஹோட்டன் துரை உதவி அரசாங்க அதிபராக பணியாற்றினார். இவருக்குக் கீழ் முதலியார், உடையார், விதானையார் அடப்பன், பட்டங்கட்டி, மரக்காயர் போன்ற பதவிகள் இருந்தன. ஆங்கில ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் அரசாங்க அதிபர், உதவி அரசாங்க அதிபர் போன்ற உயர் பதவிகளை வெள்ளைத் துரைமாரே வகித்தனர். கீழ் உத்தியோகத்தர் ஊரில் செல்வாக்குள்ள கௌரவமான குடும்பங்களிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டனர். காணி பூமி, மாடுகண்டு அதிகமுள்ள உயர் வேளாண் சாதியினருக்கு இந்த நியமனங்கள் வழங்கப்பட்டன. பதவிநிலையைப் பயன்படுத்தி இவர்கள் மேலும் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் தேடிக்கொண்டனர். இவர்கள் தம்மைக் கறுத்தத் துரைமாராகவே கருதினர். பதவிகள் பெரும்பாலும் பரம்பரைச் சொத்தாகிவிட்டன. முதலியார், உடையார் பதவி வகிப்போர் அரசுக்கு விசுவாசம் உடையவராகவும் கீழ்ப்படிவுடை யோராகவும் இருந்தனர். பொதுவாக வன்னியின் சாதாரண மக்கள் சுதந்திர உணர்ச்சியும் அநீதிக்கு அடங்காத தன்மையும் கொண்டவர்கள்.

ஹோட்டன் துரைக்குக் கீழ் வன்னிய சிங்க முதலியாரும் காசி உடையாரும், கோணன் விதானையும் பணியாற்றினர்.

வன்னி அரசர்கள் காலத்தில் வன்னியனாரே முதலியார் பதவியை வழங்கினார். இந்த முதலியார்மார் நீதி சம்பந்தமான கடமைகளையே செய்தார்கள். காலப்போக்கில் நிர்வாகக் கடமைகள் சிலவற்றையும் மேற் கொண்டனர்.

கி. பி 18 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஆவண மொன்று முதலியார் நீதிபரிபாலனக் கடமைகளைச் செய்ததையும் அவர்களுக்குள்ள அதிகார எல்லையையும், கௌரவங்களையும் குறிப்பிடுகின்றது.

காசி உடையார் மிகவும் செல்வாக்குடையவராகத் திகழ்ந்தார். பதவியைப் பயன்படுத்தி மேலும் நிலபுலங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டார். இவர் மனைவி முத்தம்மா உடைச்சியார் என்றே கௌரவமாக அழைக்கப்பட்டார்.

வெள்ளைத்துரை நாட்டு வளையம் (Circuit) வரும் போது சரிகை தலைப்பா, சேர்வாணி, உத்தரீயம், சப்பாத்து என்பன அணிந்து துரைக்கு முன் காட்சியளிக்கும் போது அவரின் அதிகார மிடுக்கு அவர் தோற்றத்தில் பளிச்சிடும்.

உடையாருக்குப் பதினொரு பிள்ளைகள். அவர்களுள் மூத்தவன்தான் செந்தில்.

உடையார் திருமணம் செய்து நான்கு ஐந்து ஆண்டுகளாகப் புத்திரபாக்கியம் இல்லை. தம்பதிகள் கதிர்காம யாத்திரை செய்து, முருகனை வேண்டிப் பிறந்தவன்தான் செந்தில். இதனையடுத்து எதுவித வேண்டுதலுமில்லாமல் பன்றி குட்டி போட்டதுபோல் பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டாள் உடைச்சியார்.

உடையாருக்குத் தன் உத்தியோகக் கடமையிலையே முழுநேரமும் விழுங்கப்பட்டுவிடும். முத்தம்மாவுக்கு எது மூத்தபிள்ளை எது இளையது என்று தெரியாமலே வீட்டுப் பொறுப்புகளைச் சுமக்க வேண்டிய நிலை. இந்த நிலையில் அவள் பிள்ளைகளை வளர்த்தாள் என்று சொல்வதைவிட அவை தாமே வளர்ந்தன என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் உடையார் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தார். தனக்குப்பின் தன் மூத்தபுதல்வன் செந்திலை உடையாராக ஆக்கிவிடவேண்டும். என்பதுதான் அது. அதற்கு உடையார் மகன் என்ற தகுதிமட்டும் போதாது. தமிழில் எழுதவாசிக்கத் தெரியவேண்டும். அரைகுறையாக வேலும் ஆங்கிலம் பேசத் தெரிய வேண்டும்.

அந்தக் காலத்தில் தண்ணீருற்றில் பாடசாலைகளே இருக்கவில்லை. பருத்தித்துறையிலிருந்து வந்த மீசைக்கார வாத்தியார்

விசுவலிங்கம் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் நடாத்தி வந்தார். விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய பிள்ளைகளே அதில் படித்தனர். கதிர்வேல் வினாசிமகன் கதிர்வேலன், கயிலாயரின் மகன் கதிராமன், மீராலெப்பை மகன் செய்யயது முகம்மது முதலானோர் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்தனர். பெண்கள் எவரும் இல்லை 'அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப் பெதற்கு' என்ற மனப்பான்மை. முதலில் எழுதவாசிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி முதலிய நீதிநூல்களின் மனனம். தேவாரம், திருவாசகம், திருவாதவூரடிகள் புராணம், கந்தபுராணம் சிலம்புகூறல் என்பன சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டன ஆர்வமுள்ள பிள்ளைகளுக்குப் புராணபடனப் பயிற்சி.

சாதாரணபிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதற்குச் செந்திலை அனுப்ப உடையார் விரும்பவில்லை. வீட்டிலேயே பிரத்தியேக வகுப்பு.

மீசைக்கார வாத்தியார் மிகவும் அனுபவம் வாய்ந்தவர். அபாரமான கற்பித்தல் திறமை உடையவர். செந்திலும் முழு ஆர்வத்துடன் கற்றான். மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே தமிழில் எழுத வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டான். நீதி நூல்களையும் மனப்பாடம் செய்துவிட்டான். புராணங்களைப் படிப்பதில் அவனுக்கு ஆர்வமிருக்கவில்லை. மீசைக்காரவாத்தியார் செந்திலின் முன்னேற்றம்பற்றி உடையாருக்கு அறிவிப்பார். உடையார் வேலைக்கு புராண அறிவு அவசியம் இல்லை என்பதால் செந்திலை வற்புறுத்த வேண்டாம் என உடையார் கூறிவிட்டார். உடையார் வேலைக்கு ஆங்கிலத்தை அரைகுறையாக வேணும் பேசத் தெரிய வேணும். ஆங்கிலத்தில் கையொப்பம் இடத் தெரியவேணும். வாத்தியார் தனக்குத் தெரிந்த அளவில் அடிப்படை ஆங்கிலத்தைப் போதித்தார். செந்தில் ஆங்கிலத்தில் சில சொற்களைக் கற்றான். கையொப்பமிடவும் பழகிக் கொண்டான்.

மேற்கொண்டு படிப்பில் அக்கறை செலுத்த அவன் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை. உலக விஷயங்களில் குறிப்பாக மது, மாது விஷயங்களில் அவனுக்கு நிறைய அனுபவம் இருந்தது.

மேற்படிப்புக்கு யாழ்ப்பாணம் அனுப்ப வேண்டும் என்று வாத்தியார் சிபார்சு செய்தார். வாத்தியார் யாழ்ப்பாணம் போகும்போது அவருடன் செந்திலை அனுப்ப ஏற்பாபாடு.

அதுவரையும் தனது நிர்வாகம் தொடர்பான விடயங்களை அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். பழைய தோம்புகளையெல்லாம் அவன் பார்வைக்கு வைத்தார். வெள்ளைத்துரை நாட்டுவளையம் வரும்போது செந்திலையும் அழைத்துச் சென்று அவரின் கண்ணில் படவைத்தார். உடையாருக்குரிய சீருடையிலேயே அவனும் செல்வான்.

திடீரெனக் ஹோட்டன் துரை நாட்டு வளையம் வரப் போவதாக முதலியார் மூலம் உடையாருக்கு அறிவித்திருந்தார். உடையார் இதனைக் கீழுள்ள உத்தியோகத்தார்களுக்கு அறியச் செய்தார். கோணன் விதானை மோதகச் சாம்பானை அழைத்து பிரசித்தம் போடும்படி கட்டளை இட்டார். பிரசித்தவாசகம் பனை ஓலையில் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது. சாம்பானுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது.

செல்லன் சாம்பனுக்கு மோதகச்சாம்பன் என்பது பட்டப் பெயர். கோயிலில் மேளம் அடிப்பதற்கு ஐயர் புகை, மோதகம் கொடுப்பார். மோதகப்பிரியானான செல்லன் 'ஐயா இன்னும் ரெண்டு மோதகம் தாருங்கோ' என்று கேட்டுவாங்குவான். இதனால் இவனது இயற்பெயர் மறைந்து போக பட்டப்பெயரே நிலைத்துவிட்டது. இப்படி யாரும் அழைப்பதையிட்டு அவன் சினம் அடைவதில்லை. அதனைப் பெருமையாகவே கருதினான்.

பிரசித்தம் செய்து கொண்டு போகும்போது விபரம் தெரியாத சிறுபிள்ளைகள் 'என்ன சாம்பான்? என்று கேட்டால் சிரித்துக் கொண்டே 'மோதகச்சாம்பான்' என்று கூறுவான். விஷயம். விளங்காத குஞ்சு குருமனுக்கு பிரசித்த வாசகத்தை சொல்ல அவன் விரும்புவதில்லை.

ஓலையில் பிரசித்த வாசம் இருந்தாலும் கோணன் விதானையார் சொல்லிக் கொடுத்ததைப் பாடமாக்கி அதனையே ஒப்புவிப்பான்.

"எல்லாரும் கேளுங்கோ வாற புதன்கிழமை பத்து மணிக்கு ஏசண்டுதுரை முள்ளியவளை வாடியடிக்கு நாட்டு வளையம் வாறார். எல்லாச்சனங்களும் வரவேணும்." என்று சாம்பான் கூற "பகல் பத்துமணிக்கோ இராப் பத்து மணிக்கோ" என்று ஒருவன் சந்தேகம் கேட்கிறான்.

"இந்த ஓலையிலை எழுதியிருக்கு. வாசித்துப் பாருங்கோ" என ஓலையைக் காட்டுகிறான்.

கேட்டவன் திரு திரு வென விழிக்கிறான்.

5

தண்ணீருற்று மக்கள் வேட்டைக்குப் போய் இரண்டு மாதங்களாகிவிட்டன. வீட்டிலே தேனில் ஊறவைத்த இறைச்சியும் மான் மரை வற்றல்களும் தீர்ந்து விட்டன. இடையிடையே உடம்பு, காட்டுக்கோழி அகப்பட்டால் உண்டு. காதறுசாய்ப்பும், கதிராமனும் நந்திக்கடலுக்குப் போய் நால் பிடித்து வந்தனர். காட்டில் வளரும் கானாந்தி, முசுட்டை என்பவற்றை கானல் கொச்சிக்காயும் நெய்யும் சேர்த்து வறுத்து உணவில் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

காட்டுராசா கதிர்வேல் வினாசி தன் கோஷ்டியுடன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். சலுத்தான் கண்டு, காதறுசாய்ப்பு, நல்லவாகு கதிராமன் கதிர்வேல் முதலானோர் குழுமிவிட்டனர். கதிராமன் இடியன் துவக்கை, துடைத்து அதனுள் வெடிமருந்து, சன்னம், தென்னந்தும்பு என்பவற்றை இட்டு இடித்தான். கொப்பை துவக்கின் நிப்பிளில் பொருத்தினான். அதனை மிக லாவகமாகத் தூக்கித் தோளில் வைத்தான். தேவையான வெடிமருந்து சன்னம், தென்னந்தும்பு. என்பவற்றைச் செப்பிலிட்டுத் தூக்கினான் கதிர்வேலன். வீமன் சோமன் நாய்கள் உசார்நிலையில் வைக்கப்பட்டன. சுரைக்குடுவையில் தண்ணீர், இன்னும் இரண்டு சுரைக் குடுக்கள், மண்வெட்டி, காட்டுக்கத்தி, கோடரி என்பவவற்றை சலுத்தான் கண்டும், காதறு சாய்ப்பும் தூக்கினர்.

கதிர்வேல் வினாசி காரிக்கன் வேட்டையை இறுக்கிக் கட்டி செட்டைக்குறிச் சால்வைத்துண்டைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டார். குடுமியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு புறப்பட ஏனையோர் பின் தொடர்ந்தனர். சுருண்ட கேசமும் அகன்ற நெற்றியும் திரண்ட புஜங்களும் கொண்ட கதிராமன் குருவின் பாதச் சுவடுகளைத் தொடரும் சீடனைப் போலப் பயபக்தியுடன் சென்றான். கதிர்வேலன் சங்கேத பாஷையில் அழைக்க வீமனும் சோமனும் பின் தொடர்ந்தன.

காட்டிலே நடந்து செல்வது ஒரு பயிற்றப்பட்ட கலையாகும். காலெடுத்து வைக்கும்போது சுருகுச் சத்தம் கேட்டுவிட்டால் காட்டு ராசா உருத்திர மூர்த்தியாகிவிடுவார். அவரின் கடும் வெகுளியை எதிர் நோக்கும் சக்தி எவருக்கும் இல்லை. வளவளா என்று பேசும் பழக்கம் உடையோருக்கு வேட்டைக் கொஷ்டியில் இடம் கிடையாது. ஆதி மனிதன் பயன்படுத்திய சைகை மொழிதான் பயன்படுத்தப்படும்.

விலங்குகள் அதிகம் மோப்ப சக்தி உடையவை, மனித வாடையை வெகு தூரத்திலிருந்தே மோப்பம் பிடித்துவிடும். இதனால் காற்று வளம் அறிந்துதான் காட்டில் நடக்க வேண்டும். மனிதச் செவிகளுக்குக் கேட்கமுடியாத ஒலிகள் நாய்களுக்குக் கேட்கும். நாய்களின் நடத்தையைக் கொண்டு வேட்டை விலங்குபற்றி ஊகித்தறிய வேண்டும்.

முதலில் காட்டுராஜா பிரதான அதர் மூலம் சென்று பின்னர் விலகி செடிகள் கொடிகள் நிறைந்த பற்றைவழியாகப் பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றார். ஏனையோர் அவரைத் தொடர்ந்தனர். நெடுந்தூரம் சென்றும் மிருக சாதிகள் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. கண்ணைக் கவரும் சிவந்த நிற உலுவிந்தம் பழக்குலைகள் தென்பட்டன. அவற்றைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டனர். தண்ணீர் குடித்தபின் ஓரிடத்திலிருந்து இளைப்பாறினர். எழுந்து சிறிதுதூரம் சென்றதும் வீமனும் சோமனும் வித்தியாசமான முறையில் முக்கைச் சுழித்துக் குரைக்கத் தொடங்கின. ஏதோ விலங்கொன்று - என்னவாயிருக்கும் என்று யோசிப்பதற்கு முன்னர் புற்றுக்குப் பின்னாலிருந்து கரடியொன்று பயங்கரமாக ஒலியெழுப்பிக் கொண்டு காட்டு ராசாவை நோக்கிப் பாய்ந்தது. கதிராமன் கரடியை நோக்கிச் சுட்டான். குடுவாங்கிய கரடி காடு எடுபடக் கர்ச்சித்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கிவிட்டது.

கரடி சென்ற பாதையில் இரத்தத் துவாலை. துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் அந்தப் பயங்கர விலங்கின் உயிர் நிலையைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். “இனி உயிர் தப்பாது” என்று சுலைமான் கண்டு கூற “நிச்சயமாக எதுவும் கூற முடியாது. காயப்பட்ட கரடி உயிர் தப்பினால் காத்திருந்து ஆள்மேல் பாயும், நாம் கவனமாகத்தான் செல்ல வேண்டும்” என்று கதிர்வேல் வினாசி எச்சரித்தார். மீண்டும் இடியன் துவக்கு நிரப்பப்பட்டது. கவனமாக அங்கும் இங்கும் பார்த்தபடி நடந்தனர். கிட்டக் கிளையில் கரடியின் அசுமாதம் இல்லை. அது வெகுதூரம் சென்று தன் ஆயுளை முடித்திருக்க வேண்டும்.

காட்டின் மத்தியிலுள்ள மோட்டையொன்றில் நீருந்த மான்கள் வரும். ஆனால் அந்த மோட்டையில் மான் கிளையைக் காணவில்லை. வெகு நேரத்துக்கு முன்னர் வந்து நீர் குடித்துத் திரும்பிய தடயங்கள் தென்பட்டன.

“இன்னும் கூப்பிடு தொலைவில் ஒரு முறிகுளம் இருக்கிறது. அங்கு சென்றால் மான்கள் அகப்படலாம்” எனக் காட்டுராஜா கூற ஏனையோர் அதனை ஆமோதிப்பது போல் தலை அசைக்கின்றனர். வேட்டைக் கோஷ்டியினர் நடந்தனர். எதிர் பார்த்தது வீண் போகவில்லை. கலைமான், பிணைமான், குட்டிகள் என ஆறேழு மான்கள். வீமனும் சோமனும் மான்கூட்டத்தை வளைத்தன. கதிராமன் துப்பாக்கியால் சுட ஆயத்தமானான். ஒரு கலைமான் மட்டும் நாய்களின் முற்றுகையில், ஏனையவை நாய்களுக்கு டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டுக் காற்றாய்ப் பறந்தன. கலைமான் தனது கொம்புகளால் நாய்களைத் தாக்க முனைந்தது. சோமனும் வீமனும் தாக்குதலுக்குத் தப்பித் தந்திரமாக மாணைச் சேற்றில் இறக்கி விட்டன. இனி அதனால் அசைய முடியாது. கதிர்வேல் வினாசி ஓடிச் சென்று மானின் கொம்புகளில் பிடித்து அதனை மேலும் சேற்றில் புதைத்தார். வெடிவைக்க வேண்டிய தேவை இல்லை எனக் கதிராமனுக்குச் சைகை காட்டினார்.

மாணை வெடிவித்தால் அது துவாலையுடன் நெடுந்தாரம் ஓடிச் சென்றுதான் உயிரைவிடும். வேட்டைக்காரர் போகுமுன் மான் இறந்துவிட்டால் அதன் இறைச்சியை முஸ்லிம் மக்கள் உண்ணமாட்டார்கள். இதனால் கூடியவரை துவக்கால் சுடுவதைத் தவிர்ப்பதுதான் வழக்கம்.

கதிர்வேல் வினாசி மாணைச் சேற்றில் அமத்திப் பிடித்துக்கொண்டிருக்க காதறு சாய்ப்பு ஒதிக்கொண்டு கூரிய நீண்ட கத்தியால் மானின் கழுத்தை வெட்டினார். சிறிது நேரம் துடித்த மான் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டது.

எல்லோருமாகக் கஷ்டப்பட்டு மானின் உடலை கரைக்கு இழுத்து வந்தனர். மானின் உடலில் மட்டுமன்றி வேட்டைக்காரரின் உடலிலும் சேறும் சகதியும்.

அவர்கள் குளத்தில் இறங்கித் தம் உடலைக் கழுவிக்கொண்டனர். சுரைக் குடுவில் நீர் அள்ளி மானையும் கழுவினர். நன்றாகக் களைத்துவிட்டனர். தாகம் நாக்கை வரட்டியது. கொண்டு சென்ற தண்ணீர் முடிந்து விட்டது. குளத்து நீர் சேறாகி விட்டது. குளத்துநீரைச் சால்வைத் துண்டால் வடித்துச் சுரைக்குடுவினுள் விட்டனர். வடித்தபின்னருங்கூட அது குடிப்பதற்கு உகந்ததாய் இருக்கவில்லை. சிறிது நேரம் தெளிய விட்டுவிட்டு நாக்கை நனைத்துக் கொண்டனர்.

கதிர்வேல் வினாசி கொட்டைப் பெட்டியைத் திறந்தார். (பாக்கு வெற்றிலை முதலானவற்றை வைக்கும் பனையோலைப் பெட்டி கொட்டைப்பெட்டி என அழைக்கப்படும்.)

பாக்குச் சீவலை எடுத்து சுண்ணாம்பு தடவிய வெற்றிலையுடன் சேர்த்து வாயில் போட்டுச் சப்பினார். சுலுத்தான் கண்டும் காதறு சாய்ப்பு வெற்றிலை போடும் பழக்கமுடையோராய் இருந்தும் கொட்டைப் பெட்டியைக் கொண்டுவரவில்லை. வினாசியே அவர்களுக்கம் வெற்றிலை பாக்குக் சப்பக் கொடுத்தார். இளைஞர்களான கதிராமன், கதிர்வேல் என்போருக்கும் வெற்றிலை சப்ப விருப்பந்தான். ஆனால் வினாசியரைக் கேட்க விரும்பவில்லை.

மாணை உரியாமல் ஊருக்கு கொண்டு போகலாம். அங்கு ஆறுதலாக உரித்து இறைச்சியைப் பங்கு போடலாம். ஆனால் கொண்டு போகும் போது காட்டு நேஞ்சர் அல்லது கச்சேரி உத்தியோகத்தார் கண்ணில் பட்டுவிட்டால் பறிமுதல் செய்துவிடுவார்கள். என்ற அச்சம் இருந்தது. இதனால் காட்டிலேயே வைத்து மாணை உரித்தனர். தோலை விரித்து முளையில் கட்டிக் காயவிட்டனர், இறைச்சியை நான்கைந்து துண்டுகளாக வெட்டிக் கொடியால் கட்டி காவுதடியில் கொண்டு செல்ல ஏற்பாடு.

இதற்கிடையில் மரக் கொட்டில் தேன்கூடு இருப்பதைக் கண்டனர். கதிராமன் தேனீக்களைத் தந்திரமாகக் கலைத்துத் தேன் எடுப்பதில் விண்ணன். தேனீக்கள் குத்தக் தொடங்கினால் கண், காது, மூக்கு என்று பாராமல் தாக்கும்.

தேன்வதைகளை எடுத்துப் பிழிந்து சுரைக்குடுவினுள் விட்டனர்.

“அஞ்ச ஆறு போத்தில் தேறும் போல இருக்கு” எனக் காதறு சாய்ப்பு சொல்ல ஏனையோர் ஆமோதித்தனர். இறைச்சியையும் தேனையும் கொண்டு வீடு சென்றனர்.

கற்பகம் வேட்டைக் கோஷ்டியினரை வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தாள்.

6

முள்ளியவளை வாடியடியில் வந்துநின்ற குதிரை வண்டியிலிருந்து கச்சேரி அதிகாரிகள் இறங்கினர். அடுத்தநாள் ஏசெண்டுத்துரை வரவிற்கேற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்வதற்கே இவர்கள் வந்தனர். உண்மையில் ஏற்கனவே காசி உடையாரும் கோணன் விதானையாரும் எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்து விட்டனர். வாடியடி துப்பரவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அழகான பந்தல். பந்தலுக்கு வெள்ளை கட்டிச் சோடனையும் செய்யப்பட்டிருந்தது. உடையார் வீட்டுக் கருங்காலி மேசையும் கதிரைகளும் போடுவதுதான் பாக்கி. பந்தலுக்கு முன் மாவிலை தோரணம்.

இவற்றையெல்லாம் கச்சேரி உத்தியோகத்தார்கள் மேற்பார்வை செய்து திருத்தங்களைச் சொன்னார்கள்.

உடையாரும் விதானையாரும் கச்சேரி அதிகாரிகளுக்குத் தட்டில் உபசாரம். ஊர்மக்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

காட்டுராசா கதிர்வேல் வினாசி, கடுக்காய் கயிலாயர், நல்லவாகு, கோணாமலை, இளஞ்சிங்கன், கதிராமன், கதிர்வேலன், மோதகச் சாம்பான், சுப்புக் கட்டாடி, நாவின் கிட்டிணன், மீசைக்காறு வாத்தியார், சின்னச்சாமி அய்யர், சுலுத்தான் கண்டு, மீராலெப்பை காதறு சாய்பு, செய்து முகமது முதலான பலர் குழுமி இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் கச்சேரி அதிகாரிகள் முன்னிலையில் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனர்.

பெரிய கிளாக்கர் பேரம்பலம் வந்திருந்த கூட்டத்தை தன் முக்குக் கண்ணாடியூடாக நோட்டம் விட்டார். ஒரு நூறு நூற்றைம்பது பேர் தேறும். செருமி விட்டு அதிகார தொனியில் பேசத்தொடங்கினார்.

“நாளைக் காலை சரியாகப் பத்துமணிக்கு ஏசெண்டுத்துரை இந்த இடத்துக்கு நாட்டுவளையம் வருகிறார். விதானை யார் இவையளுக்கு அறிவிச்சனீங்கள் தானே.

“ஓம் ஓம் பிரசித்தம் போட்டு அறிவிச்சாச்சு”

ஹோட்டன் துரை இங்கிலாந்துச் சீமையிலுள்ள மாட்சிமைதங்கிய மகாராசாவின்ரை பிரதிநிதி. அவர் நாட்டு மக்களுக்கு நல்லது செய்வார். அவரை நீங்கள் சரியான முறையில் உபசரிக்க வேணும். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் தலைக்கு இரண்டு பலாப்பழங்களும், ஒரு வாழைக்குலையும், பத்துக் கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழமும் கொண்டு வர வேண்டும். வசதியானவர்கள் இறைச்சி வத்தல் கொண்டு வரலாம். இண்டு பின்னேரமே இங்கே கொண்டு வந்து தரவேணும். துரை மிகவும் நல்லவர் அவரைத் திருப்திப் படுத்த வேண்டியது உங்கள் கடமை” என்று பேசி முடித்தார். எல்லோரும் பெருமான் மாடுமாதிரித் தலையை ஆட்டினர்.

கதிராமன் ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிட்டான் “ஐயா ஒரு சந்தேகம். நீங்கள் சொன்னபடி எல்லோரும் கொண்டுவந்தால் குறைந்தது இருநூறு பலாப்பழமும் நூறு வாழைக்குலையும், ஆயிரம் மாம்பழங்களும் சேரும். இவளவத்தையும் துரை திண்டிடுவாரோ?”

பெரிய கிளாக்கருக்கு இந்தக் கேள்வி பிடிக்கவில்லை. கதிராமனை முறைத்துப் பார்த்தார். விதானையார் பக்கம் திரும்பிப்பார்த்தார். இப்படிக்கேள்வி கேட்கத் துணிஞ்சவன் யார் என்று கேட்பது போல் இருந்தது அவர் பார்வை.

“குறை நினையாதையுங்கோ ஐயா. பெடியன் தெரியாமல் கதைச்சுப்போட்டான். நீங்கள் சொன்னபடி எல்லோரும் கொண்டுவருவீனம்”

“நீங்கள் அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்கவேணும். வெள்ளைக்காறு அரசாங்கத்துக்குப் பணிவாகவும் விசுவாசமாகவும் இருக்க வேணும். எதிர்த்துக் கதைக்கிறது பெரிய குற்றம். எது விளங்கிச்சுதோ”

எல்லோரும் தலையசைத்தனர். கூட்டம் கலைந்தது. கதிராமன் எதிர்க் கேள்வி கேட்டது காசி உடையாருக்கும் கோணன் விதானைக்கும் பிடிக்கவில்லை. இதனை வெள்ளைத்துரை கேள்விப்பட்டால் என்ன நடக்குமோ என்று அஞ்சினர்.

“பெடியனை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறம். துரையின்ரை காதுக்கு இந்த விஷயம் போகாமல் பாத்துக் கொள்ளுங்கோ ஐயா” எனக் கெஞ்சாத குறையாகப் பெரிய கிளாக்கரைக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அவரும் பெருமனதுடன் தான் இதுபற்றி எதுவும் துரைக்கு சொல்லப்போவதில்லை என்று கூறிவிட்டார்.

கதிராமனின் நடத்தை குறித்து காசி உடையார் கவலையடைந்தார். வன்னிப்பிரதேச மக்கள் அரசு விஸ்வாசம் உடையவர்கள் பணிவுடையவர்கள் என்று அவர் அடிக்கடி அறிக்கை சமர்ப்பித்து வந்தார். துரையின் முன்னிலையிலும் இவன் எதிர்த்து ஏதாவது கூறி விட்டால் என்ன செய்வது, கோணன் விதானையாருடன் ஆலோசனை செய்தார். கதிராமனைத் தான் பார்த்துக் கொள்வதாக அவர் உறுதியளித்தார்.

7

துரை வரவை முன்னிட்டுக் காலை ஒன்பது மணிக்கு முன்பே சனங்கள் வாடியடியில் கூறிவிட்டனர். ஆண்கள், பெண்கள், வயோதிபர் இளைஞர், குழந்தைகள் எல்லோரும் புதிதாக வந்திருக்கும் ஹோட்டன் துரையைக் காண ஆவலுடன் காத்திருந்தனர். கயிலாயரோ அவரின் பிள்ளைகளோ வரவில்லை. கோணன் விதானை அவர்களை வராமல் தடுத்துவிட்டார் என்று சனங்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

நாலு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியில் வெள்ளைத்துரை சரியாகப் பத்து மணிக்கு வாடியடியில் வந்து இறங்கிவிட்டார். கச்சேரி உத்தியோகத்தர் இன்னொரு குதிரை வண்டியில் வந்திருந்தனர். வண்டியால் இறங்கிய துரைக்கு வெய்யில் படாமல் உடையார் மகன் வட்டாப்பத்து ஓலையைக் குடையாகப் பிடித்தான்.

ஹோட்டன் துரை மாலையிட்டு வரவேற்கப் பட்டார். அவர் கருங்காலிக் கதிரையில் இருந்து கொண்டே சனத்திரளை நோட்டம் விட்டார்.

வன்னியசிங்க முதலியார் ஏனைய உத்தியோகத்தரை அறிமுகப்படுத்தினார். பின்னர் கிராமத்து முக்கியஸ்தர்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டனர். முக்கியஸ்தர் பட்டியலில் செந்திலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டான்.

கூட்டத்தில் சிறு சலசலப்பு. தலைவிரி கோலமுடன் அங்கு வந்த பெண்ணொருத்தி ஏதோ உரத்துச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். செந்தில் மெல்லமெல்லப் பதுங்கி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று விட்டான். துரையின் முகத்தில் கேள்விக்குறி. “அவள் ஒரு பைத்தியக்காரி இப்படித்தான் சத்தம் போடுவது வழக்கம்.” எனக் காசி உடையார் சமாதானம் சொல்லி விதானையாரைப் பார்த்தார். கோணன் விதானை இருவரை அனுப்பி அந்தப் பைத்தியக் காரப் பெண்ணை அப்புறப்படுத்துவித்தார்.

அறிமுகப் படலம் முடிவடைந்ததும் துரை பேசத்தொடங்கினார் அவரின் ஆங்கிலப் பேச்சைத் தொலுக்கு முதலியார் தமிழ்ப்படுத்தினார்.

“வன்னிப்பிரதேசம் முழுவதும் வெள்ளைக்கார ஆங்கில மன்னர் ஆட்சியில் வந்துவிட்டது. இதனால் நிலம் முழுவதும் - காடுகள், கழனிகள், மேட்டுநிலங்கள் அனைத்தும் - அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம். நிலம் தேவையானவர்கள் ஏக்கர் ஒன்று ஒருபவுண் (பத்துருபா) வீதம் கொடுத்து அரசாங்கத்திடம் கொள்வனவு செய்யலாம். காணி வாங்குபவர்களுக்கு மாட்சிமை தங்கிய மன்னரின் முத்திரை பொறித்த உறுதிப்பத்திரம் வழங்கப்படும். தற்போது பயிர் செய்கை பண்ணப்படும் காணிக்கும் பணம் செலுத்திப் பத்திரம் பெறவேண்டும். கமக்காரர் தமது வயல்களுக்கு நீர்பாச்சப்பயன்படும் குளத்திற்கு ஆண்டு தோறும் திருத்த வேலை செய்யவேண்டும். விளைவுக்குத் தக்கபடியும் விஸ்தீரணத்திற்குத் தக்கபடியும் தானியவரி அறவிடப்படும். காடும் காட்டிலுள்ள அசையும் அசையாத சொத்துக்களும் அரசிற்குச் சொந்தம். காட்டு மரங்களை அனுமதி பெற்றே வெட்ட வேண்டும். மான், மரை, யானை போன்றவற்றை வேட்டையாடுவது தண்டனைக் குரிய குற்றம்.....

கதிர்வேல் வினாசி, காதுறுசாய்பைப் பார்க்கிறார். அவரின் முகம் கறுத்துச் சோகம் படர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். துரை அறிவித்த சட்ட திட்டங்களைக் கேட்ட எல்லோருமே திகைப்படைந்தனர்.

துரை பேச்சைத் தொடர்ந்தார். “காட்டிலே யானைத் தந்தம் கண்டெடுக்கப்பட்டால் உடையாரிடம் கொடுக்க வேண்டும். அவர் அதனைக் கச்சேரியில் சமர்ப்பிப்பார். வீட்டிலே ஆனைத் தந்தங்களை வைத்திருப்பதோ அவற்றைக் களவாக விற்பதோ பாரதூரமான குற்றமாகும்.

மீராலெப்பை விதானையாரைப் பார்க்கிறார். விதானையார் பேசாமல் இருக்கும்படி சைகை காட்டுகிறார். விதானையார் வீட்டில் ஏழுமீட்டு யானைத்தந்தம் இருப்பது மீராலெப்பைக்குத் தெரியும். மீராலெப்பை வீட்டில் கூட இரண்டு தந்தங்கள் உண்டு. மன்னார் வியாபாரிக்கு விற்பதற்குப் பேரம் பேசியிருந்தனர்...

..... பன்றி, கரடி, உடும்பு போன்றவற்றை வேட்டையாடலாம். இருபத்தொரு வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் ஒவ்வோர் ஆண்டும் தலைவரியாக தலைக்கு ஒவ்வொரு ரூபா கட்டவேண்டும். கட்ட வேண்டிய இறுதித் திகதியை விதானையார் பிரசித்தம் மூலம் மக்களுக்கு அறிவிப்பார். மக்கள் அனைவரும் அரசுக்கும் அதன் உத்தியோகத்தருக்கும் விசுவாசமாகக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும்.

புதுத்துரை நல்லது செய்வார் என்று எதிர்பார்த்த மக்கள் ஏமாந்து போனார்கள். காலாதி காலமாக ஆண்டு அனுபவித்து வந்தவற்றுக் கெல்லாம் பணம் கட்டவேண்டுமென்றெல்லவா புதுத்துரை சொல்கிறார்.

கூட்டம் கலைந்தது. துரை போய் விட்டார். கச்சேரி உத்தியோகத்தார்கள் பலாப்பழங்களையும், வாழைக்குலைகளையும், மாம்பழங்களையும் வண்டியில் ஏற்றுகின்றனர்.

8

“இஞ்சருங்கோ, உங்களைத்தான். நீங்கள் இந்தக் குடும்பத்திலை முத்தபிள்ளையெல்லோ. இடிச்ச புளிமாதிரி இருக்கிறாய்; உங்களுக்குத் தெரியாமல் என்னவோ எல்லாம் நடக்குது. இந்த வீட்டிலை” பவளத்தம்மாள் உச்ச ஸ்தாயையில் கத்தினாள்.

“என்ன பவளம்? என்ன நடந்திட்டுது? ஏன் இப்பிடிக்கத்துறாய்” அவள் கணவன் நல்லவாகு கேட்கிறான்.

“சின்னவரின் கலியாண விஷயந்தான்! நடக்கக்கூடாதது நடக்கப் போகுது. உங்களுக்குச் சொல்லாமல் கலியாணம் முற்றாகப் போகுது.”

“என்ன சொல்லுறாய்”

“காட்டுராசா கதிர்வேல் வினாசியின்றை மோள் கற்பகத்துக்குப் பேச்சுக்கால் நடக்குது. கமுகஞ்சோலையைக் கண்டு ஆசைப்பட்டுப் பொம்பிளை கேட்டிருக்கினம்.

“ஏன் கற்பகத்துக்கு என்ன குறை? நல்ல குணமான பெடிச்சிதானே, உனக்குப் பிடிக்கேல்லையோ?”

“வெளுத்த தெல்லாம் பால் எண்டு நினைக்கிறியள்; இந்த வீட்டுக்கு முந்தநாள் வந்த தெய்வானையும் நாச்சியம்மாவும் என்னை எதிர்க்கத் துடங்கிட்டினம். கற்பகமும் வந்திட்டால் அவையோடை சேந்து எனக்கு எதிராக நிக்கப் போறாள். எங்களுக்கு கயிலை விலாஸிலை எந்த மதிப்பும் இல்லாமல் போகப் போகுது”

“ஏன் அப்பிடி நினைக்கிறாய் பவளம்? அன்பாய் எல்லா ரோடும் நடந்தால் ஏன் உன்னை எதிர்க்கப் போகினம்”

“கண்டறியாத அன்பு, நான் சொல்லிப் போட்டன். நீங்கள் ஒரு ஆம்பிளை எண்டால் இந்தச் சம்பந்தத்தைக் குளப்ப வேணும்”

“குளப்பிப் போட்டு வேறை ஆரைச் செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லுறாய்”

“பொம்பிளைக்குப் பஞ்சமே, என்றை பொறுப்பிலை விடுங்கோ. அடக்க ஒடுக்கமான பொம்பிளையாய் நான் செய்து வைக்கிறன்.”

“பவளம் அப்புவும் ஆச்சியும் உயிரோடை இருக்கினம்; இப்ப அவையின்ரை மூப்புக்குத்தான் எல்லாம் நடக்கும். எதுக்கும் அப்புவோடை கதைச்சுப் பாக்கிறன்”

“கதைச்சுப் பாக்கிறன் எண்டு சொல்லாதையுங்கோ. உங்களுக்குச் சம்மதம் இல்லை எண்டு முகத்திலை அடிச்சது போலச் சொல்ல வேணும். வறறாபனைக் குஞ்சியப்புவுக்கு ஒரு பெட்டை இருக்கிறாள். குணத்துக்குக் குணம், வடிவுக்குவடிவு”

“அதுசரி பவளம் கதிராமனும் எல்லே சம்மதிக்கவேணும்”

“மாட்ட எண்டு சொல்லிப் போடுவாரோ, உங்களுக்கென்ன தெரியும் கற்பகம் ‘ஒரு ஆட்டக்காரி. காசியுடையாற்றை மேன் செந்திலோடு தொடுப்பு. காசி உடையார் சம்மதிக்கேல்லை. இது பரகசியமாக முன்னை அவளை ஆடுக்கெண்டாலும் கட்டியடிச்சுப் போடுவம் எண்டு பாக்கினம்”

“பவளம் எதுக்கும் பதறாதை, நான் எல்லாததையும் ஆராஞ்சு போட்டு அப்புவோடும் கதைச்சிட்டிச் சொல்லுறன்”

“முடிவு நான் சொன்னது போல இருக்கோணும், இல்லாவிட்டால் நான் இந்த வீட்டிலை உங்கடை பெண்டில் எண்டு இருக்கேலாது” முடிவாகக் கூறிவிட்டாள் பவளம்.

*

*

*

இந்தத் திருமணப் பேச்சுப்பற்றிக் கதிர்வேல் வினாசி வீட்டிலும் வாதப்பிரதி வாதங்கள் நடக்கத்தான் செய்தன.

வினாசியின் மனைவி மீனாட்சிக்குக் கதிராமனை மருமோனாய் எடுக்க விருப்பமில்லை. கைநிறைந்த பொருளிலும் கண்ணிறைந்த கணவனே ஒரு பெண்ணுக்கு வேணும். கதிராமன். நல்ல குணமான பெடியன்தான், உழைப்புப் பிழைப்பிலும் பிழையில்லை வடிவு சங்கையும் பாக்கத்தானே வேணும். மோளும் மருமோனும் சோடியாய்த் தெருவாலை போகும் போது தோது மோதான மாப்பிளை பொம்பிளை எண்டு சனம் சொல்ல வேணும். கற்பகத்தின்ரை வடிவுக்கு இப்பிடியொரு மாப்பிளையா எண்டு பாக்கிற சனம் சொல்லிச் சிரிக்கக் கூடாது. என்பதுதான் மீனாட்சியின் வாதம்.

வினாசியின் கருத்து வேறாக இருந்தது. ஆம்பிளைக்கு அழகு முக்கியமில்லை. நல்ல குணம், உழைப்பு, குடும்பத்தைத் தளப்படி இல்லாமல் கொண்டு நடத்தக்கூடிய வனாய் இருத்தல் - இவை தான் தேவை. தவிரக் கற்பகத்தைப்பற்றி அசிங்கமான கதையும் அடிபடுது. அவளிலை பிழை இல்லை என்பது வினாசிக்குத் தெரியும்; என்றாலும் ஊர்வாயை உலை முடியால் மூட முடியாது. எவ்வளவு கெதியாய்க் கலியாணத்தைச் செய்து வைக்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கு நல்லது. கயிலாயர் தனது மகனுக்குப் பெண்கேட்டு வந்தது தனக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டம் என்றே அவர்கருதினார்.

“மீனாட்சி, நீ என்ன சொல்லுறாய்? கதிராமன் நல்ல குணமான பெடியன், வயல்வேலை, தோட்டவேலைகளில் கெட்டிக்காரன். பார்வைக்கு முரடன் போல இருந்தாலும் அவனுக்கு இளகிய மனசு. ஒரு குடும்பத்தைக் கொண்டு நடத்தக்கூடிய கெட்டித்தனம் அவனிட்டை இருக்கு”

“நீங்கள் சொல்லிற் தெல்லாம் சரிதான், மாப்பிளை ஓரளவுக்கு வடிவுசங்கையாகவும் இருக்கத் தானே வேணும். அதைப் பற்றி யோசிக்கிறியள் இல்லையே”

“மாமூலையிலிருந்து வடிவான பெடியன் ஒண்டைத் தானே பேசிவந்தினம். போய் விசாரிச்சால் விடிஞ்சால் பொழுதுதியாய்ப் பனைக்குக் கீழேதான் நிக்கிறானாம்”

“எனக்கென்னவோ இந்தச் சம்மந்தம் பிடிக்கேல்லை. எதுக்கும் பிள்ளையைக் கேட்டுப்பாப்பம். நான் நினைக்கேல்லை அவள் சம்மதிப்பாள் எண்டு. சம்மதிச்சால் எனக் கொண்டுமில்லை.”

“பிள்ளையை என்ன கேக்கிறது? கொப்பர் உன்ரை சம்மதம் கேட்டே எனக்குக் கட்டி வைச்சவர்?”

“அதெல்லாம் முந்தின கதை, இப்ப காலம் மாறிப்போச்சது, பிள்ளையின்ரை விருப்பத்தையும் கேக்கத்தான் வேணும். அவள் தான் புருஷனோடை வாழப்போகிறவள். முதல் கோணல் முற்றிலும் கோணலாகப் போய்விடும்” என்று மீனாட்சி கூறிய போது மகள் சம்மதிக்கமாட்டாள் என்றே கருதினாள்.

ஆனால் நடந்தது வேறாகிவிட்டது. எந்தக் கதிராமனைக் கண்டபோது முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டானோ, எவனை அருவருப்புடன் நோக்கினானோ அவனைத் திருமணம் செய்யத் தனக்குப் பூரண சம்மதம் என்று தெரிவித்துவிட்டான். மீனாட்சியால் நம்பவே முடியவில்லை.

கலியாணத்துக்கு சம்மதம் என்று கயிலாயருக்கு அறிவிக்கப்பட்டாயிற்று. இனிக் சீதனபாதனப் பேச்சு, நாள்நிச்சயித்தல், திருமணவிழா. வன்னிப்பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை பெற்றோர் விரும்பி பெண்ணுக்குச் சீதனமாகக் கொடுப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டு மணம் செய்து வைப்பதுதான் மரபு. சீதனப் பிரச்சனையால் எந்தத்திருமணமும் குழம்பியது என்ற சரித்திரம் இல்லை.

கதிர்வேல் வினாசி கமுகஞ்சோலை, நெல்வயல் இருபது மரக்கால் தறை. இரண்டு ஏக்கர் மேட்டுநிலம், ஐம்பது எருமைமாடு, முப்பது பவுன் நகை இத்தியாதி கொடுக்கச் சித்தமாக இருந்தார்.

திருமணம் நடைபெறுவது நிச்சயமாக்கப்பட்டுவிட்டது.

இந்தக் கட்டத்தில்தான் கதிராமனின் தமையன் மனைவி பவளத்தம்மாள் தன் உக்கிரமான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தாள்.

அவள் எதிர்ப்பதற்கு வெளிப்படையாகக் கூறிய காரணம் கற்பகத்தின் நடத்தைப்பற்றியது. ஆனால் வேறு காரணங்களும் இருக்கத்தான் செய்தன. கற்பகம் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள், குடும்பத்திலே ஒரேயொரு பெண், செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டவள். கொஞ்சத் சீதனத்துடன் வரப்போறவள். இப்படியானவள் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கமாட்டாள் என்பதாலேயே எதிர்ப்புக் காட்டினாள்.

நல்லவாகுவும் கற்பகத்தின் ஒழுக்கத்தைப்பற்றிய களங்கத்தை மனைவிமூலம் கேட்டவுடனேயே அதிர்ந்து போனார். என்றாலும் தீர விசாரியாமல் எந்த முடிவுக்கும் வர அவர் விரும்பவில்லை. ஊர்க்குருவியாகத் திகழும் குளறி பொன்னம்மாளைச் சந்தித்து விசாரித்து உண்மையை அறிந்து கொண்டார். இளவயதிலே ஏற்பட்ட சிறு சலனம் மட்டும்தான்; கற்பகத்தின் நடத்தையில் எவ்வித தவறும் இல்லை. எனப் பொன்னம்மா விளக்கியிருந்தாள்.

என்றாலும் தனது பிராணநாயகியைத் திருப்பிப்படுத்தும் நோக்குடன் தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துப் பார்த்தார்.

கயிலாயர் ஒன்றைத் தீர்மானித்தால் கடவுள் வந்தாலும் அதனை மாற்றியமைக்க முடியாது.

அடுத்த முகூர்த்தத்தில் திருமணம் நிகழ்த்தத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. என்ன முயன்றும் தனது 'சப்பறம்' பலிக்காது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துவிட்ட பவளம் மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டியதைத் திட்டமிட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

தனது எண்ணம் நிறைவேறாவிட்டால் நல்லவாகுவின் மனைவியாகத் தொடரமுடியாது என்று. சபதம் செய்தவள் அதனைக் காற்றில் பறக்கவிட்டாள். கயிலை விலாசத்தில் அனுபவிக்கும் சுக போகங்களையும் அதிகார மிடுக்கையும் இழக்க அவள் விரும்பவில்லை.

கற்பகம் கயிலை வாசத்திற்கு மருமகளாக வருவது உறுதியாகி விட்டது.

அடுத்த நடவடிக்கை என்ன? எக்காரணம் கொண்டும் அவளை இளையாள்களுடன் சேரவிடக்கூடாது; அவளை வளைத்துத் தன் கையில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

திருமணத்திற்கு முன்பு தானே முந்திக் கொண்டு கணவனுடன் வினாசியர் வீட்டுக்குச் சென்றாள். கற்பகத்தைக் கட்டித்தழுவித் தன் அன்பையும் வாஞ்சையையும் தெரிவித்தாள். தானே முன்னின்று இந்தத் திருமணத்தை முற்றாக்கியது என்று கதையாள்தாள். தெய்வானைக்கும் நாச்சியம்மாவுக்கும் இதில் சம்மதமில்லை என்று அடித்துச் சொன்னாள். கயிலை வாசத்திற்கு வரவிருக்கும் மகாலட்சுமி தான் கற்பகம் என்று புகழ்ந் தேத்தினாள். கற்பகத்துக்கும் மீனாட்சிக்கும் வாயெல்லாம் பல்.

அகமகிழ்வுடன் திரும்பிய பவளத்துக்கும் தனது இராஜ தந்திரத்தையிட்டுப் பெருமிதந்தான்.

மனைவியின் மனமாற்றமும், நடத்தை மாற்றமும் நல்லவாகுவுக்கு வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

தண்ணீருற்று நீராவிப்பிட்டி சுலுத்தான்கண்டு, கதிர்வேல் வினாசியின் வீட்டுக்குச் சென்று பாக்கு வியாபாரி வந்திருப்பதை அறிவித்தார். போனமாதமே வியாபாரி வந்திருக்க வேண்டும். ஏதோ காரணத்தால் தாமதமாகிவிட்டது. வியாபாரி மன்னாரைச் சேர்ந்த முஸ்லீம் சமூகத்தவர். இவர் ஊர் ஊராகச் சென்று பாக்கு வாங்கி வண்டியில் ஏற்றி மன்னாருக்குக் கொண்டு சென்று மொத்த வியாபாரிக்கு விற்பார். மொத்த வியாபாரி தென்னிந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்வார்.

வன்னி அரசர்கள் காலத்தில் வன்னித் தலைவர்களே பாக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர்; ஒல்லாந்தர் தமது மேலாண்மைக்குக் கீழ் வன்னியும் வந்துவிட்டதெனக் கருதி வன்னியர்கள் பாக்கினைக் கள்ளக்கடத்தல் செய்வதாகக் கருதினர்.

ஒல்லாந்த தேசாதிபதியான ஹென்றிக் பெக்கர் வன்னியில் ஒல்லாந்தரது அதிகாரத்தை விரிவாக்குவதற்கு முயற்சி செய்தார். இந்த முயற்சிக்குப் புவிநல்ல மாப்பாணரும், நிச்சய சேனாதிராயரும் எதிர்ப்புக் காட்டினார்கள். இதனை அடக்குவதற்காகத் தேசாதிபதி வன்னியர்களுக் கெதிரான படையெடுப்பை மேற்கொண்டார். இந்தப் படையெடுப்பின் போது வன்னியர்கள் தென்னிந்தியக் கரையுடன் பாக்கு, துணிகள், மற்றும் பொருள்களைக் கள்ளக் கடத்தல் செய்து வியாபாரம் செய்தமை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. குலசேகர முதலியாரே இதனைக் காட்டிக் கொடுத்தன் மூலம் வன்னியின் கறைபடிந்த வரலாற்று நாயகனாகிவிட்டார். இதற்குப் பிரதியுபகாரமாக பனங்காம வன்னியப் பதவியை பெற்றார் என்பது வரலாறு கூறும் செய்தியாகும்.

ஆங்கிலேயர் வன்னியைக் கைப்பற்றிய பின்னர் அவர்கள் பாக்கு வியாபாரத்தில் அக்கறை காட்டவில்லை. எனவே தனிப்பட்ட வியாபாரிகளே பாக்குகளைச் சேகரித்து ஏற்றுமதி செய்தனர்.

தண்ணீருற்றிலே உள்ள கமுகஞ் சோலையில் ஒரு பகுதி முஸ்லீம்களுக்கே சொந்தம். பக்கிரித்தம்பி, சுலுத்தான் கண்டு,

காதுசாய்பு, மீராலெப்பை முதலானோரும் கதிர்வேல் வினாசி உட்பட பல தமிழர்களும் கமுகஞ்சோலைச் சொந்தக்காரர் ஆவர்.

கதிர்வேல்வினாசியும் சுலுத்தான் கண்டும் ஆலோசித்துப் பாக்குப் பிடுங்கும் நாளைத் தீர்மானித்தனர். பின்னர் இதனை ஏனைய பங்களாருக்கு அறிவித்தனர். குறித்த நாளில் பாக்கு முழுவதும் பறிக்கப்பட்டுப் பகிரப்பட்டது. சுமார் இரண்டு லட்சம் பாக்குவரை அறுவடைசெய்யப்பட்டது.

மன்னார் வியாபாரியுடன் பேரம்பேசிப் பணத்துக்கு எட்டுப்பாக்கு என விலை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. பங்களர் பாக்கின் பெறுமதியைப் பொருளாக அல்லது பணமாகப் பெற்றனர். (ஒருபணம் - ஆறுசதம்) கமுகஞ்சோலையால் பெறும் வருமானம் மக்களின் பொருளாதார வளத்தில் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்தது என்று கூறலாம்.

வருடந்தோறும் மூன்று அல்லது நான்கு முறை பாக்கு விற்பனை செய்யப்படும்.

தண்ணீருற்று கமுகஞ் சோலையில் மட்டுமல்ல வன்னியின் இயற்கை நீருற்றுள்ள சதுப்பு நிலங்களில் கமுகு பயிரிடப்பட்டது. கிணற்றடியை அண்டியும் நூறு இருநூறு கமுகளை நட்டு வளர்ப்பர்.

தண்ணீருற்றுக் கமுகஞ் சோலைக்கூடகவே அதன் கீழ் உள்ள நெல்வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்சப்படும். கால போகத்தில் நீர்பாய்ச்சுவதில் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. சிறு போகத்தில் நீர் அருந்தலாக இருப்பதால் நீர்ப்பாசனத்துக்கு கமுகஞ் சோலை இடைஞ்சலாக இருப்பதாக கருதப்பட்டது.

நெற் செய்கைக்குரிய காணிமுழுவதும் ஆளும் வாக்கத்தைச் சேர்ந்த செல்வாக்குடையவர்களின் கையிலேயே இருந்தது. கமுகஞ் சோலையூடாகப் பீலி அமைப்பதும் பெருஞ்சிரமமான பணியாகும். இதற்கு என்ன செய்யலாம் என நெல்வயல் சொந்தக் காரர் தலையைப் போட்டு உடைத்தனர்.

10

பெரியோர்கள் நிச்சயித்தபடி குமாரபுரம் கயிலைவாசம் கயிலாயரின் கனிஷ்ட புத்திரன் கதிராமனுக்கும் தண்ணீருற்று கதிர்வேல்வினாசியின் ஏக புத்திரி கற்பகத்திற்கும் திருமணம் நடந்தேறியது. குமாரபுரம், தண்ணீருற்று கிராமங்கள் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தன.

திருமண வைபவத்தை முன்னின்று பவளத்தம்மாளை நடத்தி வைத்தாள். இதன் மூலம் கயிலை வாசத்தின் மூத்த மருமகள் என்ற கௌரவத்தை நிலைநாட்டிக் கொண்டாள். இளைய மருமக்களான தெய்வானை, நாச்சியம்மா என்போர் கடுமையாக எல்லாவேலைகளையும் செய்த போதும் அவர்கள் பின்னணிக்கே தள்ளப்பட்டனர்; அவர்கள் கற்பகத்தின் அருகில் செல்ல முனையும் போதெல்லாம் பவளத்தம்மாள் இடையிடையே புகுந்து தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டி அணுகவிடாது பார்த்துக் கொண்டாள். கதிராமனின் தாய் சீதேவிகூடப் படுக்கையிலிந்து எழுந்து தன் புதிய மருமகளை வாஞ்சையுடன் தழுவிக்கொண்டாள்.

திருமணம் நிறைவேறிவிட்டதைக் குறித்துக் கவலையடைந்த ஆத்மா உண்டென்றால் அது செந்தில் மட்டும் தான். தன்னை அவமானப்படுத்திய கற்பகத்தின் திருமணத்தை எப்படியும் குளப்ப வேண்டும் என அவன் எண்ணியிருந்தான். முடியுமானால் திருமணத்திற்கு முன்னர் கற்பகத்தைக் கடத்திச் செல்லப் போட்டதிட்டமும் தவிடுபொடியாகிவிட்டது. குளறி பொன்னம்மா அவன் திட்டத்தில் மண்ணைத் தூவி விட்டாள்.

கதிராமனின் மனத்தில் சந்தேக வித்தை ஊன்றிவிட்டால் அவன் கற்பகத்தைத் திருமணம் செய்யச் சம்மதிக்காமாட்டான் என் எண்ணினான். திருமணத்திற்கு இரண்டு வாரத்துக்கு முன்னர் கதிராமனைச் சந்தித்தான்.

அகமும் முகமும் மலர அன்பொழுக சம்பாஷனையைத் தொடங்கி வாழைப்பழத்தில் ஊசியை ஏற்றுவது போல விஷயத்தை காதில் போட்டு வைக்க முனைந்தான்.

“என்ன மாப்பிளை கலியாணம் நெருங்கி வருது போல”

“ஓமோம் ஆவணி 10 ஆந்திகதி” இப்படிக்கூறும் போது நாணத்தால் தலை குனியாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“கதிராமன், உன்னோடு முக்கியமான விஷயமொண்டு பேசவேணும்”

“என்ன?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்.

“உனக்குக் கலியாணம் நடக்கப் போறதை நினைச்சு சந்தோஷப்படுகிறாய். ஆனால் நான் சில கசப்பான உண்மைகளைச் சொல்லப்போகிறேன். கேட்டபின்பு உன் முடிவை மாற்ற நேரிடும்”

என்ன என்று கேட்பது போல செந்திலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

“நான் கற்பகத்தை விரும்பிறன், அவளும் என்னை மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறாள். நீண்டகாலமாக எம்மிடையே தொடர்பு உண்டு. நான் அவளைக் கலியாணம் செய்யப்போறேன்”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய வேணும்?”

“நீ இந்தத் திருமணத்துக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க வேணும்”

“நான் மறுத்தால் மட்டும் கற்பகம் உன்னை மணந்து கொள்வாளா?”

“நிச்சயமாக”

“உன்னை தீர்மானத்தை கற்பகத்திடமோ அவளின் பெற்றோரிடமோ கூறினாயா?”

“சொல்லலாம் என்றுதான் நினைச்சன்; அதற்கிடையில்”

“செந்தில், நீ நேர்மையானவன் எண்டால் கற்பகத்தின் பெற்றோரை அணுகியிருக்க வேண்டும். அதுக்குத் துணியில்லாமல் என்னோடை கதைக்க வந்திட்டாய்.”

“எனக்கு நீ புத்தி சொல்ல வேண்டாம். என்றை சொல்லைக் கேட்டு நடக்காது விட்டால் கலியாணப் பந்தலிலேயே பெருங் கலாட்டா நடைபெறும். உன்னை எச்சரிக்கிறேன்” எனச் செந்தில் கூறிவிட்டு விறுக் கென்று போய்விடான்.”

கதிராமனைப் பொறுத்தவரை இது புதிய கதையல்ல; ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டதுதான். தீர்விசாரித்து உறுதி செய்த பின்புதான் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தான். குளறி பொன்னம்மா மூலம்

எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தான். அவள் மூலமாகவே கற்பகத்தின் விருப்பத்தையும் தெரிந்து கொண்டான்.

கலியாணப் பேச்சுவார்த்தையின் போது மீனாட்சி கற்பகத்தின் கருத்தை அறிந்ததும் அவனுக்குத் தெரியும்.

பொன்னம்மா கூறிய வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் அவன் செவியில் ரீங்காரம் செய்கின்றன.

“ஒரு பெண்ணின் அல்லது ஆணின் வாழ்க்கையில் நேற்று என்ன நடந்தது என்று ஆராயப் புகுந்தால் இன்று கணவன் மனைவியாக இருக்கும் தொண்ணூறு வீதமானவர்களுக்கு திருமணமே நடந்திருக்காது. நேற்றையதை மறந்து இன்றும் நாளையையும் பற்றிதான் சிந்திக்க வேணும். திருமணத்தின் பின் ஒரு ஆணோ பெண்ணோ தனது மனைவிக் கோ கணவனுக்கோ விசுவாசமாக இருக்கிறார்களோ என்றுதான் பார்க்க வேணும். கற்பகம் அப்பனாக்கில்லாதவன்”

இவற்றை யெல்லாம் செந்திலுக்கு விளக்கிக் கூற அவன் விரும்பவில்லை. கற்பகத்தை அவன் பூரணமாக நம்பினான். அவளின் எழில் நலம் மாத் திரமன்றி குணநலன்களையும் அவன் அவதானித்திருந்தான்.

செந்தில் இறுதியாகக் கூறிய வார்த்தைகள் - திருமணப் பந்தலில் கலாட்டா செய்யப் போவதாகக் கூறியது - அவனுக்குச் சிறிது கலக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

எந்தப்பிரச்சினைக்கும் ஒரு தீர்வு உண்டுதானே! இதைப்பற்றித்தான் தீவிரமாக யோசித்தான்.

இதற்குப் பொன்னம்மாதான் கை கொடுத்தாள். கலாட்டா வராமல் தான் பார்த்துக் கொள்வதாக அவள் உறுதி கூறியிருந்தாள்.

பொன்னம்மா என்ன செய்தாளோ தெரியாது. திருமணத்தின் போது எந்தவித அசம்பாவிதமும் நடைபெறவில்லை. திருமணத்தன்று செந்தில் கிட்டக் கிளலைக்கும் வரவில்லை.

கற்பகத்தின் முகத்தில் தான் இனந் தெரியாத அச்சம் கவிர்திருந்ததைக் கதிராமன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

கற்பகம் எதற்காகப் பயப்படவேண்டும்?

திருமணத்தின் பின்னர் புதுமணத் தம்பதிகளை உபசரிப்பதில் பவளம் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள். தெய்வானையைப் போல அல்லது நாச்சியம்மாவைப் போல அவள் ஏழைப்பெண் அல்ல என்றும் நல்ல சீதனத்துடன் கயிலை வாசத்தில் வலதுகாலைத் தூக்கி வைத்தவள் என்றும் கற்பகத்தைப் புகழ்ந்தாள். அவள் தந்தை கமுகஞ்சோலைப் பங்கு முழுவதையும் கற்பகத்துக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த பெருந்தன்மையை பாராட்டினாள். வீட்டிலே ஒரு துரும்பைக் கூடத்தூக்க அவள் அனுமதிக்கவில்லை. பிறந்த வீட்டில் எந்த நேரமும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்த கற்பகத்திற்குச் சும்மா இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. தன்னுடன் அன்பாக நடக்கும் பவளம், தெய்வானை, நாச்சியம்மா என்போரை அதட்டி உருட்டி வேலை வாங்குவதையும் எடுத்ததற்கெல்லாம் அட்டகாசம் செய்வதையும் அவள் அவதானித்தாள்.

“பாவம், ஏழை என்பதற்காக இப்படி நடத்துவதா?” அவள் உள்ளூர்ப் பொருமிக் கொண்டாள்.

கற்பகம் படிப்படியாக பவளத்தம்மாளின் ஆதிக்கதிலிருந்து நழுவத் தொடங்கியதில் வியப்பில்லை, அன்பு என்னும் பெயரில் தன்னை அவள் விலங்கிட்டிருப்பதாகவே கருதினாள். விலங்கு பொன்னாலானது என்று திருப்திப்படமுடியுமா?

11

கற்பகத்தின் கலியாணத்தை என்னதான் முயன்ற போதும் குளப்ப முடியவில்லை. மணப்பந்தலில் குளப்பம் விளைவிக்கப் போவதாக எச்சரித்ததையும் கதிராமன் சட்டை செய்யவில்லை. பொன்னம்மா, கமலம் முன்னிலையில் கற்பகம் தன்னை அவமானப்படுத்தியதை அவனால் சீரணிக்க முடியவில்லை. எப்படியும் பழிக்குப் பழி வாங்கவேணும். தெருத்தின்னையிலேனும் அவளைப் பிடித்து இழுத்து அவமானப்படுத்த வேணும். எவ்வளவு முயன்றும் அவன் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. கற்பகம் வெளியில் செல்லும் போது கதிராமனுடன் அல்லது பொன்னம்மா வுடன்தான் செல்வாள். கயிலை வாசம் எப்பவுமே சனநெருக்கடி உள்ள இடம். அங்கு கற்பகம் தனியாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. இதனால் கயிலை வாசத்தினுள் புக அவன் துணியவில்லை.

செந்திலுக்கு இதைவிட இன்னுமொரு தீர்க்கப்படாத பிரச்சினை இருந்தது. அவனால் ஏமாற்றப்பட்ட கமலம் சந்திக்குச் சந்தி நின்று செந்திலின் துரோகச் செயலைப் பறைசாற்றி வந்தாள். ஒரு நாள் உடையார் வீட்டுக்கே சென்று விட்டாள். தலைவிரி கோலத்துடன் இருப்பிலே ஆண் குழந்தையுடன் சென்றவள், உடையாரைக் காட்டி “இவர்தான் உன்னை தாத்தா, பாட்டி உள்ளே இருக்கிறாள். உன்னை கொப்பனைத்தான் காணேல்லை” என்று உரத்துக் கத்தினாள்.

உடையாரின் நிலை தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது. தனது வேலையாட்களை விட்டு அவளைத் தந்திரமாக அப்புறப்படுத்தினார்.

“என்னை செல்லத்தின்னை தேப்பனைக் காட்டத்தான் வந்தனான், அவனைக் காணவில்லை. என்னை ஏன் கலைக்கிறியள். இண்டைக்குப் போனாலும் நாளைக்கு வருவன்” என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டே போனாள்.

கமலம் மானத்துக்கு அஞ்சித் தற்கொலை செய்து கொள்வாள் என்று நம்பிய செந்தில் அவள் குழந்தையைப் பெற்று வளர்ப்பதுடன் ஊர் உலகம் எல்லாம் சொல்லித்திரிகிறாளே என்பது பெரும் சங்கடமாகிவிட்டது.

அவனுக்கொரு யோசனை பிறந்தது. யாராவது ஒரு வனைப் பிடித்து அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தால் என்ன? அதன் பிறகாவது அவள் வாயை மூடமாட்டாளா?

உடையார் வீட்டில் எடுபிடி வேலை செய்யும் கறுப்பனுக்கு அவளைக் கட்டி வைத்தால் என்ன எனத் தீவிரமாக யோசித்தான்.

கறுப்பன் சற்று மந்த புத்தி உடையவன், அவனுக்குக் கொஞ்ச நாளாகக் கலியாண ஆசை வந்துவிட்டது. இதனைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்த வேண்டும் : தனது திட்டத்தைச் செயற்படுத்துக் கூடிய தனது கையாட்களை ஏவிவிட்டான். அவர்கள் கமலத்துக்குக் கறுப்பனை மணம் பேசிச் சென்றனர்.

கமலத்தின் தந்தைக்கு பூரண சம்மதம். திருமணத்துக்குப் பின்பாகுதல் அவளின் பைத்தியம் தெளியலாம் என்றொரு நப்பாசை. அவருக்கு. கமலத்தின் சம்மதத்தைக் கேட்டார். அவள் சொன்னாள்:

“நான் ஒரு முறைதான் கலியாணம் செய்கிறது. கலியாணம் செய்து பிள்ளையும் பெத்துப் போட்டன். இனி இன்னொரு கலியாணமா. அந்தக் கட்டையிலை போவான் செத்தொழியட்டும்; பிறகு பாப்பம்”

கலியாணம் பேசிப் போனவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினர் செந்திலுக்கு அதுவும் தோல்வியாகப் போய்விட்டது.

“இனிக் கற்பகத்தின் கொட்டம் அடக்க வேணும். வயல்காணியும், கமுகஞ்சோலையும் சீதனமாகக் கிடைச்ச படியால்தான் கதிராமனுக்குப் பெரிய கெப்பர். அவற்றை இல்லாமல் செய்து விட்டால் கதிராமன் ஏழையாகி விடுவான். கற்பகத்தின் தலைக் கொழுப்பும் வடியும்.”

கதிராமனுக்குச் சீதனமாக வந்த வயல் வினாசியரின் தந்தைக்குப் பரம்பரையாக வந்தது. கதிர்வேல் வினாசியரின் பாட்டன் காடுவெட்டித் திருத்தி வயலாக்கியது. பின்னர் அது தந்தை வழியாக வினாசிக்கு வந்தது. ஆனால் இந்தக் காணி அரசாங்கத்திடமிருந்து கொள்ளவனவு செய்யப்படவில்லை. இதற்கென எந்த அத்தாட்சியோ உறுதிப்பத்திரமோ இல்லை. இதனைச் செந்தில் துருவி ஆராய்ந்து கண்டு பிடித்துவிட்டான்.

ஹோட்டன் துரை நாட்டு வளையம் வந்த போது திட்டவட்டமாகக் கூறியது செந்திலுக்கு நினைவு வந்தது. உறுதி இல்லாத காணி எல்லாம் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம்.

செந்தில் இதனைச் சுட்டிக்காட்டி முறிப்பு வெளிக்காணியிலிருந்து கதிராமனை வெளியேற்றமாறு தந்தை காசி உடையாரைக் கேட்டுக் கொண்டான்.

உடையாருக்குக் கதிராமனின் போக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லைத்தான். கச்சேரி உத்தியோகத்தரை எதிர்த்துப் பேசியதை அவர் மறக்கவில்லை. என்றாலும் முன்பின் யோசிக்காமல் எந்த நடவடிக்கையிலும் இறங்க முடியாது. நான்கு தலைமுறையாகச் செய்கை பண்ணப்பட்டு வந்த காணிக்கு ஆட்சி உரிமை உண்டு. தவிர இப்படியான உறுதியில்லாத நூறு மரக்கால் தறைக்கு அதிபதியாக உடையார் இருந்தார். செல்வாக்கை பாவித்து ஆட்சி உரிமையை ஏற்படுத்தியவரும் அவர்தான்.

வன்னிய சிங்க முதலியாரும் உடையாருக்கு ஆதரவாக இருந்தார். உடையாருக்கு மட்டுமல்ல உயர்மட்ட செல்வாக்குடையவர்கள் பலரது காணினும் இத்தகையதுதான். எனவே கதிராமன் காணி விஷயத்தைக் கிண்டிப் போனால் தனது காணிக்கும் ஆபத்து வரலாம். இதனால் உடையார், மகனின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

செந்தில் மீண்டும் தீவிரமாக யோசித்தான். திடீரென்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது கமுகஞ்சோலை.

கமுகஞ்சோலை நெல்வயல்களுக்கு நீர்ப்பாச்சுவதற்கு இடையூறாக இருக்கிறது. இதனை அழித்துவிட்டால்..... அது கதிராமனுக்குப் பேரிழப்பாகும், இது கற்பகத்தையும் பாதிக்கும். தன்னை அவமானப் படுத்தியதற்குச் சரியான பாடம்.

இந்த விடயத்தில் நெல்வயல் சொந்தக்காரர் அனைவரதும் ஒத்துழைப்புக் கிடைக்கும்.

கமுகஞ்சோலையால் அரசாங்கத்துக்கு எதுவித வருமானமும் இல்லை, நெல்வயலால், தானியவரி, நீர்ப்பாசனவரி என்று அரசுக்கு வருமானம் உண்டு. இதனைச் சுட்டிக்காட்டி ஹோட்டன் துரைக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேண்டும்.

இதற்கு மீசைக்கார வாத்தியாரைப் பிடிக்க வேண்டும். கச்சேரி பெரிய கிளாக்கரை கையில் போட்டுக்கொண்டால் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்கலாம். தனது திட்டத்தைத் தானே மெச்சிக் கொண்டான் செந்தில். இனிக் காரியம் நிறைவேறும் வரை உணவுமில்லை உறக்கமும் இல்லை.

12

கிழக்கு வானம் இளம் சூரியனைப் பிரசவித்ததனால் இரத்தக் குளம்பாகக் காட்டசி யளித்தது. காகங்கள் கரையத்தொடங்கிவிட்டன. கற்பகம் அவசரம் அவசரமாக எழுந்துவிட்டான். வீடுவாசல் முற்றம் எல்லாம் கூட்டித் துப்பரவு செய்யத் தொடங்கி விட்டான்.

கோழிகூவும் போதே ஓரகத்திகள் எழுந்து அடுக்களை வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

பவளத்தம்மாள் மட்டும் விடியப்புற நித்திரையைச் சுகித்துக் கொண்டு கிடக்கிறாள். சூரியன் பனைவட்டுக்கு மிதந்த பின்புதான் அவள் எழும்புவாள். சிறிது காலமாக அவளுக்கு கயிலைவாசத் தின் நடைமுறைகள் திருப்தி அளிக்கவில்லை.

கற்பகம் கூட அவளின் ஆலோசனைகளைக் கேட்டு நடப்பதாய் இல்லை. மெல்ல மெல்லத் தெய்வானைக்கும் நாச்சியம்மாவுக்கும் நெருக்கமானவளாக ஆகிவிட்டாள்.

இந்தப் பெண் கற்பகத்துக்கு என்ன நடந்துவிட்டது? வசதியான இடத்திலிருந்து வந்தவள், குசாலாக கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு ஆறுதலாக இருக்க வேண்டியவள்; கரியும் புகையும் குளித்துக் கொண்டு சமையல் வேலை ஏன் செய்ய வேண்டும். இளையாள்கள் இருவரும் அவளை எப்படியோ வளைத்துப் பிடித்து விட்டார்கள்.

கற்பகத்தை அவர்களிடமிருந்து பிரித்துத் தன்வசப்படுத்தப் பவளம் பாடாத பாடுபட்டாள். நயமாகவும் பயமாகவும் பல ஆலோசனைகளைக் கூறிப் பார்த்தாள். கற்பகம் அவளை எதிர்த்தொரு வார்த்தை பேசவில்லை. அந்தமட்டில் பவளத்துக்குப் பரம திருப்தி தான். எல்லாவற்றையும் கேட்டு அமைதியாகப் புன்னகை செய்வாள். அந்தப் புன்னகை பவளத்தம்மாளை

ஏளனம் செய்வது போல இருக்கும். உன்னைப் போல் என்னையும் சோம்பேறியாக்கப் பார்க்கிறாயா? என்று கேட்பது போல் இருக்கும்.

தெய்வானையும் நாச்சியம்மாவும் கயிலைவாசத்தில் தங்களுக்கு இளைக்கப்படும் கொடுமைகளைப் பற்றி அடிக்கடி பிரஸ்தாபிப்பார்கள். அவள் தங்களை எடுபிடி ஆட்கள் போல நடத்துவதையும் அதிகாரம் செய்வதையும் கற்பகத்துக்குச் சொன்னார்கள்.

“இப்படி விட்டால் கொஞ்சநாள் போக நீயும் பவளத்தின் அடிமையாய்த் தான் போகப் போகிறாய். குனிஞ்சொரு துரும்பெடுக்காத அவளுக்கு அதமம் கூடிப்போச்சு” கற்பகத்தைப் பார்த்துக் தெய்வானை அலுத்துக் கொண்டாள்.

“நாங்கள் மட்டும் ஏன் எல்லாப் பணிவிடையும் செய்ய வேணும் கிழமையிலை ஒரு நாள் எண்டாலும் அவ சமைக்கிலாந் தானே” இது நாச்சியம்மாவின் ஆலோசனை.

“சமைக்காட்டால் பறுவாயில்லை, அட்டகாசம் செய்யாமல் இருந்தால் போதாதோ?” தெய்வானை கூறினாள்.

கற்பகம் மட்டும் எதுவும் பேசவில்லை. தங்கள் கருத்துக்களை ஆமோதிக்கிறாளா அல்லது எதிர்க்கிறாளா என்பது கூட தெரியவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு புன்னகைதான் பதிலாக இருந்தது.

இளமைக் காலத்தில் தீரையோசிக் காது அவசரப் பட்டு முடிவெடுத்தவளுக்கு ஏற்படவிருந்த அபாயத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

பொன்னம்மா மட்டும் தலையிடாதிருந்தால் அவள் நிலை என்னவாகியிருக்கும்? வாழ்க்கை கற்றுத்தந்த பாடம் அவசரமான முடிவெடுப்பதைத் தவிர்க்கப் பயன்படுகின்றது.

தனக்கும் சரியென்று தோன்றியதை மட்டும் செய்து வந்தாள். கயிலை வாசப் பெண்கள் கூறுபவை அனைத்தையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களது அபிப்பிராயங்களுக்கச் சார்பாகவோ மாறாகவோ கருத்துக் கூறுவதைச் சாதுரியமாகத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

கதிராமன் அவள்மீது உயிரையே வைத்திருந்தான். கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்ட இல்லறம் இனிக்கத்தான் செய்தது.

பவளத்தம்மாள் இருந்த இடத்தில் இருந்து எழும்புவதற்கே அரைமணித்தியாலம் செல்லும். கயிலை வாசத்துச் சாப்பாடு அவளைப் பூதம்போலப் பெருக்கச் செய்துவிட்டது. எந்த வேலையையும் செய்யாமல் இருந்ததால் அவள் சுத்த சோம்பேறி ஆகியிருந்தாள். கைவிட்டகேசாகத் திகழும் பவளத்திடம் ஒரு பேணி பச்சைத்தண்ணிகூடக் கேட்டுப் பெறமுடியாத நிலையில் நல்லவாகு எடுத்ததற்கெல்லாம் கற்பகம், கற்பகம் என்றே கூப்பிடத் தொடங்கினார்.

“கற்பகம் உந்த வெத்திலைப் பெட்டியைக் கொண்டா; கற்பகம் கொஞ்சம் மோர் கொண்டா; ஆச்சிக்குக் காலமை மருந்து குடுத்தியோ. சமையல் முடிஞ்சுதோ? நேரத்துக்கு வயலுக்குப் போக வேணும்.” என்று எடுத்ததற்கெல்லாம் கற்பகத்தின் பெயர்தான் உச்சரிக்கப்பட்டது.

சுண்டிவிட்ட பிரம்புபோலச் சுறுசுறுப்பாகத் திகழும் கற்பகத்திற்கு இவை எல்லாமே மனதுக்குப் பிடித்த பணிகள்தான்.

கயிலையருக்கும், சீதேவிக்கும் புதிய மருமகளில் நன்றாகப் பிடித்துவிட்டது. கயிலை வாசத்தை விளக்கவந்த மகாலெட்சுமி என்றே அவர்கள் கருதினர்.

நாளடைவில் கயிலை வாசத்திலுள்ள அனைவரதும் நன்மதிப்பைப் பெற்றுவிட்டாள். இப்படியொரு குடும்பப் பொறுப்புணர்ந்து இன்முகத்துடன் எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்யும் மருமகள் கிடைத்தது சீதேவிக்கு பரம சந்தோஷம்.

ஏதோ கொஞ்சம் சீதனம் கொண்டுவந்துவிட்டதைச் சாக்காகக் கொண்டு ஏனைய மருமக்களை அடிமைபோல் நடத்தும் பவளத்துடன் கற்பகத்தை ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கத் தலைப்பட்டனர் எல்லோரும்.

“இஞ்சருங்கோ நேரமாய்ப் போய்ச் செல்லே. வயலுக்கு வெளிக்கிடேல்லையோ” சதங்கையின் நாதம்போல கதிராமனின் காதில் கற்பகத்தின் வார்த்தைகள் ஒலித்தன.

இப்பொழுதுதான் முதன் முறையாகப் பார்ப்பது போல அவளைப் பார்த்தான். அவள் முகத்திலே இளநகையொன்று அப்பி இருந்தது. அந்தப் புன்னகை அவளின் கன்னத்திலே குழிவிழுத்தி இருந்தது. அதுகூட ஒரு அழகுதான்! வாளிப்பான அவள் உடல்கட்டு, திமிறும் அங்கங்கள், படபட.

எனச் சிரிக்கும் நயனங்கள் எல்லாமே அவனைக் கிறங்கச் செய்திருக்கவேண்டும்.

“என்ன இப்பதான் என்னைக் காணுறதுபோலப் பாக்கிறியள்” அவனின் அரும்பு மீசையையும் சுருண்ட கேசத்தையும் திரண்ட புயங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே கேட்கிறாள்

“கற்பகம், ஒவ்வொரு நாளும் உன்னைப் பாக்கிறபோது புதுப்புது அழகு தெரியுது. இப்பிடியொரு அழகா எண்டு வியக்காமல் இருக்க முடியேல்லை”

“போதும் உங்கடை புகழ்மாலை; நீங்கள் மட்டும் என்னவாம் உங்களை ஒருநாளைக்குக் காணேல் லையெண்டால் எவ்வளவு துடிச்சப்போறன் தெரியுமா?”

“சும்மா புழுகாதை” என்று சொல்லி அவள் மாம்பழக் கன்னத்தைக் கிள்ளி விட்டாள்.

“இஞ்சை பாருங்கோ..... ஆரும் பார்த்தாலும், கெதியாய்... வெளிக்கிடுங்கோ”.

“நான் இண்டைக்குப் போகேல்லை. உன்னை நாள் முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போறன்.”

“பாரன் ஆசையை..... கலியாணம் செய்தும் ஆறுமாதமாய் போச்சுது.....”

“அதுக்கென்ன? ஆறாயிரம் மாதமெண்டாலும் அலுக்காமல் சலிக்காமல் பாத்துக் கொண்டிருக்கப் போறன்”

“போதும்..... நான் அடுக்களைக்குப் போறன்; அங்கெயும் வரப் போறியளே..... தெய்வானை அக்கா பார்த்தால் என்ன நினைப்பா.... பேசாமல் வெளிக்கிடுங்கோ”

“அவ என்ன நினைக்கிறது; அவவுக்கு இல்லாத அனுபவமே” எனச் சீண்டுகிறான் கதிராமன்.

அடுக்களைக்குச் சென்றவள் மத்தியானத்துக்குரிய சோற்றுப் பொட்டலத்தை அவன் கையில் திணிக்கிறாள்.

கதிராமன் அவளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே வயலுக்குப் போகிறான்.

கதிராமன் எவ்வளவு அன்பான கணவன், அவளுக்குச் சிறுதலையிடி எண்டாலும் பதறிப் போகிறான். அழகான றோசாப் பூவை ஏந்துவதுபோல அல்லவா அவளை ஏந்திப்பிடிக்கிறான்.

முதன் முறை பார்த்தபோது அவன் மீது வெறுப்பை உமிழ்ந்தது எவ்வளவு மடைத்தனம். அவனது இறுகிப்போன முரட்டுத்தனமான வதனத்தில் ஒரு புன்னகை தோன்றியதும் அலாதியான கவர்ச்சியொன்று தென்படுவதைப் பார்த்து அவள் இரசித்திருக்கிறாள்.

இப்படி நினைத்தவளின் வதனத்தில் திடீரென ஒரு கவலை படர்கிறது. வெண்ணிலவைக் கருமேகம் மறைப்பது போல அவள்முகம் பிரகாசம் இழக்கிறது.

தன் அன்பான கணவனிடம் அந்தரங்கத்தை மறைத்து வைத்திருப்பது சரியா? திருமணத்துக்கு முன்பே தனது இளமைக் காலச் சம்பவங்களைச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். அதற்குத்தான் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையே. ஒரு பார்வை, ஒரு சிரிப்பு இரண்டொரு வார்த்தை அவ்வளவுதான். மனத்திறந்து உரையாடினால்லவா இவற்றைச் சொல்வது. பொன்னம்மா மூலமாவது உணர்த்தியிருக்கலாம். அதன்பின்பு அவன் அவளை ஏற்றிருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. இன்னொருவன் பார்த்து இச்சித்தவள் என்று கருதித் திருணமத்துக்கு மறுத்திருந்தாலும் பாதகமில்லை.

வாழ்நாள் முழுவதும் நெஞ்சிலே ஒரு முள் நெருடிக் கொண்டிருப்பதை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

திருமணத்தின் பின்பாவது அந்தச் சம்பவத்தை செல்லியிருக்கலாம். சொல்லாமல் விட்டது அவனுக்குச் செய்யும் துரோகமாக மாட்டாதா?

இதனை அவர் முன்கூட்டியே அறிந்திருப்பாரா? அறிந்திருந்தால் ஒருமுறையேனும் கேட்டிருக்கமாட்டாரா? இல்லை அவருக்கு எதுவும் தெரியாது, தெரியப்படுத்தவேண்டியது அவளது தலையாய கடமை. ஹாமல் மறைத்து வைத்திருப்பது பச்சைத் துரோகம்.

நடந்ததை எல்லாம் அவருக்குக் கூறிவிட்டால் தன்மீது சந்தேகம் கொண்டு வெறுத்து ஒதுக்கிவிடமாட்டாரா? துணிந்து காதலித்தவன் தன்கற்பை இழக்காமல் இருப்பாளா என்று எந்த ஆணும் சந்தேகிப்பது சகசம்.

ஒரு ஆண், அவன் எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கம் கெட்டவனாக இருந்தாலும் தனக்கு வாய்க்கும் மனைவி அப்பழுக்கற்றவளாக இருக்கவேண்டும் என்றுதானே எதிர்பார்க்கிறான். ஆணின் கடந்தகால வாழ்க்கையைப்பற்றி எவரும் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. ஆனால் பெண் 'தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவாக' இருக்கவேண்டுமென்று தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆணுக்கொருநீதி பெண்ணுக்கொரு நீதி.

நடந்ததைக் கூறப்போய் பிறந்தவிட்டுக்கே திரும்பிப்போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால்? அவள் பெற்றோர் என்ன நினைப்பார்கள். ஊர் என்ன சொல்லும்? இதையே சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்திச் செந்தில் மீண்டும் தொல்லை கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டால்? கணவன் வேறுவிதமாக அறிந்துவிட்டால் நிலைமை மேலும் மோசமடையும். சந்தேகம் மேலும் வலுப்படும். சொல்பவர்கள் நேர்மையான முறையில் உள்ளதை உள்ளபடியே உரைப்பார்கள் என்று கூறமுடியாது. காதும் முக்கும் வைத்துத்தான் சொல்வார்கள். இதனால் இன்பகரமான வாழ்க்கை சீர்குலையும்.

ஒரு பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்பு அவசியம். அந்தப் பாதுகாப்பு கணவனின் அன்பின் மூலந்தான் கிடைக்கும். தற்போதைய நிலையில் அது கயிலை வாசத்தில் மட்டுந்தான் கிடைக்கும்.

பிறந்த வீட்டில் கூட அது கிடைக்குமென்று அவள் கருதவில்லை.

இப்படிப் பலவாறு யோசித்து யோசித்து எந்த முடிவுக்கும் அவளால் வரமுடியவில்லை.

கதிராமன் வயல் வரம்பில் நடக்கும்போது கூட அவளது வசீகரம் மிக்க மெல்லிய நகைதவழும் முகத்தை, பற்கள் பளீரிட நளினமாக நெளியும் உதடுகளை. நெற்றியில் சிகைபுரள அதை விரல்களால் ஒதுக்கிக்கொண்டு நிமிர்ந்து பார்க்கும் அந்த லாவகத்தை மனத்திலே நினைத்துக்கொள்கிறான்.

அவளின் பேதை மனம் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிப் புண்ணாவதை அவன் அறியவில்லை.

பவளத்தம்மாள் கற்பகத்தை வளைத்துத் தன் கைக்குள் வைத்திருக்கும் திட்டம் தவிடு பொடியாகி விட்டதை நினைத்து வேதனை அடைந்தாள். காலப்போக்கில் கற்பகமும் தனது எதிரியாகலாம். தன் சுயரூபத்தை அவள் இதுவரை காட்டவில்லை. நல்லபிள்ளை போல் நடத்து கயிலை வாசத்தில் பெருமதிப்பைப் பெற்று வருகிறாள். மூவரும் சேர்ந்து தன்னை எதிர்க்கத் தொடங்கி விட்டால் அவள் நிலைமை மோசமாகிவிடலாம். கயிலை வாசத்தில் தனது கௌரவம், அந்தஸ்து பாதிக்கப்படுவதை அவளால் சீரணிக்க முடியவில்லை.

அடுத்த நடவடிக்கை என்ன? கற்பகத்தின் நற்பெயருக்கு களங்கம் கற்பிக்கும் விதத்தில் சூழ்ச்சித் திட்டமொன்றை வகுத்துச் செயல்படுத்த முனைந்தாள்.

கற்பகத்தை கயிலை வாசத்தைவிட்டே கலைத்து விடவேண்டும். இது நடக்கக் கூடிய காரியமா? இப்போது கயிலைவாச மாந்தர் அத் தனைபேரும் அவளைத் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கூத்தாடுகிறார்கள்.

பலவாறு யோசித்த பவளத்திற்கு கற்பகத்தின் கடந்த கால வாழ்க்கை நினைவில் மின்னியது. இதற்குக் கண்ணும் முக்கும் வைத்துப் பிரசித்தமாகக் கவேணும். சீதேவியும் கயிலையரும் மிகவும் கண்டிப்பானவர்கள். ஒழுக்கம் கெட்ட பெண்ணைக் கயிலை வாசத்தில் வைத்திருக்க இணங்கமாட்டார்கள். முதலில் தனது கணவன் நல்லவருவின் மனத்தில் சந்தேக விதையைத் தூவவேணும்.

பவளம் கருமே கண்ணாயினாள். மெல்ல மெல்ல கற்பகத்தின் இளமைக்காலக் காதல் நாடகத்தை தன் கணவனுக்குச் சொல்லி வைத்தாள்.

நல்லவாகுவோ நம்புவதாக இல்லை. அடிக்குமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும். பொய்யைத் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னால் அது மெய்யாகிவிடும்.

கற்பகத்துக்கும் செந்திலுக்கும் தொடர்பு இப்பொழுதும் இருப்பதைத்தான் கண்ணால் கண்டதாகச் சாதித்தாள். “பாவம் கதிராமன் தன்மனைவி மகா உத்தமி என்று நினைக்கிறான்” என்று கதிராமனுக்காக அனுதாபப்பட்டாள்.

நல்லவாகுவோ கற்பகத்தின் கள்ளத் தொடர்பைத் தானும் கண்ணால் காணவேண்டும். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தனக்குத் தருமாறு மனைவியைக் கேட்டுக்கொண்டான். பவளத்தால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை.

நிலத்தில் போடும் எல்லா விதைகளும் முளைத்துப் பயிராவதில்லை. ஆனால் இந்தச் சந்தேக விதை இருக்கிறதே அது விழுந்தவுடனேயே முளை கொண்டுவிடும்.

நல்லவாகு யோசிக்கத் தொடங்கினார். எவ்வளவு நல்ல பெண்ணாகக் குடும்பப் பொறுப்புகள் அனைத்தையும் ஏற்று நடத்தியுள்ளாள். இத்தகைய பெண்ணிடம் இப்படியொரு கெட்ட குணமா? ஏதேனும் தீர் ஆராயாமல் திடீரென முடிவெடுக்க நல்லவாகு விரும்பவில்லை.

அவனின் தயக்கத்தைக் கண்டு பவளம் எரிச்சல் அடைந்தாள். எடுத்ததற்கெல்லாம், கற்பகம், கற்பகம் என்று வழியும் கணவனுக்கு அவள்மீது அலாதிப்பிரியம் இருப்பதுதான் காரணம் என நினைத்துத் தகுந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தாள்.

அவள் எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பம் வரத்தான் செய்தது. நல்லவாகு வியர்த்துக் களைத்து வயலால் வந்திருந்தார்.

கற்பகம் மோர்ப் பேணியுடன் ஓடோடிச் சென்று உபசரித்தாள்.

“அத்தான், நல்லாய்க் களைச்சுப் போனியள், இதைக் குடியுங்கோ வெத்திலைத் தட்டத்தைக் கொண்டுவாறன்” என்று கூறி மோரைக் கொடுத்தாள்.

அதனை வாங்கும்போதே சோர்வாய் இருந்த அவர் முகம் பிரகாசமாகிவிட்டது. “கற்பகம், நீ ஒருத்தி இந்த வீட்டில் இல்லையென்றால் யார்தான் என்னைக் கவனிப்பினம்”

“அப்பியெல்லாம் புகழாதையுங்கோ; வேர்த்துக் களைச்சு வந்ததைக் கண்டு கொஞ்சம் மோர் கொண்டந்தனான்; அவ்வளவுதான்”

கண்கொத்திப் பாம்பாக இருந்த பவளத்துக்கு இது போதுமே. அவள் சீறி விழுந்தாள்.

“போதும், சரசமாடினது. இந்த ஆம்பிளையளுக்கு இளம் லொடையெண்டால் போதும்; வழியத்துடங்கிவிடுவினம்; எடி கற்பகம் நாணுந்தான் பாத்துக் கொண்டு வாறன்; உன்ரை நடத்தை வரவர மோசமாகிக் கொண்டு வருகுது.”

கற்பகத்துக்கு இது எதிர்பாராத தாக்குதல் “அக்கா, அத்தானைப் பெற்ற தந்தைக்குச் சமமாகத்தான் நான் நினைச்சு உபசரிச்சனான்; இப்பியொரு களங்கம் கற்பிப்பீர்கள் எண்டு நினைக்கேல்லை.”

“ஓமிடி, ஓமிடி, உன்னைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதே? வாயைப் பொத்திக் கொண்டு போ”

கண்கலங்கிய கற்பகம் ஒன்றுமே பேசாமல் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.

பவளத்தின் திட்டம் செயல்படத் தொடங்கிவிட்டது. வெளியேற்றுவதற்கான அரிச்சுவடி இது.

கற்பகம் பலவாறு யோசித்தாள். பவளம் ஏன் இப்படிச்சந்தேகப்படுகிறான். இந்தச் சந்தேகம் வளர்ந்து பூதாகாரமாகி வெடிக்கத்தான் பேசுகிறது.

அதற்கு முன்னம் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இனிமேல் எக்காரணம் கொண்டும் அத்தானின் முன்னிலையில் போகாமல் தவிர்க்கலாம். கதைப்பதை நிறுத்தலாம்.

இப்படித் தவிர்த்து நடந்துகொண்டாலும் பவளம் நம்பக்கூடிய பேர்வழி அல்ல. என்ன செய்யலாம் என்று பலவாறாக யோசித்தாள்.

அழுது வீங்கிய முகத்துடன் மால் மூலையில் சுருண்டு படுத்திருந்த கற்பகத்தைக்கண்ட கதிராமன் அதிர்ந்துபோனான்.

“என்ன கற்பகம்; ஏன் அழுதனி; என்ன நடந்தது.”

“அப்பிடி ஒண்டுமில்லை; தலைக்குத்து தாங்கேலாமல் போச்சு”

கதிராமன் உடனடியாய்ச் சிவசம்புப் பரியாரியைக் கூட்டிவந்தான். அவர் கையைப்பிடித்துப் பார்த்தார். கண்ணைப் பரிசோதித்தார்.

“இது சாதாரண தலைக்குத்துத்தான்; இந்தக் குளிசையை பனங்கட்டித் தண்ணியிலை குடுங்கோ; நெத்திக்குவேர்க்கொம்பை அரைச்சுத் துணியில தடவிப் பத்துப்போடுங்கோ. கையாலை பிடிச்சது போல நிக்஑ும்”

இளைய மருமோளுக்குத் தலையிடி என்று கேள்விப்பட்ட சீதேவி துடிதுடித்துப்போனாள். தனது வருத்தத்தையும் பாராது எழுந்து மெல்ல மெல்ல நடந்து மருமோளுக்கு கிட்ட வந்துவிட்டாள். தெய்வானை குளிசையைக் கரைத்து வந்தாள். நாச்சியம்மாள் வேர்க்கொம்பை அரைத்துப் பத்துத் தயாரித்தாள். கயிலாயர் வந்து அன்பொழுது விசாரித்தார்.

“எனக்கிப்ப தலைக்குத்துக் குறைஞ்சிட்டுது. பேந்து தலைக்குத்து வந்தால் மருந்தைக் குடிப்பம்” என்று சொல்லிக் கற்பகம் எழுந்து விட்டாள். பவளம் எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

கற்பகத்தின் மனதில் ஒரே போராட்டம். நடந்ததைக் கணவனிடம் கூறுவதா வேண்டாமா என்பதுதான் அது. கணவனிடம் சொல்லிவிட்டால் கயிலை வாசத்தில் பிரளயமே ஏற்படலாம். அதனைத் தவிர்க்கவே அவள் விரும்பினாள்.

சிறிது காலம் பொறுத்துப் பார்க்கலாம். பின்னர் யோசித்து முடிவெடுக்கலாம் என்று நினைத்தாள்.

கற்பகத்திடம் வழக்கமான சுறுசுறுப்பில்லை. முகத்திலே இருந்த செந்தளிப்புக் கூடத் தொலைந்திருந்தது. எந்த நேரத்திலும் ஏதோ யோசித்த வண்ணம் இருந்தான்.

“கற்பகம் என்ன எப்ப பார்த்தாலும் யோசிணையிலை இருக்கிறாய். எனக்கும் சொல்லக் கூடாதோ”

“ஒண்டுமில்லை; எனக் கென்னவோ இஞ்சை இருக்கப் பிடிக்கேல்லை”

“ஏன் எண்டு சொல்லன்”

“அதுதான் தெரியாமல் இருக்கு”

கதிராமன் கற்பகத்தின் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து அவதானிக்கத் தொடங்கினான். என்ன முயன்றும் எதனையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தெய்வானையிடமோ, நாச்சியம் மாவிடமோ எதனையும் அறியமுடியவில்லை.

பவளம் எதிர்பார்த்தபடி கற்பகம் வெளியேறாதது பெருத்த ஏமாற்றமாகிப் போய்விட்டது. கயிலை வாச மாந்தர் அனைவரதும் அனுதாபத்தையுமல்லவா சம்பாதித்துவிட்டாள்.

கற்பகத்தைக் காணும் போதெல்லாம் குத்திப் பேசத் துடங்கினாள்.

“புரியன் பிடிக்கிறதுக்கு இந்த இடந்தான் வசதியானது; மானம் ரோசம் இருந்தால் இப்பிடி ஒண்டடிமண்டடியாய் இருப்பாளையையோ; ஆம்பிளையளும் பெட்டையளைக் கண்டால் வழிஞ்சு கொண்டுதானே நிக்கினம்.”

“கண்டறியாத தலைக்குத்து; தலைக்குத்து ஏன்வந்தது எண்டு எனக்கல்லவோ தெரியுது; பரியாரிக்கு என்ன தெரியும்” இப்படிப் பவளம் அடிக்கடி கூறுவாள்.

பவளத்தின் நோக்கம் அவளுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்துவிட்டது. இவற்றையெல்லாம் கணவனுக்கோ மாமனாருக்கோ சொல்ல அவள் விரும்பவில்லை. அவள் தீர்மானித்துவிட்டாள். இனி ஒரு கணமேனும் கயிலை வாசத்தில் தங்கக்கூடாது என்று.

“இஞ்சருங்கோ நான் ஒண்டு சொன்னால் கோவிக்க மாட்டியளே”

“என்ன கற்பகம் சொல்லன்; நான் ஏன் கோவிக்கப்போறன்”

“எனக்கென்னவோ இங்கை இருக்கப் பிடிக்கேல்லை. ஏன் எண்டு இப்ப கேளாதையுங்கோ. தனிக்குடித்தனம் போனாத்தான் நல்ல தெண்டு நினைக்கிறன்”

அவளின் தீர்மானத்தை மாற்ற முடியும் எண்டு கதிராமனுக்குத் தோன்றவில்லை. வற்புறுத்திக் கேட்கவும் அவன் விரும்பவில்லை. எப்பொழுதோ காரணம் தெரியத்தான் போகுது.

“ஏன் பேசாமல் இருக்கிறியள் உங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லையோ? எனக்குந்தான் கயிலை வாசத்தைவிட்டுப் போக விருப்பமில்லை. ஆனால் இஞ்சை எனக்கு மனத்திலை நிம்மதி இல்லை. கொஞ்ச நாளைக் கெண்டாலும் வேறை எங்கையேனும் இருக்கிறது நல்லது போலப்படுகுது.”

“அப்புவுக்கும் ஆச்சிக்கும் என்ன சொல்லிப் போட்டு வெளிக்கிறுது எண்டுதான் யோசிக்கிறன்.”

“ஒண்டுமே சொல்லவேண்டாம்; கொஞ்சநாளானக்கு தண்ணீருற்றிலை அப்பு ஆச்சியோடே இருக்க நான் விரும்பிறதாக சொல்லலாம். அதைக்கூட இப்ப சொல்ல வேண்டாம்”.

கதிராமனும் கற்பகமும் கயிலை வாசத்தைவிட்டு வெளியேறினர். எங்கே போவது என்று கூடத் தீர்மானிக்காமலே வெளியேறிவிட்டார்கள். தாங்கள் வெளியேறுவதுபற்றி வீட்டில் எவருக்கும் கூறவில்லை.

நல்லவாகு, கோணாமலை, கயிலாயர் என்போர் வீட்டில் இல்லை. இவர்கள் வெளிக் கிடுவதை தெய்வானையோ நாச்சியம் மாவோ கவனிக்கவில்லை.

ஒரு சில தினங்கள் மட்டும் கற்பிகத்தின் பெற்றோர் வீட்டில் வசிப்பது என்றும் விரைவில் தனியானதொரு குடிசையை அமைத்து அதில் குடியேறுவது என்றும் கதிராமன் தன் திட்டத்தைக் கூறினான். கற்பகம் அதனை ஆமோதித்தான். கற்பகம் கதிராமனிடம் கூறிவிட்டான்.

“எக்காரணம் கொண்டும் கயிலை வாசத்தில் வசிக்கும் எவரையும் குறைசொல்லக் கூடாது”

கற்பகத்தின் ஆலோசனையை அவன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

மீனாட்சி மகளையும், மருமகளையும் மனங்குளிர வரவேற்று உபசரித்தாள். எந்தவித சந்தேகமும் கொள்ளாத விதத்தில் இருவரும் நடந்து கொண்டனர்.

கதிராமன் செயலில் இறங்கினான். தண்ணீருற்றில் சீதனமாகப் பெற்ற காணியில் சிறு குடிசையை அமைத்தான். நண்பர்கள் அயலவர் உதவியுடன் பதினைந்து தினங்களில் குடிசைவேலை முடிவடைந்துவிட்டது.

தனிக் குடித்தனர் போவதற்குரிய காரணத்தை இனியும் மறைக்க முடியாது.

காரணத்தைக் கதிராமன் விசாரிக்காத போதும் கற்பகம் தானே கயிலை வாசத்தில் நடந்ததை விபரமாகக் கூறினான். பவளம் தன்மீது கொண்ட சந்தேகமே தனது மனநிம்மதியின்மைக்கு காரணம் என விளக்கினான். கதிராமன் கொதித்தெழுந்தான்.

“இப்பவே போய்ப் பவளத்தைக் கேட்கப்போறன்; - எங்களை வெளிக்கிடுத்த அவள் செய்த சூழ்ச்சி இது”

“தயவு செய்து நீங்கள் போகவும் வேண்டாம்; கேட்கவும் வேண்டாம். ஏதோ பொல்லாத காலம் என்மீது இந்த அபவாதம் சுமத்தப்பட்டு விட்டது. விலத்தி நடந்துகொள்வது நல்லதுதானே.” என்று கூறிக் கற்பகம் அவனைத் தடுத்துவிட்டான்.

அநாவசியமாகப் பேசிக் கயிலை வாசத்தில் ஒரு குளப்பநிலையை உருவாக்க அவள் விரும்பவில்லை.

கற்பகம் அவனை உற்றுப் பார்த்தான். அவன் முகத்திலே அப்பியிருந்த கோபம், வேதனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறையத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது.

“உங்களுக்கு என்னிலை கோவமில்லையே”

“எதுக்கு?”

“காரணம் ஏதும் சொல்லாமல் கயிலைவாசத்திலிருந்து பிரித்துக் கூட்டி வந்ததற்கு? எனக்காக நீங்கள் எதையெல்லாம் உதறிவிட்டு, எந்தெந்தப் பந்தங்களிலெல்லாம் விடுபட்டுவந்தீர்கள்”

“கற்பகம், நீ காரணம் இல்லாமல் எதனையும் செய்யமாட்டாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. உனக்காக நான் வந்தேன் என்று சொல்லுறது சரியில்லை. கயிலை வாசத்தில் ஒரு பூகம்பம் நிகழாமல் தடுப்பதற்கே இந்த முடிவை எடுத்தாய் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“அங்கு நடந்ததை - என்மீது பழிசுமத்தப்பட்டதை அங்கேயே நான் சொல்லியிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்.”

“இந்த விஷயம் எல்லாரின் காதுக்கும் எட்டும். அப்பு பொல்லாதவர். பெரியதொரு பிரளயமே நடந்திருக்கும். அண்ணையும் பவளம் மச்சாளுந்தான் வெளியேறவேண்டி வந்திருக்கும்.”

“அதைத் தவிர்க்கத்தான் நான் இந்தக் கசப்பான முடிவை எடுத்தேன் என்பதை நீங்கள் விளங்கிக்கொண்டால் போதும்” அவன் மௌமாகத் தலையாட்டினான்.

13

மதியச் சூரியனின் உக்கிரத்தையும் சகித்துக்கொண்டு குளறி பொன்னம்மா கயிலை வாசத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். நெற்றியைப் பிளக்கும் வெய்யில். அதனைக்கூடப் பொருட்படுத்தாத அயல்வீட்டுச்சின்னம்மா பொன்னம்மாவை மறித்துக் குசலம் விசாரித்தாள்.

பொன்னம்மாவிடம் புதினம் கற்ப்பதுதான் அவளது நோக்கம்.

“பொன்னம்மாக்கா இப்ப கதிராமன் குடும்பம் கயிலைவாசத்தில் இல்லையாமே. எல்லோருக்கும் நல்லவள்போல நடிச்சுவந்த கற்பகம் புருஷனுக்குக் குழையடிச்சுக் கூட்டிக்கொண்டு போய், தனிக் குடித்தனம் பண்ணுறாளாம் மெய்தானே”

குளறி பொன்னம்மாவுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“புது நாணயமான கதை பறையாதை. கயிலையற்றை மூத்தமருமோள் பவளம் இல்லாத பொல்லாத கதையெல்லாம் கட்டித் தந்திரமாக கற்பகத்தையும் புருஷனையும் கலைச்சப்போட்டு கயிலை வாசத்தை ஆளுறாள்.”

“அந்தப் பொடிச்சியின்ரை ஒழுக்கத்திலையும் ஏதோ பிழை எண்டெல்லோ சனம் கதைக்குது.”

“சின்னம்மா, நரம்பில்லாத நாக்கால எதையும் கதைக்கலாம். எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும் கற்பகம் தங்கமானபிள்ளை. அவளிலை எந்தப் பிழையும் இல்லை.” என்று கூறிவிட்டு பொன்னம்மா அவசரமாக கயிலை வாசப் படலையைத் திறக்கிறாள்.

கதிராமன் நிரந்தரமாக கயிலை வாசத்தைவிட்டு வெளியேறிவிட்டான் என்பதை உணர கயிலையருக்குப் பல நாட்கள்

சென்றன. ஏதோ ‘சோட்டைக்கு’ மாமன் மாமி வீட்டில் சில நாள் தங்குவதற்காகவே சென்றதாக அவர் கருதினார். புதிய குடிசை அமைத்துத் தனிக் குடித்தனம் நடத்துவதை அறிந்த பின்னரே ஓடி முளித் தார். கயிலை வாசத்தில் ஏதோ கசப்பான சம்பவம் நடைபெற்றிருக்கிறது என்று ஊகிக்க முடிந்ததே தவிர அது என்ன என்பதை எப்படி விசாரித்தபோதும் அறிய முடியவில்லை.

விஷயத்தை நேரே கேட்டுத் தெளிவுபடுத்தும் நோக்குடன் மகனின் குடிசைக்குச் சென்றார்.

முற்றத்து மாமரத்தை நோக்கிய அவர் இரண்டு பச்சைக்கிளிகள் கீச் கீச் என்று ஒன்றையொன்று தழுவுவத போல அவருக்குத் தென்பட்டது.

இவர்போனபோது கதிராமன் வீட்டில் இல்லை. கற்பகம் மட்டுந்தான் இருந்தாள். தனக்குத் துணையாக குளறிபொன்னம்மாவை தன்வீட்டில் வைத்திருக்க விரும்பியும் பொன்னம்மா காலிலே சிலலுப் பூட்டியவள் போல ஓடி ஓடிப் போய்விடுவாள்.

கதிராமன் எப்போதுமே அதிகம் பேசுவதில்லை. அவனிடமிருந்து லேசில் எதனையும் பிடுங்கி எடுக்க முடியாது. ஆனால் கற்பகத்திடம் கேட்டறிவது சுலபம். கதிராமன் வீட்டில் இல்லாததும் ஒருவகைக்கு நல்லதுதான் என்றே அவர் எண்ணினார்.

“வாருங்கோ மாமா.. இப்பிடி இந்தக் குந்தில் இருங்கோ; பால் கொண்டு வாறன்” அவள் அடுக்களையை நோக்கி விரைந்தாள்.

சால்வைத்துண்டால் முகத்தில் இருந்த வியர்வையைத் துடைத்தபடியே குந்தில் அமர்ந்தார்.

குடிசை சிறியதாக இருந்தாலும் சுத்தமாக குளிர்மையாக இருந்தது. முற்றத்து மாமரம் கொடுத்த குளிர் நிழல் குடிசைக்கு இன்னும் குளிரூட்டியிருக்கவேண்டும்.

அவள் கற்கண்டு போட்டுச் சுண்டக்காய்ச்சிய பாலைக் கொண்டுவந்து மாமனாரிடம் கொடுத்தாள். நடந்து வந்த களைப்புக்கு அது இதமாகவே இருந்தது. குடுமியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு மீண்டும் துண்டால் முகத்தைத்துடைத்துக்கொண்ட பின்னர் சிறிய செருமலுடன் பெசத் தொடங்கினார்.

“நான் இஞ்சை வந்தது ஏன் எண்டு உனக்கு விளங்கியிருக்கும். புதுக்குடித்தனம் வந்துவிட்ட உங்களைப் பார்த்து விசாரிப்பது ஒரு காரணமாக இருந்தாலும் அதுமட்டுமல்ல என்பதை ஊகித்திருப்பாய்.”

“நீங்கள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கயிலை வாசத்தை விட்டுவெளியேறியதும் தனிக்குடித்தனம் வைத்துக் கொண்டதும் ஏன் எண்டு யோசிச்சுப் பார்த்தன். எனக்கு ஒண்டுமாய் விளங்கேல்லை. பலரும் பலவிதமாய்க் கதைக்கினம். அவர் இவர் கதைக்கிறதைக் கேட்பதைவிட உங்களிடமே கேட்டு அறியத்தான் விரும்பிறன்.”

“மாமா, இவ்வளவுதூரம் நீங்கள் வந்து கேட்டபின்பு எதையும் மறைக்கவிரும்பவில்லை. இதனை நாங்கள் வெளிக்கிட முன்னர் ஏன் சொல்லவில்லை எண்டு நீங்கள் நினைப்பியள். அதைப்பற்றி வருத்தப்பட்டிருப்பியள். ஆனால் கயிலை வாசத்தில் ஒரு கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தி நாலுபேர் சிரிச்சு நையாண்டி பண்ணுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. நான் சொல்லப்போற விஷயம் கயிலை வாசத்தில் எந்தவிதமான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என்று நீங்கள் உத்தரவாதம் அளிக்க வேணும்”

“சரிபிள்ளை, சொல்லன்”

“பவளம் அக்கா என்மீது காரணம் இல்லாமல் சந்தேகப்படுகிறா; தனது கணவனுக்கும் எனக்கும் ஏதோ தவறான தொடர்பு இருப்பதாக நினைக்கிறா. அதை வெளிப்படையாகவே சொல்லியபிறகும் தொடர்ந்தும் கயிலை வாசத்தில் வசிக்க நாங்கள் விரும்பேல்லை. எனக்குத் தலைக்குத்து எண்டு நீங்கள் எல்லாரும் கவலைப்பட்டுப் பணிவிடை செய்தீர்கள். அது உண்மையாகத் தலைக்குத்தே அல்ல. பவளம் அக்காவின் வார்த்தையால் வந்த வேதனைதான்.

“அவ மீது எனக்குக் கோபம் இல்லை, சரியோ தவறோ சந்தேகம் ஒன்று உருவாகிவிட்ட பின்னர் வெளியேறுவதுதான் நல்லது எண்டு நினைச்சன். அவரும் என்றை கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். உங்கள் எல்லாரையும் விட்டுப் பிரிந்தது - குறிப்பாக சுகவீனமாக இருக்கும் மாமியை விட்டுப்பிரிந்தது எமக்கு வருத்தந்தான்.”

கயிலாயர் இப்படி ஒருகாரணத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை புருவத்தைச் சுருக்கி ஏதோ யோசிப்பவர் போலத் தென்பட்டார். அவர் கண்கள் சிவந்தன. பற்களை நெருமும் சத்தம் கற்பகத்துக்கும் கேட்டது. உடலும் பதறியது.

“இப்பதான் எல்லாம் விளங்குது; எல்லாம் அந்தப்பிசாசாலை வந்த வினை. அவளின் அட்டகாசத்தைக் கவனிச்சுக் கொண்டுதான் வாறன். குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாலிக் காம்பு; நச்சுப் பாம்பு; நயவஞ்சகப் பேய்” உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சீறினார் அவர்.

கற்பகம் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தான். அவர் இப்படி ஆத்திரப்படுவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று அவள் முகமே காட்டியது.

“பிள்ளை கற்பகம், அவளுக்குள்ள அதேயளவு உரிமை உனக்கும் உண்டு எண்டதை ஏன்மறந்து வெளிக்கிட்டாய். எனக்கு ஒரு சின்ன எளிர் காட்டியிருந்தாலும் நான் அவளை வெளிக்கிடுத்தி இருப்பன். நீ கூடாதவள் என்பதற்காக அல்ல. நல்லவள் என்பதற்கானத்தான் அவள் உன்னை வெறுக்கிறாள். எல்லோரிடமும் நல்லபெயர் வாங்குவதை அவள் விரும்பேல்லை. தன்னை அந்தஸ்து பறிபோய்விடப் போகிறதே என்ற வெப்பிசாரந்தான் இதுக்குக் காரணம்.”

“மாமா, நாங்கள் ஏன் வெளியேறுமுன்பு உங்களுக்குச் சொல்லவில்லை என்பதை இப்ப உணர்ந்திருப்பியள். நான் உங்களிட்டக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்வது ஒன்றுதான். அக்காவை நீங்கள் வெறுத்தொதுக்கக்கூடாது. அவ உங்கடை வீட்டுக்கு வந்த முதல் மருமகள். சாதாரணமாகப் பெண்களுக்கு வரும் சந்தேகந்தான் அவவுக்கும் வந்தது. இதை ஆராய்ச்சி செய்யப் பொனால் கசப்புத்தான் மிஞ்சும். இதனால் விலத்தி நடக்கத் தீர்மானிச்சம்; நீங்கள் இதைப் பெரிசுபடுத்தி கயிலை வாசத்திலை கலகத்தை ஏற்படுத்திற்று சரியில்லை. எப்பவோ ஒருக்கால் அக்கா உண்மையை உணரத்தான் போகிறா; காலம் மாறக் கருத்தும் மாறும்.”

கயிலாயர் சிறிது நேரம் முகட்டுவளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

“இந்தப் பெட்டையிட்டை எவ்வளவு உயர்ந்த குணமெல்லாம் இருக்கு” என்று அவரால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தன்மீது வீண்பழி சுமத்தி வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றிய பவளம் மீது அவள் கொஞ்சங்கூட வெறுப்பை உமிழாதது பெரும் வியப்பையே தந்தது. தன்னைப் போன்ற அனுபவமுதிர்ச்சியுள்ளவர்கள் கூட எட்ட முடியாத உன்னத குணத்தை அவள் பெற்றிருக்கிறாளே என்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கயிலை வாசத்தில் இதனைப் பிரஸ்தாபித்து ரகளை செய்ய விரும்பாதபோதும் பவளத்தம்மாளின் வாலை நசுக்கிடாமல் ஒட்ட நறுக்கவே அவர் விரும்பினார்.

* * *

சீதேவியின் உடல்நிலை சற்றுத் தேறிவிட்டது. இப்பொழுது எழுந்திருக்கவும் வீட்டுக்குள்ளே சிறிது தூரம் நடக்கவும் அவளால் முடியும். சும்மா சொல்லக்கூடாது சிவசம்புப் பரியாரியாரின் குளிரை வேலை செய்துதான் இருக்கிறது.

நடந்த விஷயத்தை ஆதியோடந்தமாகச் சீதேவியிடம் காதும் காதும் வைத்தாற்போலக் கூறினார் கயிலாயர். இயல்பாகவே பொறுமையும் சாந்தகுணமும் கொண்ட சீதேவிக்குக் கூடப் பவளத்தின் செயல் ஆத்திரத்தை ஊட்டிவிட்டது.

“இந்தத் தோறையை இப்பவே கலைக்கவேணும்” என ஆவேசமாகக்கூறினார்.

கயிலாயர் மனைவியைச் சாந்தப்படுத்தினார். “ஆத்திரப்பட்டு கயிலை வாசத்தைப் பற்றி நாலுபேர் நையாண்டி செய்வதுக்கு இடம் குடுக்கக் கூடாது” என்று மட்டும் சொன்னார்.

செல்வாக்கு மிக்க குடும்பத்திலிருந்து கயிலை வாசத்துக்கு வந்த கற்பகத்தை வீட்டை விட்டுக் கலைப்பதன் மூலம் தனது அந்தஸ்தை நிலைநாட்டுவதே பவளத்தின் நோக்கம் என்பதைச் சீதேவியும் புரிந்து கொண்டாள்.

வெளிப்படையாகப் பேசிக் கலகத்தை விளைவிப்பதை விட தந்திரமாகச் செயற்படவேண்டுமெனக் கயிலாயர் எண்ணினார்.

சீதேவி மூத்த மருமகளைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னாள். “பிள்ளை. இவ்வளவு நாளும் நான் வருத்தமாய்க் கிடந்ததால் வீட்டுப்பொறுப்பை நீ சுமந்தாய். இப்ப நான் தேறிவிட்டன். திறப்புகளைக் கொண்டா; ஏதோ இயண்ட அளவிலை நான் பாக்கிறன்.”

பவளத்தம்மாள் இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எந்த நோக்கத்துக்காகக் கற்பகத்தை வெளியேற்றினாளோ அது நிறைவேறாமல் போய்விட்டதை எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணானாள்.

அவளின் ஆத்திரத்தை அதிகரிக்கும் சம்பவங்களும் நடைபெறத்தான் செய்தன. நாச்சியம்மா சொன்னாள்.

“பவளக்கா உங்களை அரிசி போட்டு வைக்கச் சொல்லி மாமி சொன்னவ. அடுப்படி முலையிலை கிடக்கிற பெரியபானையை எடுத்து அஞ்சுகண்டு அரிசி போட்டுச் சமையுங்கோ.”

வெந்தபுண்ணில் வேல்பாய்ந்தது போலிருந்தது அவளுக்கு. பரதனை நாட்டையாளவிட்டு சடைமுடிதரித்துப் பதினாலு ஆண்டுகள் காட்டில் போய் வசிக்கும்படி அரசன் கட்டளையிட்டதாகக் கைகேயி சொன்னாளாம்.

இது மாமியின் கட்டளை என்று நாச்சியம்மா கூறுகின்றாள்.

அதிகாரம் பறிபோனது மாத்திரமின்றி மாமியார் திறப்புக்களை எல்லாம் நாச்சியம்மாவின் கையில் கொடுத்ததையும் பவளம் கண்ணாரக் கண்டாள்.

கணவன் நல்லவாகுவைக் கண்டதும் அவள் குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

“நான் இப்ப கயிலை வாசத்தில் வேண்டாதவளாகிவிட்டேன். நாச்சியம்மா அதிகாரம் செலுத்தத் தொடங்கிவிட்டாள். முந்தி வந்த செவியைப் பிந்திவந்த கொம்பு மறைச்ச கதைதான். மாமி அப்பிடிச் சொல்லுறா, இப்பிடிச் சொல்லுறா எண்டு சொல்லி என்னை ஏவிக் கொண்டே இருக்கிறாள். அந்தக் கிளட்டுக் கோட்டான் இப்பிடி என்னை அவமானப்படுத்தும் எண்டு நினைக்கேல்லை. நீங்களும் ஒரு ஆம்பினை எண்டிருக்கிறியள். இந்த அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேட்க வக்கில்லை. நான் இனி இருந்தென்ன செத்தென்ன?”

“பவளம், இப்ப என்ன நடந்திட்டுது எண்டு இப்பிடிக்குலைக்கின்றாய். இவ்வளவு காலமும் நீதானே ஆதிக்கம் செலுத்தினாய்; இப்ப ஆச்சிக்குச் சுகம் வந்திட்டுது. உன்னாலை செய்யக்கூடிய வேலையைச் செய்யன். நெடுகக் ‘கொண்டு வா திண்டு பாப்பம்’ எண்டு இருக்கேலுமே.”

“நான் கதைச்சால் நாய் குலைக்கிற மாதிரித்தான் இருக்கும் ஆரும் தனக்கு மினுக்குக்காரியள் பேசினால் தேனாய் இனிக்கும்” அலுத்துக்கொண்டாள் அவள்

“உனக்கு வரவர வாய் நீண்டுகொண்டு வருகுது. எதைப் பேசோனும் எதைப் பேசக்கூடாது எண்டு தெரியிறேல்லை. நீ சுமத்திய அபாண்டப் பழியாலை ஒரு குடும்பம் வெளிக்கிட்டுப் போட்டுது. இன்னும் ஆரை வெளிக்கிடுத்தப் பாக்கிறாய்”

“அது உங்களுக்குப் பெரிய கவலை; ஏன் அங்கைபோய் அவளோடை கொண்டாடிவந்தானே”

‘படார்’ என்று பவளத்தின் கன்னத்தில் அறை விழுந்தது. அவள் கண்ணை வெட்டி வெட்டிப் பார்க்கிறாள். கண்ணாம் பூச்சி பறப்பது போல் இருந்தது.

“ஐயோ, என்னை அடிச்சுக் கொல்லுறான், அடிச்சுக் கொல்லுறான். இதைக்கேட்க ஆளில்லையோ?” ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள் அவள்.

சீதேவி திடுக்கிட்டு எழும்பினாள். கயிலாயர் அவசரமாகப் போய் மகனை இழுத்துக்கொண்டு போனார்.

“இந்த நச்சுப் பேயை வீட்டை விட்டுக் கலைக்கிறனோ இல்லையோ பாருங்கோ. சதிரம் நோகாமல் இருந்துகொண்டு அட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு சாப்பிடுறதும் காணாமல் மற்றவையிலை வீண்பழி சுமத்திறது. கூட்டுக்குடும்ப ஒற்றுமையைக் குலைக்கிறது. இதுதான் இவளின்னர வேலை; இவளைத் தெருவில் விட்டால்தான் சரி” நல்லவாகு கர்ச்சித்தான்.

கயிலாயர் அவனைச் சமாதானப் படுத்தினாலும் அவனது செயலை உள்ளூர் விரும்பினார். நல்லவாகு முதன்முறையாக ஆம்பிளையாய் மாறியதை இட்டுத் தனக்குள் வியந்தார். ஆனால் அதை வெளிப்படையாகக் கூற விரும்பவில்லை.

“மோனை கட்டின பெண்டாட்டியை வீட்டிலை வச்சுக் காப்பாத்திறதுதான் பெரிய விஷயம். அதைத்தான் பெருமையாய் மற்றவை கதைப்பினம். தெருவில் விட்டால் சனம் பகிடி பண்ணும். இதனாலை வெளிக்கிடுத்திறதை மட்டும் கதையாதை”

பவளத்தம்மாள் சாகவில்லை; உயிரோடுதான் இருக்கிறாள் அவளைக் கணவன் வெளிக்கிடுத்தவுமில்லை; அவளாக வெளியேறவும் இல்லை.

கயிலைவாச மாந்தர் ஒருவரோடொருவர் கதைப்பதையும் நிறுத்திக்கொண்டனர். புயலுக்குப்பின்னே வந்த பயங்கர அமைதி. நடவடிக்கைகள் ஊமைப்படம்போல் நிகழ்ந்தன.

பவளத்தம்மாள் இப்பொழுதெல்லாம் பரமசாது; மாமியின் கட்டளைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறாள். அவ்வப்போது உள்ளூர்ப் பொருமிக் கொள்வதுண்டு; ஆனால் வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை.

நடந்து முடிந்த கசப்பான சம்பவங்களை யெல்லாம் துடைத்துக் கொள்வதுபோல் தனது சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்தக் கொண்டாள்.

கணவனிலோ, கற்பகத்திலோ எதுவித களங்கமும் இல்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதிகாரம் பறிபோய்விடப் போகிறதே என்ற பயத்தால்தான் அவள் சூழ்ச்சி செய்தாள். இப்போது அதிகாரமே பறிபோய்விட்டது; அந்த வெப்பிசாரத்தில் மீண்டும் கணவனில் பழி சுமத்தினாள்.

அவள் வளைக்கமுயன்றாள்; அது முறிந்துபோகும் நிலை வந்ததும் விழித்துக்கொண்டாள்.

நல்லவாகு இதுவரை காலமும் பெட்டிப்பாம்பாக அடங்கி ஒடுங்கித்தான் இருந்தான். இதுவரை அவளின் அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்துவந்தவன்தான். தான் எல்லைமீறிய போது இப்படிக்கைவைப்பான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

வாதம் செய்வதில் பெண் சாமர்த்தியமானவள்; எதிர்வாதம் செய்ய முடியாதவிடத்துத்தான் ஆண் கையை நீட்டுகிறான்.

எது எப்படி இருந்தாலும் பவளத்தம்பாளின் பருப்பு இந்த முறை கயிலைவாசக் கிணற்றுத் தண்ணீரில் அவியவில்லை.

14

பெரிய கிளாக் கர் பேரம்பலம் அன்றைக்குத் துரைக்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டிய அறிக்கைகளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். தனக்கு முன்னால் யாரோ நிற்பதை நிமிர்ந்து பார்த்து முகத்தை விறைப்பாக வைத்துக்கொண்டு கண்ணாடியைச் சரிசெய்துகொள்கிறார்.

“ஐயா நான் அண்டைக்குச் சொன்ன விஷயம்” இழுக்கிறான் செந்தில்.

“என்ன விஷயம்?”

அதற்கிடையில் மறந்துவிட்டாரா அல்லது மறந்தது போல் பாவனை செய்கிறாரா? இந்தக் கச்சேரி உத்தியோகத்தார்கள் எல்லாம் இப்படித்தான்.

“கமுகஞ்சோலை விஷயம்” என்று சொன்னவர் கிட்டப்போய் “வண்டிலில் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்” என்று காதோடு வாய் வைத்துக் கிசுகிசுக்கிறான்.

வெளியே எட்டிப்பார்த்தவர் திருப்தியாக முகபாவனையை மாற்றிக்கொண்டு “வீட்டிலே கொண்டுபோய்ப் பறி” என்று மெல்லச் சொல்கிறார்.

செந்தில் தன்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் துரித கதியில் செய்து கொண்டிருக்கிறான். கமுகஞ்சோலையை எப்படியும் அழித்துவிடவேண்டும். கற்பகத்தின் கொட்டத்தை அடக்கவேண்டும்.

தண்ணீருற்றுக் குளத்தின் கீழுள்ள நெல்வயல் சொந்தக்காரர் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி தரும் விஷயந்தான் அது. ஆனால் அதை யார் எப்படி நிறைவேற்றுவது என்று தெரியாததால் எவரும் நடவடிக்கை எடுக்க முன் வரவில்லை. இப்போது புனைக்கு மணிகட்டப் புறப்பட்டுவிட்டான் செந்தில். வயல் சொந்தக்காரர் அனைவரையும் தனித்தனி சந்தித்தான். தனக்குப் பூரண ஆதரவு தந்தால் தானே அதனைச் சாதித்துவிடுவதாகச் சொன்னான்.

“கமுகஞ்சோலை, நெல்வயல்களுக்கு நீர்பய்ச்சுவதற்கு இடையூறாக இருக்கிறது. கமுகஞ்சோலையால் அரசாங்கத்துக்கு எந்தவித வருமானமும் இல்லை. சரியான முறையில் நீர்ப்பாய்ச்ச முடியாததால் விளைச்சல் குன்றி வருகிறது. இதனால் வயல் சொந்தக்காரருக்கு மாத்திரமின்றி அரசாங்கத்துக்கும் பாரிய வருவாய் நஷ்டம். அறவிடப்படும். தானியவரி ஆண்டுதோறும் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. கமுகஞ்சோலையை அழித்துவிட்டால் அரசுக்கு வருவாய் அதிகரிக்கும். இதனால் மேன்மை தங்கிய துரை அவர்கள் கமுகுகளைத் தறிக்க உத்தரவிடவேண்டும்.” என்ற கருத்துப்பட மகஜர் ஒன்று தயாரித்து வயல் சொந்தக்காரரிடம் கையொப்பம் வாங்கிவிட்டான். காணிச்சொந்தக்காரர் பத்துப்பேர்தான். ஆனால் ஐம்பது கையொப்பங்கள் இடப்பட்டிருந்தன.

மகஜரைத் துரையிடம் சமர்ப்பிக்கவேண்டுமே. அவரை நேரே சந்திப்பதென்பது சாத்தியமில்லை. அத்தகைய துணிவும் இல்லை. கச்சேரிப் பெரிய கிளாக் கர் மூலந்தான் இதனை நிறைவேற்றவேண்டும் அவரைக் கைக்குள் போட்டால்தான் காரியத்தைச் சாதிக்க முடியும்.

அவரை எப்படி வசப்படத்துவது? இருக்கவே இருக்கிறது தண்ணீருற்றுப் பலாப்பழம் அதற்கு அபார சக்தியுண்டு. எந்த அதிகாரிக்கும் பலாப்பழம்; என்று சொன்னாலே வாயில் உமிழ்நீர் சுரக்கும். இதைத்தவிர மாம்பழம், வாழைக்குலை, நெய்ப்போத்தல், தேன்போத்தல், மரை இறைச்சி வத்தல் என்பனவும் சேர்ந்து விட்டால் சொல்லவா வேண்டும்.

ஒரு வண்டி நிறைய இவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு போயிருந்தான் செந்தில்.

பெரிய கிளாக்கர் சொன்னபடி அவர் வீட்டிலேயே அனைத்தையும் இறக்கி வைத்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

வந்தவன் என்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாக குறுகி கூழைக்கும்பிடு போட்டு கைகட்டி வாய்புதைத்தக் கொண்டு பெரிய கிளாக்கரின் முன்னிலையில் நின்றான்.

கிளாக்கர் அவனை நியிர்த்து பார்த்தார். கஞ்சத்தனமான புன்னகையை வீசிவிட்டு விஷயத்தைச் சொல்லுமாறு சைகை செய்தார்.

“அதுதான் ஐயா கமுகு சோலையாலை இந்த முறையும் நெல்விளைவு பாதிக்கப்படும். இதனாலை எங்களுக்கு மட்டுமல்ல அரசாங்கத்தக்கும் நஷ்டம். அதுதான் நெல்வயல் சொந்தக்காரர் எல்லாம் கையெழுத்துப் போட்ட பெட்டிசம் கொண்டு வந்தனான்.

கிளாக்கர்கண்ணாடியை மூக்கு நுனிவரை நகர்த்திவிட்டு அதனை மேலோட்டமாக வாசித்தார். பின்னர் செந்திலை மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு

“நீரும் வயல் சொந்தக்காரரா?”

“நான்தான் ஐயா பலாப்பழ வண்டிச் சொந்தக்காரன்” மென்று விழுங்கினான் செந்தில்.

“ஓய் ஓய் அதை நான் கேட்கேல்லை. உமக்கும் வயல் காணி இருக்குதோ எண்டுதான் கேக்கிறன்”

“வந்து..... வந்து..... காணி ஐயாவுக்குத்தான் சொந்தம் அதை எனக்குத்தான் தரப்போறார்.”

“நீரும் கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறீரா?”

“இல்லை, ஐயா போட வேண்டாம் எண்டு சொன்னவர் அதுதான்.....”

“ஓய் காணும் இதிலை கையெழுத்துப் போட்ட ஒருவர்தான் இதனைச் சமர்ப்பிக்கவேணும். இதுக்குக் கீழே நீரும் கையெழுத்துப் போடும்”

செந்தில் கையொப்பம் போட்டான்.

“இதைத் துரையிடம்?”

“இப்ப துரையைச் சந்திக்கேலாது..... சரியான தருணம் பார்த்து அவரிடம் குடுக்கிறன்.”

“நான் கொண்டு வந்ததிலை துரைக்கும்.....”

“ஓய், ஓய், இதெல்லாம் நீர் சொல்லவேணுமே; முதலிலை சுவாமிக்குப் படைச்சுத்தானே பக்தர்கள் சாப்பிடவேணும்”

“ஹி... ஹி.... என்னைப்பற்றியும் துரைக்குக் கொஞ்சம் சொல்லவேணும். நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் அரசாங்கத்துக்கும் துரைக்கும் விசுவாசமானவர்கள் எண்டு”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்ளுறன்; வாறகிழமை வரேக்கை கொஞ்சம் மரை இறைச்சி வத்தல் கொண்டு வாரும். கனக்க வேண்டாம். ஒரு இருவத்தைஞ்சு முப்பது றாத்தல் போதும். நானே தனியத் தின்னப் போறன்... மேலையுள்ளவை கீழே உள்ளவை எல்லாருக்கும் புறிச்சப் போடத்தானே வேணும்.”

“இதெல்லாம் நீங்கள் சொல்லோணுமே.. கோயிலுக்குப் போகேக்கை. வெறுங்கையோடு போறதே..... கிளாக்கர் ஐயா நீங்கள் நினைச்சால் கமுகஞ்சோலையை அழிச்சுவிடலாம். துரையிட்டே நயமாகச் சொல்லி இதை நிறைவேற்றித் தாருங்கோ. சீவியம் முழுக்க உங்களுக்கு நான் அடிமை....”

கிளாக்கர் கண்ணாடியைக் கழற்றி லேஞ்சியால் துடைச்ச மீண்டும் போட்டுக் கொண்டு. புருவத்தைச் சுருக்கி மேலேபார்க்கிறார். இப்படியென்றால் அவர் பலமாக யோசிக்கிறார் என்றுதான் அர்த்தம்.

“செந்தில், அவசரப்பட்டு விஷயத்தைக் கெடுக்கக்கூடாது;

துரைக்கு ஏகப்பட்ட பிரச்சினை. இதுக்குள்ளே கொண்டேக்குடுத்தால் மனிசன் சுளத்தி எறிஞ்சுபோடும். ஒருக்கால் மறுத்தால் பேந்து அவரைக்கொண்டு செய்விக்கஏலாது. நாங்கள் என்னதான் விசுவாசமாக உழைச்சாலும் சந்தேகக் கண்ணுடனேதான் துரை சுதேசிகளைப் பார்க்கிறார். சிலவேளை ஊர் மக்களின்ரை அபிப்பிராயத்தைக் கேக்கோணும் எண்டு சொல்லிப் போட்டால் எல்லாம் பாழாய்ப் போய்விடும். இந்தப் பெட்டிசம் என்னட்டை இருக்கட்டும். போய் இன்னும் மூண்டு நாலு முறைப்படுகளை தனித்தனி எழுதி அனுப்போணும். நான் சந்தர்ப்பம் அறிஞ்சு துரையினர் காதிலை போட்டு வைக்கிறன்.”

செந்திலுக்குச் சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தாலும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. தண்ணீருற்றுப் பலாப்பழமும், மாம்பழமும் வேலை செய்யும் என்றே நம்பினான்.

முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கக் கூடாது. கமுகஞ்சோலைச் சொந்தக்காறர் இதனை அறிந்துவிட்டால் நிலைமை மோசமாகிவிடும். மீசைக்காற வாத்தியார் எனக்கு எழுதித் தந்தது போலை அவைக்கும் எழுதிக் குடுக்கிலாந்தானே. இவன் கதிராமன் கொஞ்சம் துணிச்சல் கட்டை, கமுகஞ் சோலைக் காறின் முறைப்பாட்டை நேரே துரைக்குச் சேர்ப்பித்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் இரகசியமாக இருக்கவேணும். துரை கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டால் அவர்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது.

முல்லைத்தீவால் வண்டியில் திரும்பும்போது அதிர்ச்சி தரும் சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

ஒரு பைத்தியக்காரப் பெண் வண்டியைத் தொடர்ந்து வருகிறாள்.

“என்ன? அவள் கையில் ஏதோ இருக்கிறதே, கூரான கத்தி. அவள் வண்டியை நோக்கி வருகிறாள்.”

கமலந்தான் அந்தப் பெண் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அதிக நேரமெடுக்கவில்லை. வண்டியின் வேகத்தை அதிகரிக்குமாறு சாரதிக்கு கூறுகிறான். மாடுகள் வண்டியைக் காற்றாய் பறக்கச் செய்திருக்காவிட்டால் செந்திலின் சரித்திரம் முடிந்திருக்கும்.

15

மிகக் குறுகிய காலத்தில் கயிலை வாசத்தின் பொருளாதார நிலை மோசமடைந்து விடுகிறது. சீதேவி நோயிலிருந்து தேறி நடமாடத் தொடங்கியது உண்மைதான். பதிலாகக் கயிலாயர் நோய்வாய்ப்பட்டார். இரும்பாக இருந்த அவர் தேகம் துரும்பாக மாறிவிட்டது. இனந்தெரியாத நோய். பிளவை என்றனர் சிலர்; கசம் என்றனர் வேறுசிலர். நாட்டு வைத்தியர் தம் கைவரிசையைக் காட்டியும் பலன் பூச்சியந்தான்.

கயிலாயரின் மகன்களான கோணாமலையும் இளஞ்சிங்கனும் ஊக்கமான விவசாயிகள் அல்லர். “உழுகிறநேரம் ஊர்வழிபோனால் அறுக்கிற நேரம் ஆள் வேண்டாம்” என்று முன்னோர் முதியோர் கூறி வைத்தது சரியாகத்தான் போய்விட்டது. அவர்கள் ஆடியுழவைத்தேடி உழவில்லை. ஊரை வலம் வருவதிலும், கேளிக்கைகளிலும் அவர்களின் பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது.

அநியாயம் சொல்லக்கூடாது. தெருக்கோடிச் சின்னையன் சீவின கள்ளின் கவை அலாதியானதுதான். அவற்றைச் சுவைத்துக் குடிப்பதிலுள்ள அக்கறையை வயல் வேலையில் அவர்கள் காட்டவில்லை.

ஆடிமழையுடன் வயல் உழுது களைகளை முளைக்கவிட்டு அதன்பின்னர் மழைக்குமழை நான்கைந்து முறை உழுதபின்னர்தான் நெல் விதைக்கவேணும். மற்றவர்கள் வயலுக்கு நெல்லுப்போடத் தொடங்கியபின்தான் கோணாமலையும், இளஞ்சிங்கனும் வயலுக்குப் போவார்கள். வேண்டாவெறுப்பாக உடனே உழுது உடனே மறுத்து நெல்லைப்போட்டுவிடுவார்கள். நெல்லைவிடச் செடிதான் செழித்து வளர்ந்தது. நல்லவாகு ஊக்கமுடையவன்தான். முன்பு கதிராமனின் துணை இருந்தது. இப்போது தன்னந்தனியாகத் தொழிற்பட முடியவில்லை.

போதாக்குறைக்கு நெற்பயிரை ஏதோ பீடை பிடித்து நாசமாகிவிட்டது. “புடிச்சகதிர்” கூட அறுவடை செய்யமுடியாமல் போய்விட்டது. தென்னந் தோப்பிலும் எதிர்பார்த்த பலன்கிடைக்கவில்லை. கொம்பறையில் சேமித்து வைத்த நெல்லும் ‘ஒழிகடையில்’ வந்துவிட்டது. கயிலாயரின் வைத்தியச் செலவும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தது.

பென்னம் பெரிய கூட்டுக்குடும்பத்தின் செலவுகளை ஈடுசெய்ய முடியாத நிலை.

பெருங்காயம் வைத்த பாத்திரம் அதனை முற்றாக எடுத்த பின்னும் பலநாள் மணந்தருமாம். கயிலை வாசத்தில் அந்த மணங்கூட நெடுநாள் நீடிக்கவில்லை.

கௌரவமான குடும்ப அங்கத்தவர் இன்னொருவருக்குக் கூலி வேலைக்குப் போகமுடியாது. கௌரவத்தை விட்டுக் கொடுப்பதிலும் பட்டினி கிடந்து சாவதே மேல் என்று கயிலைவாச மாந்தர் கருதினார்கள். பெண்களில் காதிலும் கழுத்திலும் இருந்தவைகளும் சுத்தமாகத் துடைக்கப்பட்டுவிட்டன.

கயிலையருக்கு நோயின் உபாதையை விட கயிலை வாசத்தின் நிலையின் கவலைதான் மேலோங்கி அவரின் உடலை உருக்குலைத்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

மற்றவர்களால் வறுமையை ஒருவாறு சகித்துக் கொள்ள முடிந்தது. இயற்கையிலேயே ஆடம்பரப் பிரியையாகவும் ஊதாரியாகவும் திகழ்ந்த பவளத்தம் மாவால் சகிக்கமுடியவில்லை. அதிகாரம் பறிபோன வெப்பிசாரத்தில் மனம் நொந்திருந்த அவள் அன்றாடச் சாப்பாட்டுக்கே திண்டாடும் நிலையை எப்படிப் பொறுக்கமுடியுமோ? ஏனையோரை விட அவள் உடல் நிலையும் மனநிலையும் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது.

வீட்டிலே மகாலெட்சுமிபோல இருந்த கற்பகமும் கடும் உழைப்பாளியான கதிராமனும் கயிலைவாசத்தை விட்டு என்று வெளியேறினாரோ என்றே தரித்திரம் பிடித்துக்கொண்டது என்றே சீதேவி எண்ணினாள்.

வெறுங்கையோடு வெளியேறிய கதிராமன் கற்பகம் குடும்பத்தினரின் பொருளாதார நிலையில் படிப்படியாக முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. கதிராமனின் கடும் உழைப்பு, கற்பகத்தின் உதவி ஒத்தாசை, சிக்கனமான வாழ்க்கை என்பன அவர்களது முன்னேற்றத்துக்குக் காரணமாய் அமைந்தன. வேளாண்மையும் முகம்பார்த்து விளைந்தது. கடந்த ஈராண்டுகளாக கதிராமனுக்கு வேளாண்மை உச்சம். கமுகஞ்சோலையிலிருந்தும் நல்ல வருமானம். குடும்பச் செலவுபோக நெல்லாகவும், பணமாகவும் கணிசமான அளவு சேமிக்கக் கூடியாக இருந்தது.

கதிராமன் கயிலை வாசத்திலிருந்து வெளியேறிய பின்பு அதன் தொடர்பே அற்றுப் போய்விட்டது. இரண்டொரு முறை கயிலையரும் சீதேவியும் மகனிடம் வந்து போயினர். நல்லவாகு போய்ப்பார்க்க விரும்பிய போதும் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட அபவாதத்தின் காரணமாகத் தவிர்த்துவிட்டார்.

கயிலை வாசத்தின் நிலைமையை அறிந்ததும் கற்பகம் துடிதுடித்துப் போனாள். கல்வி அறிவில்லாவிட்டாலும் தனக்குத் தீமை செய்தோருக்கும் நன்மை செய்யவேண்டும் என்றே அவள் கருதினாள்.

கதிராமனின் கருத்து வேறாக இருந்தது. இவளவு காலமும் கயிலை வாசத்தின் சுகபோகங்ளை அனுபவித்தவர்கள் தானே இப்போது வறுமையையும் அனுபவித்துப் பார்க்கட்டும் என்றுதான் அவன் கருதினான்.

“இஞ்சருங்கோ உங்களைத்தான், மாமாவுக்கு வருத்தம் கடுமையாம், மாமி மனவேதனையாலையும் முட்டுப்பாடாலையும் தரும்பாய்ப் போய்விட்டாவாம். நீங்கள் ஒருக்கால் போய்ப் பாத்து வாங்கோவன்”.

“உந்தக் கதையைக் கதையாதை. நான் கயிலை வாசத்துப்படி மிதிக்கிறதில்லை என்று சபதம் செய்திருக்கிறன். விரும்பினால் அப்புவும் ஆச்சியும் இஞ்சை வரட்டும்; அவையளைப் பாத்துப் பராவரிக்கிறன்.”

“என்னகதைக்கிறியள்? கயிலை வாசத்தில் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்தவை. இப்ப கெட்டு நோந்து போனதாலை இஞ்சை வரச் சம்மதிப்பினமே. பிள்ளையள்தான் தாய் தேப்பனிட்டைப் போக வேணும். தாய் தேகப்பன் பிள்ளையளைத் தேடி வரவேணும் என்று நினைக்கிறது சரியில்லை.”

“.....”

“பவளம் அக்காவையும் ஆரோ தெருவிலை பார்த்தவையாளம். கண் உள்ளுக்குப் போய் முகம் சுருங்கி எலும்பும் தோலுமாய் இருக்கிறாவாம்.”

“ஓகோ, நீ பவளம் அக்காவுக்காகவும் உருகத் துடங்கீட்டாய்; அபாண்டமாய்ப் பழிசுமத்திக் கலைச்சதையும் மறந்து போனாய்”

“அவையவை செய்தது அவையவையோடை. குற்றம் பாக்கில் சுற்றும் இல்லை. மாமா மாமிக்கெண்டாலும் நாங்கள் உதவி செய்யத்தான் வேணும். அவையன் பட்டினி கிடக்க நாங்கள் எப்பிடி மூண்டு நேரமும் சாப்பிடுது.”

“ஏதும் தேவையெண்டால் அவை வந்து கேக்கட்டும்”

“பிஞ்சை பாருங்கோ; பேந்தும் சொன்னதைத் தானே சொல்லுறியள். நீங்கள் கோவிச்சாலும் பறுவாயில்லை மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் உதவி செய்யத்தான் போறன்.”

இதற்குக் கதிராமன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. மௌனம் சமமத்தின் அறிகுறி எனக்கருதிச் செயலில் இறங்கினாள் கற்பகம்.

16

கற்பகம் கயிலை வாசத்தில் காலடி எடுத்து வைப்பாள் என்று எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் அங்கு பட்ட அவமானத்தின் பின்னர் எப்படி வருவாள்? எப்படியொரு அபாண்டமான பழியைச் சுமத்தினாள் பவளத்தம்மாள். அவள் அப்படிக்கற்றவள் என்று அவளுக்குத் தெரியும். நல்லவாகுவும் அப்படிப்பட்டவனல்ல. தனது அதிகாரம் பறிபோகப் போகிறதே என்ற அச்சத்தால்தான் வேண்டுமென்றே சந்தேகப்படுவதுபோல் நடத்தாள். கற்பகத்தின் மனத்தில் அது கனன்று கொண்டிருக்கும் என்றுதான் கயிலைவாச மாந்தர் கருதினர்.

திடீரென்று கயிலைவாசத்தில் கண்டதும் எல்லோரும் திகைத்தப் போய்விட்டனர். மாமியார் சீதேவி ஓடோடிச் சென்று அவளைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினாள். அது ஆனந்தக்கண்ணீரா, துயரத்தின் வெளிப்பாடா அல்லது இரண்டும் சேர்ந்ததா என்பது சீதேவிக்கே தெரியாது. சீரும் சிறப்புமாக இருந்தவர்கள் இப்படிச் சீரழிந்து போனதை இட்டு அழுதாளா? நெடுங்காலப் பிரிவுக்குப்பின்னர் மருமகளைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட ஆனந்தக் கண்ணீரா?

கயிலையருக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. பழமரத்தை நாடி வெளவால் வருவதுதான் வழக்கம். கெட்டுநொந்த நிலையில் பழம் மாத்திரமல்ல இலைகளும் இல்லாதமரத்தை நாடி வந்திருக்கிறாள் கற்பகம். தான் செல்வத்தில் மிதந்தபோது உறவு கொண்டாடியவர்கள் எவரும் இப்பொழுது திரும்பியும் பார்க்கிறார்கள் இல்லை; ஆனால் இவள்?

தெய்வானையும், நாச்சியம்மாவும் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். வறுமையில் பழக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள். பவளத்தம்மாவைப் போல ஒரேயடியாய் உருக்குலைந்திருக்கவில்லை.

சீதேவியின் தழுவலிலிருந்து விடுபட்டவள். பவளத்தம்மாள் பக்கம் திரும்பினாள். பவளத்திற்கு உள்ளூர் ஒரு பயம். பழைய நிகழ்ச்சியை நினைத்துக் கற்பகம் தன்னை வெறுத்தொதுக்கக்கூடும். ஆனால் கற்பகம் சகோதர வாஞ்சையுடன், “அக்கா என்னமாதிரி மொளு மொளு எண்டு இருந்தனியள்; இப்படி ஒரேயடியாய் மெலிஞ்சுபோனியளே. நேற்றுத்தான் உங்களைப் பாத் ஒருவர் எனக்குச் சொன்னார். என்னால் தாங்கமுடியவில்லை; ஒருக்கால் பாத்திட்டுப் போவம் எண்டு வந்தன்.”

“கற்பகம், என்னை மன்னிச்சுவிடு; நான் செய்த துரோகச் செயலை மறந்து என்னோடை முகங்கொடுத்துக் கதைப்பாய் எண்டு நான் நினைக்கேல்லை. கடவுள் எனக்குச் சரியான தண்டனை தந்திருக்கிறார்.” அவள் கண்களில் நீர் மல்கியது.

“அப்பிடி எல்லாம் சொல்லாதை அக்கா; நீங்கள் எனக்கொரு தீமையும் செய்யேல்லை. நடந்ததெல்லாம் நன்மைக்குத்தான்” கற்பகம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே கடப்படியில் மாட்டுவண்டியொன்று வந்து நின்றது. அதிலிருந்து மூடைகளை வண்டிக்காரன் இறக்கினான். இதனைக் கண்ட சீதேவி திகைத்துப் போனாள்.

“இதென்னபிள்ளை இது?”

“கொஞ்சம் அரிசி சாமான் கொண்டு வந்தனான். இந்த நேரத்திலை இயண்ட உதவியைச் செய்யோணும்தானே”

“நாங்கள் அப்படியொண்டும் பட்டினி கிடக்கேல்லை; மூண்டுநேரம் இல்லாவிட்டாலும் ஒருநேரமெண்டாலும் சாப்பிடுறம். ஏன் பிள்ளை இதெல்லாம்.

“உங்கள் எல்லோரையும் பாக்கத் தெரியுதுமாம். மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளவேணும்; எல்லாற்றை வாழ்க்கையிலும் நிலவும் இருட்டும் மாறி மாறி வாறது புதினமில்லை”

சீதேவி மேலும் பேசவில்லை.

உண்மையில் கற்பகம் ஒரு தெய்வப் பிறவிதான்; கயிலை வாசத்தில் அவமானப்படுத்தப்பட்டு வெளியேறியவன். அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் திரும்பக் கூட்டிவர எவரும் முயற்சி செய்யவில்லை; கடவுள் அவளுக்கு எல்லா ஐஸ்வரியங்களையும் கொடுத்திருக்கிறார் என்றே சீதேவி நினைத்தாள்.

தெய்வானையும் நாச்சியம்மாவும் முகம்மலரக் கற்பகத்தையே பார்த்தவண்ணம் நின்றனர்.

“தெய்வானை அக்கா, நாச்சியக்கா வந்தவுடனை உங்களோடு” கதைக்கேல்லை; குறை விளங்காதையுங்கோ”

“அப்படியொரு குறையும் இல்லைக் கற்பகம்; கடவுள் உன்னை நல்ல நிலையில் வச்சிருக்கிறார்; அதையிட்டுச் சந்தோஷம்” என்றாள் தெய்வானை.

“கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் நேரம் போறது தெரியாது வாருங்கோ எல்லோரும் சமைப்பம் ; எனக்கும் இண்டைக்கு இஞ்சைதான் சாப்பாடு” என்று கூறிய கற்பம் அரிசியைப் புடைத்து உலையேற்றுகிறாள். பவளம், தெய்வானை, நாச்சியம்மா மூவரும் கறிக்குரிய அடுக்குகளைப் பார்க்கின்றனர்.

இதுவரைக்கும் சோகமே உருவாக இருந்தவர்களின் முகங்கள் விகசிக்கின்றன.

அப்பொழுதுதான் வந்த கோணாமலையும், இளஞ்சிங்கனும் எல்லாம் கனவா, உண்மைதானா என்று அதிசயிக்கின்றனர்.

மரை இறைச்சிக் கறி, கத்தரிக்காய்த்தீயல், முகட்டைவறை மாங்காய் போட்ட பால் சொதி, வாழைக்காய் பொரியல் என்று சமையல் நடைபெற்று முடிந்துவிட்டது.

நெடுங்கால இடைவெளிக்குப் பின்பு எல்லோரும் சுற்றியிருந்து சுவைத்துச் சுவைத்து வயிறார உண்கிறார்கள். கதிராமன் இல்லாததுதான் ஒரு குறை. நாளடைவில் கதிராமனும் வருவான் என்றே சீதேவியும் கயிலாயரும் நம்பினர்.

கற்பகத்துக்கு அன்றைய பொழுது கயிலை வாசத்தில் கழிந்தது.

சீதேவிக்கு ஒரு ஆசை: மீண்டும் கதிராமனையும் கற்பகத்தையும் கயிலை வாசத்துக்கு அழைத்தால் என்ன? பெற்றமனம் பித்து பிள்ளைமனம் கல்லாகத் தான் தொடர்ந்து இருக்குமா? கதிராமன் கொஞ்சம் பிடிவாதக்காரன்தான்.

“பிள்ளை, நீங்கள் ரெண்டுபேரும் இஞ்சை வந்து எங்களோடை இருந்தால் என்ன?”

“எனக்கும் ஆசைதான் மாமி; சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையாலை நாங்களும் எங்களுக்கொரு இல்லிடம் தேடிப்போட்டம். எலிப்பாளி ண்டாலும் தனிப்பாளி தான் நல்லது எண்டு அவரும் நினைக்கிறார். நாங்கள் எங்கை இருந்தாலும்; உங்களுக்கு ஆதரவாக இருப்பம்.”

சீதேவி மேலும் வற்புறுத்தவில்லை, கற்பகம் சொல்வதிலும் நியாயம் இருப்பது போல்தான் அவளுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். கற்பகம் விடைபெற்றுச் செல்கிறாள்.

17

சித்திரை வருடப்பிறப்பென்றால் ஒரே குதூகலந்தான். கதிராமனும் கற்பகமும் அதிகாலையில் எழுந்து மருத்துநீர் தேய்த்து சிரசில் விளா இலையும் காலில் வேப்பிலையும் வைத்து முழுகுகின்றனர்.

ஊற்றங்கரைப் பிள்ளையார் கோயில் மணி கேட்கிறது. கற்பகம் குருத்துப்பச்சை நிறச் சேலையை உடுத்துகிறாள். கதிராமன் பச்சைக்கரை போட்ட வேட்டியை அணிந்து தோளில் துவாய்த் துண்டைத் தூக்கிப் போடுகின்றான். அவசரம் அவசரமாக ஆலயத்துக்குச் செல்கின்றனர்.

கோயிலில் ஒரே சனக்கூட்டம். மற்றைய தினங்களில் கோயிலுக்குப் போகாதவர்கள் கூட வருஷப்பிறப்பெண்டால் தவறாது போவார்கள். இனசனங்களையும், நண்பர்களையும் சந்தித்து அளவளாவுவார்கள்.

கோயிலால் திரும்பி வரும்போது தண்ணீருற்று ஆலடியில் பெருங்கூட்டமொன்று தென்பட்டது.

சடாமுடி தரித்த சாமியார் ஒருவர் கண்மூடி நிஷ்டையிலிருந்தார். ஒருவர் - சாமியாரின் சீடராய் இருத்தல் வேண்டும் - சாமியாரின் பிரதாபங்களை அளந்துகொண்டிருந்தார். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் திறந்தவாய் மூடாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

“நதிமூலம், ரிஷிமூலம் சொல்லக்கூடாது என்பார்கள். சாமியாரின் பூர்வாச்சிரமம் எவருக்கும் தெரியாது. சுவாமி நந்தானந்தர் காசியாத்திரை முடிச்சுக் கொண்டு கங்கையிலே நீராடிக் கங்கைக் கரையிலே நிஷ்டையில் இருந்து பரம்பொருளை நேரே கண்டவர். கைலாசம் சென்று கடுத்தவம் செய்து ஈஸ்வரனின் அருள் பெற்றவர். சிவபூமியாகிய ஈழத்திருநாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். எப்போது கண்திறப்பார்? எத்தனை நாள் தங்குவார்? எப்போது பக்தர்களுக்கு ஆசி வழங்குவார் என்பதெல்லாம் சாமானியராகிய சில்வாழ் நாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினர்க்குத் தெரியாது.

“அவர் கடைக்கண் பார்வை கதிமோட்சம் தரும். மனவியாகூலம், பணநஷ்டம் பந்துக்கள் விரோதம் எல்லாம் நீங்கும். அவர்கிருபையால் கன்னியர் பலருக்கு மணவாழ்க்கை கிட்டியது. ஒரு வார்த்தையால் இழந்த

சம்பத்தைத் திரும்பப் பெற்றோர் பலர். புருஷன் மனைவிப் புரட்சினைகள், கடன் தொலைகள் எல்லாம்நீங்கி நினைச்சு காரியம் கைகூடும். இமைய மலைச்சாரலில் இருந்தபோது நூற்றொருநாள் பூசையில் வைத்து மந்திரித்த வேளைக் கயிறுகள் இங்கே இருக்கின்றன. இதனை ஆண்கள் வலக்கையிலும் பெண்கள் இடக்கையிலும் கட்டினால் சகல தோஷங்களும் நீங்கி அட்ட ஜஸ்வரியங்களும் பெறுவர். இதன் பெறுமானம் ரூபா சதக் கணக்கில் அளவிட முடியாது. சுவாமிகள் பக்தர்களின் நன்மையின் பொருட்டு நாலுபணத்துக்குக் கொடுக்குமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

“இஞ்சருங்கோ, நாங்களும் ரெண்டு வேளை வாங்குவோம்?”

“சரி, வாங்குவம்” என்று கூறி எட்டுப்பணத்தை வல்லுவத் திலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்து வாங்குகிறான். கதிராமன். அவற்றை இருவரும் கட்டிக் கொண்டு வீடு திரும்புகின்றனர்.

கற்பகத்துக்குச் சாமியாரின் கடைக்கண் பார்வையேனும் கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஆசை.

புதுவருஷம் நல்லநாள் பெருநாள் என்று நாலுபத்துபேர் வீட்டுக்கு வருவினம். அவர்களை உபசரிக்க வேணும். அரியதரம், பயிற்றம் பணியாரம், முறுக்கு, சிப்பி என்பவற்றைத் தயாரித்து வைத்திருக்கிறாள்.

முதலில் நல்லவர் பெரியவர் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். அவள் விரும்பிய நல்லவர்களும் பெரியவர்களும் கயிலை வாசத்தில்தான் வசிக்கின்றனர். கணவனையும் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும். முதல் முதலாக மாமன் மாமி வீடு, பின்னர் தான் வேறு வீடு.

கதிராமன் முதலில் மறுத்தான். கரைப்பவர்கரைத்தால் கல்லும் கரையும். அவனும் போவதற்குச் சம்மதித்துவிட்டான்.

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா? கதிராமனின் வரவு கயிலை வாசத்தை மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த்தியது. இதுவரையும் சீதேவி தன்மகன் தன்வீட்டுக்கு வரமாட்டானா என்று ஏங்கியிருந்தாள். அவள் ஏக்கம் இப்பொழுதுதான் தணிந்தது. என்னதான் முரண்பாடுகளும் கசப்புணர்வும் ஏற்பட்டாலும் கூட்டுக் குடும்பம் சிதறிப் போவதை அவள் விரும்பவில்லை.

ஆலடிச் சுவாமியார் பற்றிய செய்தி குமாரபுரத்துக்கும் எட்டிவிட்டது. குளறி பொன்னம்மாதான் இதனைப் பரப்பியிருந்தான். எப்படியும் அந்தச் சாமியாரைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை பொன்னம்மாவுக்கு. இவ்வளவு காலமும் தன் எதிர்காலத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை; இறந்த காலத்தைப்பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவும் இல்லை.

அவள் கணவன் குலசேகரம் 'சட்டைகிழிந்தது சம்சாரம் விட்டது' என்று வெளியேறியபோது சிறிது கவலைப்பட்டதுண்டு. எத்தனையோ ஆண்டுகளாகிவிட்டன. நிகழ்காலம் பற்றி அவளுக்கு எந்தப்பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை. அவளது வஞ்சகமில்லாத உழைப்பைப் பெற்றுக்கொண்டு சோறுபோட ஆயத்தமாக எல்லோருந்தான் இருந்தார்கள்.

கடந்த சில நாட்களாக கணவனின் நினைவு வந்துகொண்டே இருந்தது. ஒரு முறையேனும் அவரைக் கண்ணால் காணும் சந்தர்ப்பம் கிட்டாதா என ஏங்கினாள்.

'ஆலடிச் சாமியார் அச்சொட்டாகச் சொல்கிறாராமே; அவர் சொன்னபடி எல்லாம் நடக்குதாமே' என அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள். சாமியாரை உடனடியாகப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்னும் ஆவலில் கற்பகத்துடனே தண்ணீருற்றுக்குச் செல்கிறாள்.

தண்ணீருற்றுச் சந்தியிலே மாமரத்தில் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சலிலாடும் சிறுமிகளின் ஊஞ்சல்பாடல் அவர்களின் செவிக்கு இதமாக இருக்கிறது.

“ஆலமிலை போல்வயிறு வாடுதேடி தோழி
அழகான ஊஞ்சலை ஆறுவிடு தோழி”

“பிள்ளையள் களைச்சுப் போச்சுதுகள்” பொன்னம்மா தனக்குத்தானே சொல்கிறாள்.

ஆண்பிள்ளைகள் கிழித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். சிலர் பாக்குக் கட்டும் போட்டியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். ஆலய முன்றலில் போர்த்தேங்காய் அடிக்கும் போட்டி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

அன்று பின்னேரம் மகுடிகூத்து காட்டுவிநாயகர் கோயிலடியில் நடைபெறும் என்று மோதகச் சாம்பான் பிரசித்தம் போடுகிறான்.

மகுடிகூத்து என்றதுமே பொன்னம்மாவுக்குப் பழைய நினைவுவரத் தொடங்குகிறது.

மகுடிக் கூத்திலே ஐயர் வேஷத்திலேயே குலசேகரத்தைப் பொன்னம்மா முதன்முதலாகக் கண்டாள். அணிச்சில் பழப்புழுவின் நிறத்தில் தகதகத்த மேனி, கூர்மையான கண்கள், அகன்ற மார்பில் முப்புரிநூல், தாறுபாய்ச்சிக் கட்டிய உடை; அதன்மேல் அகன்ற சரிகைக் கரைச்சால்வை கட்டுக்குடுமி, கழுத்தில் உருத்திராக் கம் அந்தத்தோற்றத்தில் பொன்னம்மா தன்மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டாள்.

அப்பொழுது பொன்னம்மா பாவாடை தாவணி கட்டிய பருவக் குமரி, அவளது தோற்றம், திமிறும் அங்கங்கள், அகன்று நீண்ட கண்கள் அழகான அளவான் முக்கு அரிசிப்பல்வரிசை, சுண்டிவிட்ட பிரம்புபோல் துள்ளித்திரியும் பாங்கு என்பன பார்த்த இளவட்டங்களைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை.

சுவாமிக்குப் பஞ்சாலாத்தி காட்டிய குலசேகரம் கடைக்கண்ணால் பொன்னம்மாவையும் பார்த்தான். அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள். அப்பனும் நோக்கினான். அப்பனின் நோக்கு வில்லன் நோக்காக இருக்கவில்லை. விரும்பும் நோக்காகவே இருந்தது.

மறுநாள் தந்தையார் மைந்தனுக்குப் பெண்கேட்டு பொன்னம்மாவின் வீட்டுக்கே சென்றுவிட்டார். திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக் கப்படுகின்றன. இந்தத் திருமணம் மகுடிக் கூத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டு பொன்னம்மா வீட்டில் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

அடுத்து வந்த சுபமுகூர்த்தத்தில் திருமணவைபவம் கோலாகலமாக நடைபெற்றது.

இன்றும் பொன்னம்மா மகுடிக் கூத்து என்றதும் கணவனை நினைப்பது வியப்பான விஷயமில்லை.

கூத்தின் கதைகூட அவளுக்கு மனப்பாடம்.

இந்தியாவிலிருந்து பெரிய மரைக்காயரும் சின்ன மரைக்காயரும் வியாபாரம் செய்வதற்காக இலங்கை வருகிறார்கள். இவர்களுடன் பிள்ளைமுத்து என்னும் இளைஞனும் வேறுசில முஸ்லீம்களும் வருகிறார்கள்.

முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையில் இறங்கி வியாபாரத்துக்குச் செல்வர். முள்ளியவளையிலுள்ள கோயிலில் திருவிழா நடபெறுகிறது. அங்குசென்றால் வியாபாரம் செய்ய முடியும் என்று குறவர் மூலம் முஸ்லீம்கள் அறிகின்றனர்.

கோயிலுக்குச் சென்றவர்கள் கோயிலில் குருக்களுக்கு தாம்பாளம், தீபம், மணி என்பவற்றை விற்பனை செய்கின்றனர். அப்பொழுது பெரிய மரைக்காயர் தங்களிடம் இருக்கும் நல்ல கருவாட்டையும் வாங்குமாறு குருக்களைக் கேட்கிறார். இதனால் ஆத்திரமடைந்த குருக்கள் முஸ்லீம்களை முல்லைத்தீவை விட்டே ஓடிவிடும்படி விரட்டுகின்றார்.

தங்களை விரட்டமுடியாது என்றும் தங்களிடம் மந்திரசக்தி இருக்கிறதென்றும் முஸ்லீம்கள் சொல்வர். என்னிடமும் மந்திரமிருக்கிறது எனக் குருக்கள் சவால்விடுகின்றார்.

குருக்கள் வைக்கும் ஆறு கும்பங்களை எடுத்தால் முஸ்லீம்கள் வென்றவர் ஆவர். அப்படிவென்றால் பிராமணர்கள் நாட்டைவிட்டு ஓடவேண்டும். குருக்கள் கொடிமரத்தில் பேய்க்குஞ்சுகளைக் கட்டிவிடுவர் பெரிய மரைக்காயர் பத்ததியை எடுத்து ஓதுவர். பேய்க்குஞ்சுகள் போய் கும்பங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுக்கின்றன.

குருக்கள் வேப்பிலையால் தீர்த்தத்தைத் தெளிக்க அங்கு நின்று சாம்பாத்தி காளி உருக்கொண்டு ஆடிப் பேய்க்குஞ்சுகளைத் தலைமயிரில் பிடித்து இழுத்துத் தூரத்துகிறாள். பேய்க்குஞ்சுகள் தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ஓட்டமெடுக்கின்றனர்.

ஒரு குழுவினருக்கும் இன்னொரு குழுவினருக்குமிடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடும் அவர்கள் தங்கள் தங்கள் மந்திர சக்தியைப் பயன்படுத்துவதுமே மகுடிக் கூத்தின் உட்கிடையாகும்.

கற்பகமும் பொன்னம்மாவும் ஆலமரத்தடிச் சாமியாரிடம் போகின்றனர். சாமியார் நிஷ்டை கலைந்து பக்தர்களுக்குக் கடாட்சம் தருகிறார். ஒரு பெண் மிகவும் பயபக்தியுடன் சென்று,

“சுவாமி என்றை அவருக்குத் தீராத நோய்; எந்தப் பரியாரி யாலையும் மாத்தமுடியேல்லை. அவரின் நோயை மாத்தவேணும்”

“தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்; வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான். முன்செய் வினைப் பயனை அனுபவித்தே தீரவேணும் கடவுள் சன்னிதியில் நோயின் வேகத்தைக் குறைக்கலாம். அவ்வளவுதான். ஒன்பது நாள் பூசை செய்யவேணும். பாலும் பழமும் கொண்டு வா”

பொன்னம்மாவுக்குத் தான் முன்னுக்குப் போகப் பயம் “முதலிலை கற்பகத்தை அனுப்புவம். என்ன சொல்லுறார் எண்டு பாப்பம்” என்று நினைத்துக் கற்பகத்தை அனுப்புகிறாள்.

“சுவாமி எனக்குத் தீராத மனக்கவலை; இதைத் தீர்த்து வைக்க வேணும்” சாமியார் புவத்தைச் சுருக்குகிறார். வாயில் ஏதோ மந்திரத்தை முணுமுணுத்துவிட்டு “எல்லாம் அறிவேன்; நீ இப்போது பர்த்தாவுடன் வளமான வசதியான வாழ்க்கை வாழுறாய். இளமைக்காலச் சம்பவம் ஒன்று உன் மனதைக் குடைகிறது. எல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும். அஞ்சாதே தீர்க்க சுமங்கலி பவா மங்களானி பவந்து”

கற்பகம் மட்டும்ல்லப் பொன்னம்மாவும் வியந்து போனாள் இருவருக்கும் மட்டும் தெரிந்த இரகசியம். கற்பகத்தின் திருமணத்தக்கு முந்திய காதல் பற்றியது. சாமியார் சொல்லி விட்டாரே.

பொன்னம்மா சாமியாரின் கிட்டப் போய்.

“சுவாமி என்னைப் பிரிஞ்சவர் வருவாரா? அருள் செய்ய வெணும் சாமியார் ஒருகணம் உற்றுப் பார்க்கிறார். திகைப்படைந்தவர் போல காணப்படுகிறார்.

“பெண்ணாக வந்த மாயப் பிசாசே இஞ்சை நிக்காதே போ போ....” உரத்துக் கத்துகிறார்.

பொன்னம்மா அசையவில்லை சாமியாரின் கால்களை இறுகப்பற்றிக் கொள்கிறாள்.

ஏதோ சிந்தித்தவர், “பெண்ணே எழுந்திரு” என்கிறார். அவர் முகத்தில் படர்ந்த சினம் சற்றுத் தணிந்திருந்தது.

“உன் கணவன் கூறாமல் சன்னியாசம் கொண்டான். இப்ப வருவானா என்று கேட்கிறாய்.”

“ஓம் சுவாமி”

“நீ ஏழு நாள் பூசையில் பங்குபற்றவேணும். இரவும் பகலும் பர்த்தாவை நினைக்கவேணும். பெயரை ஆயிரத்தெட்டு முறை உச்சரிக்கவேணும்; பதினாலாவது நாள் நாயகன் உன்னிடம் வருவான்.”

பொன்னம்மா துள்ளிக் குதிக்காத குறை. சாமியாரை மீண்டும். விழுந்து வணங்குகிறாள்.

“இவர் சாதாரண சாமி இல்லை. சரியாய்ச் சொல்லுறாரே” என்கிறாள் கற்பகம்.

“அவர் சொன்னது முழுதும் சரி. கலியாணத்துக்கு முன் கதிராமன் தம்பிக்கு உன்னை காதல் விஷயம் தெரியும்; நல்லாய் விசாரிச்ச பிறகுதான் கலியாணமே நடந்தது. நீ அந்த விசயத்தைப்பற்றி நினைச்சு இவ்வளவுநாளும் பயந்து கொண்டிருக்கிறாய். என்னைக் கேட்டாலும் சொல்லியிருப்பன்”

கற்பகம் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

பொன்னம்மா ஏழுநாளும் சாமியாரின் பூசைக்குப் போய்வந்தாள். பதினாலாவது நாள் வருவாராமே; இது எப்பிடிச் சாத்தியம்? சாமியார் சும்மா சொல்வாரா? அவர் முக்காலமும் உணர்ந்தவர்; அவர் வாக்குப் பொய்க்காது.

“ஊற்றங்கரைப் பெருமானே அவரை என்னுடன் சேர்த்துவிடு. அவர் மனம்நோக நடந்து கொள்ளமாட்டன்; அவரைக் கண்கண்ட தெய்வமாகப் பூசிப்பன்.” என்றெல்லாம் அவள் பெதைமனம் எண்ணியது.

“இனிமேல் வேறு வீடுகளில் இரவில் தங்கக்கூடாது. பதினாலாவது நாள் அவர் வரப்போகிறார். இன்னும் இரண்டு நாள்தான்” என்றெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

சாமியார் வாக்குப் பொய்க்கவில்லை. சரியாகப் பதினாலாவது நாள் இரவு அவள் கணவன் குலசேகரம் கதவைத் தட்டினான்.

பொன்னம்மா நெடுஞ்சாணையாக விழுந்து கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“நான் அறியாமல் பிளை விட்டிருந்தால் மன்னிக்கவேணும்”

“நீ தவறு செய்யவில்லை. நான்தான் ஊர்க்கதையைக் கேட்டு பிளை விட்டிட்டன். இமயமலை அடிவாரத்தில்தான் எனக்குப் புத்தி வந்திது.”

“நீங்களும் ஆலடிச் சாமியாரைப் போல இமையமலைக்குப் போனீங்களோ”

“ஓம்”

“சாமியார் சொன்னபடியே நடந்திட்டுது; அவர் தெய்வ அருள் பெற்ற மகான்; அவரைப் பாத்து ஆசீர்வாதம் பெறவேணும்.”

குலசேகரம் மெதுவாகத் தலையசைத்தார். இருவரும் ஆலடிக்குச் சென்றனர்.

அங்கே சாமியாரைக் காணவில்லை; சீடனையும் காணவில்லை. ஆலமரத்தடி வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. அந்த வழியால் வந்த ஒருவரை விசாரித்தனர்.

“நேற்று இரவே சாமியார் எங்கேயோ போய்விட்டார்” என்றார் அவர்.

“சாமியார் எங்கும் போகவில்லை அவருக்குச் பூர்வாச்சிரம நினைவு வந்துவிட்டது; அதனால் அவர் கிருகஸ்த நிலைக்குத் திரும்பி விட்டார். பொன்னம்மா, என்னை உற்றுப்பார். சாமியார் எங்கே போனார் என்று தெரியும்”

பொன்னம்மா பார்த்தாள். அதேபார்வை, அதே பேச்சு

“ஐயோ நீங்களா?”

“சந்தேகமில்லை”

அவள் மீண்டும் விழுந்து வணங்கினாள்.

பொன்னம்மாவின் புருஷன் திரும்பி வந்துவிட்டான் என்றே ஊர்மக்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

ஆலடிச் சாமியார் எங்கே போனார் என்பது பொன்னம்மாவுக்குமட்டும் தெரியும்.

18

பெரிய கிளாக்கர் பேரமபலம் ஹோட்டன் துரையின் முன் நிற்கிறார். அவர் தயங்கித் தயங்கி ஏதொ சொல்ல முனைகிறார் போல் பட்டது துரைக்கு.

என்ன என்று கேட்பது போல் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தார் துரை.

“சேர், கமுகஞ்சோலைபற்றி கனக்கப் பெட்டிசம் வந்திருக்கு”

“என்ன விஷயம்”

“கமுகஞ்சோலை வயலுக்கு நீர் பாய்ச்ச இடைஞ்சலாய் இருக்குதாம்; அதனால் விளைவு பாதிக்கப்படுகிறது. அரசாங்கத்துக்கும் தானிய வரி குறையப் போகுது?”

பெட்டிசங்ளைத் துரை முன் நீட்டுகிறார். துரை அவற்றை மேலோட்டமாகப் பார்க்கிறார்.

துரை என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற பயம் கிளாக்கருக்கு. முல்லைத்தீவு உதவி அரசாங்க அதிபர் அவசரமாக எந்த முடிவுக்கும் வரமாட்டார். தீர் ஆராய்ந்தே தீர்மானம் எடுப்பார். தீர்மானம் எடுத்தபின்னர் அதனை மாற்றவே முடியாது.

முன்பும் இரண்டொரு முறை கமுகஞ்சோலைபற்றிச் சாடைமாதையாய்ச் சொல்லி பார்த்தார். துரை அதனைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. இப்பொழுது பெட்டிசங்களைப் பார்க்கிறார். இந்த அளவில் வெற்றிதான். பெட்டிசம் தமிழில் இருந்தது. அத்துடன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

மகஜரில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயம் நியாயமானதென அவர் மனதுக்குப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

“தீர் விசாரிக்க வேணும்; விசாரணைக்குழு அமைத்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவும்” என்று பெட்டிசத்தின் அடியில் குறிப்பிட்டார்.

பெரிய கிளாக்கருக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமாகிப் போய்விட்டது. இவருக்கு எதுக்கெடுத்தாலும் சந்தேகத்தான். விசாரணை என்று புறப்பட்டால் பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காகிய கதையாகப் போய்விடும். என்றாலும் நாட்டுவளையத்தின்போது பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தை நேரடியாகக் கேட்கலாம் என்று சொல்லாதது கொஞ்சம் ஆறுதல் அளித்தது.

விசாரணைக்குழுவுக்குப் பெரிய கிளாக்கரே தலைமை தாங்கினார். குளத்தின் நீர் கொள்ளளவு, நீர்ப்பாசனம் செய்யும் வயலின் விஸ்தீரணம். கமுகஞ்சோலை, நீர்ப்பாசனப் பீலி அனைத்தையும் விசாரணைக்குழு நேரடியாகப் பார்வையிட்டது. உடையார், விதானையர் போன்ற உத்தியோகத்தார் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

பொதுமக்களின் அபிப்பிராயம் பெறப்படவேண்டும். அதுதான் சிக் கலான விஷயம். பொதுமக்கள் சிலரேனும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்துவிட்டால் கமுகு தறிப்பதற்குத் துரை இணங்கவே மாட்டார்.

முன்னேற்பாடாகச் செந்திலே பொதுமக்களின் சார்பில் நாலுபேரைத் தயாரித்து வைத்திருந்தான். அவர்களும் சாதகமாகவே பதிலளித்தனர். கமுகுகள் எல்லாம் கிழண்டிப் போனவை. அதனால் பெரிசாக வருமானம் இல்லை. பாடைகட்டுவதற்குத்தான் பயன்படுகின்றன. எனவாக்குமூலம் அளித்தனர். அவர்களின் வாக்குமூலம் எழுதப்பட்டுக் கையொப்பம் பெறப்பட்டது. விசாரணை மிகமிக இரகசியமாகவே நடைபெற்றது.

கச்சேரி உத்தியோகத்தார் வந்து குளத்தையும் வயலையும் பார்த்ததைப்பற்றிச் செந்திலிடம் சிலர் விசாரித்தினர். குளத்தைப் பெருப்பித்துக் கட்டத் துரை திட்டமிட்டிருக்கிறார். கூடுதலான நிலப்பரப்பில் விவசாயம் செய்யலாம். ஊர்மக்களுக்கு காணி வழங்கவும் திட்டம் இருக்கிறது என்று செந்தில் கதை அளந்தான்.

“வெள்ளைக் காற அரசாங்கம் சனங்களுக்கு நன்மை செய்யப்போகுது; ஊர்மக்கள் அரசாங்கத்துக்கு விகிவாசமாக இருக்கோணும்.” செந்தில் அறிவுரை பகர்ந்தான்.

‘புதுதுரையும் எமக்கெல்லாம் நல்லதுதான் செய்வார் எனத்தான் தெரிகிறது. செய்யட்டும் உய்வு கிடைக்கும்!, என மக்கள் நம்பினர்.

விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கை துரைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட உடனேயே கமுகு தறிக்கத் துரை கட்டளை இடுவார் என்றே கிளாக்கர் நம்பினார்.

துரை அறிக்கையைக் கிளாக்கரிடமே கொடுத்து ஒருமாதத்தின் பின் சமர்ப்பிக்குமாறு கூறிவிட்டார்.

“இந்த வெள்ளைக்காரத் துரை ஒரு நம்பாத பேர்வழி. கறுப்பர்கள் என்னதான் விசுவாசமாக உழைத்தாலும் அவர்களின் அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறேல்லை.” கிளாக்கர் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

“ஒருவேளை நாட்டு வளையத்தின் பொது பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தைக் கேக்கப் போறாரோ. அப்பிடிச் கேட்டுப் போட்டால் அறிக்கை பொய் எண்டு நினைக்கப்போறார்” இப்படி எண்ணிய கிளாக்கருக்கு சதிரத்தில் உதறல்.

துரையின் கட்டளையைச் செந்தில் எதிர்பார்த்தான். விசாரணை செய்து இரண்டுவாரமாகியும் எந்தச் செய்தியும் இல்லை. பெரிய கிளாக்கரைச் சந்தித்து விபரம் அறியக் கச்சேரிக்குச் சென்றான்.

பெரிய கிளாக்கர் வெடுகடு என்று யாரோடோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். செந்தில் அவர் முன்னிலையில் பிரசன்னமானதையும் அவர் கண்டு கொள்ளவில்லை.

“ஐயா.....”

“என்னகாணும் எனக்குக் கரைச்சல் குடுக்க வந்திட்டிரோ”

“இல்லை ஐயா, கமுகஞ்சோலை விஷயம் எந்த அளவில் இருக்கெண்டு பாத்திட்டுப் போகலாம் எண்டு.....”

“ஓய் காணும் கச்சேரி விஷயம் நீர் நினைக்கிறதுபோல சட்டுப்புட்டுண்டு நடக்காது”

“.....”

“துரை நாட்டு வளையம் வரும்போது பொதுசனங்களை விசாரிச்சுத்தான் முடிவெடுக்கப் போறார் போல இருக்குது”

“அப்பிடி எண்டால்.....?”

“சனத்தின்ரை எதிர்ப்பிருந்தால் நீர் நினைச்சது போல நடக்காது”

செந்திலுக்கு மயக்கம் வருவதுபோலத் தென்பட்டது. ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டான்.

இவளவு காலமும் பாடுபட்டது, ஓடித்திரிஞ்சது, பலாப்பழம், மாம்பழம், மரை இறச்சி வத்தல் - எல்லாமே வீண்தானா?

“என்ன யோசிக்கிறீர்?”

“எல்லாம் உங்கடை தயவிலைதான் இருக்கு; நீங்கள் மனம் வெச்சால்.....”

“அப்ப நான் மனம் வைக்கேல்லை எண்டு சொல்லுறீரோ?”

“இல்லை ஐயா, நான் அப்பிடிச் சொல்லேல்லை”

“ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு அறிக்கையைத் தன்னட்டைக் காட்டச் சொல்லி இருக்கிறார், அதுதான் யோசிக்கிறேன். உம்மை எதிர்த்துப் பிட்டிசம் போடக்கூடிய ஆக்கள் ஆரும்.....?”

“அப்பிடி ஒரு தரும் இல்லை” என்று செந்தில் சொன்னாலும் கதிராமனின் நினைவு ஏனோ வரத்தான் செய்தது.

“சரி இப்ப நீர் போம்; இந்த மாத நாட்டுவளையத்தை முள்ளியவளைக்குப் போடாமல் பாக்கிறன்..”

“உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும் ஐயா, உங்களைத்தான் மலைபோல நம்பியிருக்கிறன்.” என்று தயவாகச் சொல்கிறான் செந்தில்.

19

பெரிய கிளக்கர் நன்றி மறக்கவில்லை. விசாரணை முடிந்து ஒருமாதத்தின் பின்னர். துரை குஷியான மூட்டில் இருக்கும்போது கமுகஞ்சோலை அறிக்கையைப் பணிவுடன் சமர்ப்பித்தார்.

அறிக்கையைப் பரிசீலித்த ஹோட்டன் துரை கமுகுகளைத் தறிப்பதற்குக் கட்டளை பிறப்பித்தார். தறிப்பதற்கு முன்னர் அவரின் கட்டளை பகிரங்கப்படுத்தப்படவேண்டும் என்பது துரையின் உத்தரவு.

கமுகு தறிப்பதற்கு இருபது பேர் தவளை மார்க் கோடாலியுடன் ஆயத்தம் செய்யப்பட்டனர்.

ஊரவர் கூட்டம் ஒன்று கூட்டப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்திலேயே துரையின் கட்டளை வாசிக்கப்பட்டது. வெங்கலச் சின்னத்துடன் கூடிய பட்டி அணிந்த கச்சேரிச் சேவகன் கட்டளையை வாசித்தான்.

“இத்தால் சகலரும் அறிவது: தண்ணீருற்றிலுள்ள கமுகஞ்சோலை நெல்வயல்களுக்கு நீர்ப்பாசுவதற்கு இடையூறாய் இருக்கிறது. இதனால் நெல்விளைச்சல் பாதிக்கப்படுவதால் தானியவரியாக அரசுக்கு வருமானமும் குறைந்து வருகிறது. கமுகஞ்சோலையை அழித்துவிடுமாறு கட்டளை இருக்கிறேன். பொதுமக்களாகிய நீங்கள் அரசுக்கு விகவாசத்துடன் இதற்கு ஒத்துழைக்கவேண்டும்.”

காசி உடையார், கோணன் விதானை செந்தில் ஆகியோரும் ஸ்தலத்தில் சமூகம் தந்திருந்தனர்.

கதிர்வேல்வினாசி, கதிராமன், பக்கிரித்தம்பி, கலுத்தான்கண்டு காதுறுசம்பு, மீராலெப்பை முதலான கமுகஞ்சோலைச் சொந்தக்காரர் அதிர்ச்சியும் திகைப்பும் அடைந்தனர். வந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு பக்கிரித்தம்பி கூறினார்.

“ஐயா, மூண்டு தலை முறையாக இந்தக் கமுகஞ்சோலையை ஆண்டு அனுபவிச்ச வாறம். இப்ப கமுகுகளைத் தறிக்கிற தெண்டால் எங்கடை பிள்ளையளை எங்களுக்கு முன்னாலை வெட்டுறுதுக்குச்சமன். நீங்கள் நினைச்சால் துரைக்குச் சொல்லி இதை நிப்பாட்டலாம்.”

“எங்களுக்கும் கவலைதான், என்ன செய்யிறது? துரையின் கட்டளையை மீறேலாது. மாற்றவும் முடியாது. நாங்கள் ஏதும் சொன்னால் துரை எங்களிலைதான் ஏறிவிடுவார். உங்களுக்கு கமுகஞ்சோலைக் காணிக்கு அத்தாட்சியும் இல்லைத்தானே” மென்று விழுங்கினார் காசி உடையார்.

கதிராமன் கொதித்தெழுந்தான்.

“ஆரெண்டாலும் கமுகு தறிக்கிறவையின் தலையை உடைக்காமல் விடமாட்டம்” உரத்துக் கத்தினான் அவன்.

கோணன் விதானையார் அவனைச் சமாதானப்படுத்த முனைகிறார். “தம்பி கதிராமன், வீணாய் ஆத்திரப்பட்டு அரசாங்கத்தை எதிர்க்காலை இளங்கண்டு பயமறியாது; ஆத்திரக்காறனுக்கு புத்தி மட்டு”

“ஆத்திரப்பட்டு நாங்கள் சொல்லேல்லை. இது எங்கடை சீவியத்தோடை சேந்த விஷயம். இங்கிலிஸ் ராச்சியம் வன்னிக்கு வர முன்னமே எங்கடை பாட்டன் பூட்டன்ரை சொத்து இது.” மிராலெப்பை கூறினார். அவர்களுளில் கனல் பறந்தது.

“கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருக்கோணும்” காசி உடையார் சமாளிக்கப் பார்த்திறார்.

“பொறுத்தது போதும்; இது துரையின்ரை கட்டளை எண்டு சொல்லுறியள், பரம்பரையாய் அதிகாரம் செலுத்திறவையின்ரை சூழ்ச்சி இது. கமுகிலை கோடாலி பட்டால் கழுத்திலும் கத்திவிழும்” கதிர்வேல் விளாசி ஆவேசம் வந்தவர்போல் சொன்னார்.

செந்தில் முன்னுக்கு வந்தான்; அவனுடைய பெச்சு அதிகார தோரணையில் இருந்தது.

“துரை கட்டளை இட்டிருக்கிறார். ஆர் எதிர் ததாலும் கமுகஞ்சோலை அழிக்கப்படும், வீண்கதை பேசவேண்டாம்.”

“ஆரிடா நீ இதைச் சொல்ல; இப்பவே நீ உடையா வேலை பாக்கத் துடங்கிட்டியோ” கதிராமன் கத்தினான்.

“நான் ஆர் எண்டு உனக்குத் தெரியத்தான் போகுது பொறுத்திருந்து பார்” எனச் சொல்லிவிட்டுச் செந்தில் நடையைக் கட்டினான்.

பின்னேரம் மூன்று மணிக்குக் கமுகு தறிக்க ஏற்பாடு. இதனை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதிலுள்ள சங்கடங்களை உடையாரும் விதானையாரும் உணரத்தான் செய்தனர். ஒரு புறம் துரையின் கட்டளை மறுபுறம் ஊரவர் எதிர்ப்பு. இவற்றுக்கிடையே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்க வேண்டி இருக்கிறதே என்ற கவலை அவர்களுக்கு.

எதற்கும் முன் ஏற்பாடாக பத்துப் பதினைந்து சண்டியர்கள் பாதுகாப்புக்கென நியமிக்கப்பட்டனர்.

கதிராமனும் காதுறு சாய்புவும் அவசரம் அவசரமாக ஊர்மக்களைத் திரட்டினர். “இது எங்கடை சீவியத்தோடை ஒட்டின பிரச்சினை; எங்களைக் காலாதி காலமாக அடக்கி ஒடுக்கி ஆளுற ஒரு கூட்டத்தின்னர சதி. வெள்ளியிட்ட காலுக்கு வெறுங்கால் அடிமையல்ல; ஆண் பெண் வித்தியாசமில்லைமல் வயோதிபர் வாலிபர் எண்ட வித்தியாசமில்லாது எதிர்க்கவேணும். எங்கடை முதுகிலை சவாரி விட நினைக்கினம்.” என்று கதிராமன் சொன்னவுடனே மக்கள் திரண்டு விட்டனர்.

மீராலெப்பையின் ஏற்பாட்டில் கத்தி, பொல், கிறீஸ், சுருள் வாள் போன்ற ஆயுதங்களுடன் இன மத பேதமின்றி எதிர்க்க ஆயத்தமானார்கள். தறிக்கத் தொடங்கும்போதே முன்னூறு நூனூறு பேர் சேர்ந்து தாக்குவதாக ஏற்பாடு.

சரியாக மூன்று மணிக்கு ஹோட்டன் துரை குஞ்சிநீலக் குதிரையில் வருவாராம் “ஊரவரின் ஒற்றுமையான எதிர்ப்பைத் துரை பார்க்கட்டுமே.”

குறித்த நேரத்தில் கோடரி கமுகில் விழுந்தது. அலை அலையாகத் திரண்ட மக்கள் கூட்டம் தறிப்போரைத் தாக்கத் தொடங்கியது. கைகள் கொட்டினால் அடித்த முறிக்கப்பட்டன. கத்திக்குத்து விழுந்தது. பாதுகாப்புக்கு வந்த சண்டியர் சுருள் வாளுக்கு இரையானார்கள். ஒரே அலலோல கல்லோலம். காசி உடையார் கல்வீச்சுக்கு இலக்கானார். அதிஷ்ட வசமாகக் காயம் பலமானதாக இல்லை.

மக்கள் வெள்ளம் ஆவேசமாகத் தாக்கிக் கொண்டிருக்க அந்தக் கபோரத்தின் மத்தியில் எங்கிருந்தோ தலைவிரி கோலத்துடன் வந்த

பெண்ணொருத்தி ஆவேசத்துடன் செந்திலின் வயிற்றைக் குத்திக் கிழித்துவிட்டாள். குடல் வெளியே வந்துவிட்டது. இரத்தம் ஆறாகப் பெருகியது. உயிர் ஊசலாடும் நிலையில். எல்லாம் கணநேரத்தில் நடந்து முடிந்து விட்டது. ஒரே அமளி, கூக்குரல் ஓலம். கமுகு தறித்தவர்கள் கோடிகளையும் எறிந்துவிட்டுத் தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ஓட்டம் எடுத்தனர்.

காசி உடையாரின் வாரிசு செந்தில் தனது சபதம் நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பே மீளா உலகத்திற்குச் சென்றுவிட்டான்.

இவற்றை எல்லாம் குதிரை மீதிருந்தவாறே ஹோட்டன் துரை பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். திரண்டு வந்த சனங்களின் தாக்குதல் துரைக்கு அச்சத்தையே தந்தது. தனக்கும் ஆபத்து வரலாம் என்ற பயம் அவருக்கு. குதிரையை முடுக்கிவிட்டார். அரை நாழிகைக்குள் முல்லைத்தீவு சென்றுபின்புதான் அவருக்கு உயிர் வந்தது.

செந்திலைக் குத்திக்கொன்ற பெண் யார்? “அவளைத் துரத்திப் பிடிபாங்கள்” என்று கூக்குரல் இட்டார் கோணன் விதானையார். அவள் ஓடவில்லை; நிதானமாக நடந்துதான் சென்றாள். அவளை மடக்கிப்பிடிப்பது அவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கவில்லை.

“என்னைத் தொடாதையுங்கோ. தொட்டவன் பரலோகம் போட்டான். நீங்கள் சொல்லுற இடத்துக்கு வாறன். என்றை சபதம் நிறைவேறிவிட்டது. இனி இருந்தாலும் செத்தாலும் ஒண்டுதான்” என நிறுத்தி நிதானமாகச் சொன்னாள் அவள்.

குத்தியவள் வேறுயாருமல்ல செந்திலால் வஞ்சிக்கப்பட்ட கமலந்தான் என்பதை அறிந்து ஊரே வாயில் கைவைத்தது.

முல்லைத்தீவுக்குத் திரும்பிய ஹோட்டன் துரைக்குப் பெருத்த அவமானமாகப் போய்விட்டது. அவரது கட்டளை இதுகாலவரை நிறைவேறாமல் போனதில்லை. நாகரிகமில்லாத காட்டுமிராண்டி மக்களிடம் தோற்றுப் போனதை எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணானார்.

இனி என்ன செய்வது? கமுகு தறிப்பதை நிற்பாட்டலாம்தான். ஆனால் இதற்கு விட்டுக் கொடுத்தால் சனங்கள் எதற்கெடுத்தாலும் கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஆங்கில ராச்சியத்தை வன்னியில் நிலைக்கச் செய் முடியாமல் போய்விடும். அரசாங்க அதிபர் துவைனம் துரை தன்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார். முகத்தில் காறி உமிழமாட்டாரா?

இன்னும் ஒரு முறை முயன்று பார்க்கலாம் என்றால் முல்லைத்தீவில் நிலையான படை இல்லையே. 1796ம் ஆண்டு இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்கள் பிரித்தானியர் ஆதிக்கத்தில் வந்தபோதும் 1811இலேயே பிரித்தானியர் ஆட்சியை வன்னியில் ஸ்திரிப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. 1830வரை முல்லைத்தீவில் ஒருபடைப்பிரிவு இருந்தது. அதன்பின்பு தேவைப்படும் பட்சத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே படைப்பிரிவை அழைக்கலாம் என்ற ஏற்பாடு இருந்தது. 1883 வரை அப்படி ஒரு தேவை ஏற்படவில்லை.

இப்பொழுது அவசியம் வந்துவிட்டது.

மேசையில் இருந்த அழைப்பு மணியை ஓங்கி அடித்தார். சேவகன் வந்து கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்றான்.

“பெரியகிளாக்கரை வரச் சொல்”

பெரியகிளாக்கருக்கு அஞ்சங் கெட்டு அறிவும் கெட்டுவிட்டது.

“மனிசன் கடும் சினத்துடன் இருக்கிறான். என்ன செய்வானோ? இன்றுடன் என்றை சீட்டைத்தான் கிழிக்கப் போகிறானோ? இப்பிடியொரு பயங்கர எதிர்ப்பு வருமென்று தெரிந்தால் இந்தவிஷயத்தில் தலையிடாமல் விட்டிருப்பன்.”

துரை முழிசிப் பார்த்த பார்வையில் கிளாக்கர் பதறிப்போனார்.

“தண்ணீருற்றிலை நடந்தது தெரியுமோ?”

“ஓம் சேர்”

“மன்னார்ப் படைப்பிரிவை உடனடியாக அனுப்பும் படி கோரிக்கையொன்றைப் பெரியதுரைக்கு எழுதிவா. தண்ணீருற்று நிலைமையை கடிதத்தில் விளக்க வேண்டும்” உறுமினார் துரை.

கிளாக்கர் பயந்தது போல் எதுவும் நடக்கவில்லை. அந்த அளவில் ஆறுதல். அவசரம் அவசரமாகக் கடிதத்தைத் தயாரித்துக் கொடுத்தார்.

“உடனடியாக யாழ்ப்பாணம் அனுப்பிவை; பட்டிக்காட்டாருக்கு தகுந்த பாடம் படிப்பிக்கவேண்டும்.”

20

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் அரசாங்க அதிபர் துவைனம் துரை ஏதோ அவசரவேலையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அகோரப் புழுக்கத்தையும் வெக்கையையும் போக்குவதற்காக ஒருவன் பங்காவை இழுத்துக்கொண்டிருந்தான். அதனால் ஏற்பட்ட காற்று இதமாகத்தான் இருந்தது.

சேவகன் ஒருவன் ஹோட்டன் துரையின் ஓலையுடன் துரைக்கு முன் தோன்றினான். கடிதத்தை வெகு அலட்சியமாக வாங்கியவர் அதனை வாசித்ததும் நெறு நெறு என்று பல்லைக்கடித்தார்; அவரின் மீசை துடித்தது; வெள்ளை முகம் இரத்தச் சிவப்பாகி விட்டது. கண்கள் நெருப்புக் கோளங்களாகி விட்டன.

மேசையில் ஓங்கி அடித்தார். இது ஒரு சாதாரண விஷயமென்று அசட்டை செய்ய முடியாது. இதுவரை காலமும் அரசுக்கு விசுவாசமாக அடங்கி ஒடுங்கி இருந்த மக்கள் மீண்டும் கிளர்ந் தெளத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“It is a challenge. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்துக்கு விடுக்கப்பட்ட மாபெரும் சவால் இது” தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

“முளையிலே கிள்ளியெறிய வேண்டும்” மீண்டும் சொன்னார்

Must take immediate action.

“உடன் நடவடிக்கையில் இறங்கவேண்டும்; யாரங்கே”

பட்டி அணிந்த சேவகன் வந்தான்.

“கேற் முதலியார் தாமோதரியைக் கூப்பிடு” துரையின் குரல் உச்ச ஸ்தாயையில் இருந்தது.

முதலியார் நடுங்கிக் கொண்டே கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றார்.

“முதலியார் வன்னி எப்படி? மக்கள் அரசுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறார்களா?”

“போனவாரம் வந்த அறிக்கை அப்பிடித்தான் சொல்லுது துரையே”

You fool; you don't know what is happening in Vanni.

“வடிகட்டின முட்டாள். தண்ணியூத்திலை மக்கள் சண்டைக்கு வரது உனக்குத் தெரியாது?”

தெரியாது என்னும் பாவனையில் தலையை ஆட்டினார்.

“உமக்கு என்னதான் தெரியும்? வன்னியில் சண்டைக்காரரை அடக்கோணும்; தவறினால் நாங்கள் கப்பல் ஏறவேண்டியதுதான். இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சி இருக்காது.

“துரையின் கட்டளை?” கேற் முதலியார் தாமோதரி தன் உடம்பை இரண்டாக வளைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

“முதலியாரே, தண்ணீருற்றில் ஹோட்டன் துரையின் கட்டளையை எதிர்த்துக் கலகம் செய்திருக்கினம். ஆமியுடன் போய் அடக்கவேணும்” பாக்கு மரங்களை வெட்டவேணும்.

“உத்தரவு பிரபு”

Hurry up

கேற் முதலியார் மன்னார்ப் பரவர் படைப்பிரிவின் தளபதி குரிசையை அழைத்துக் கட்டளை இட்டார்.

“குரிசை, தண்ணியூத்துக்குப் படைகொண்டு போகவேணும் உடனே ஆயத்தம் செய். ஒருமாதம் வரையில் தங்கவேணும் கூடாரம், குசினிக்கேற்ற சாமான், குடிவகை, இடியன் துவக்கு, பீரங்கி எல்லாம் ஆயத்தப்படுத்து”

நானூறு பெர் கொண்ட படைப்பிரிவு தண்ணீருற்றுக்குச் சென்றது. அங்கு ஆலடியில் கூடாரம் அடித்தது. வண்டியில் கொண்டுவந்த பொருட்களும் ஆயுதங்களும் இறக்கப்பட்டன.

படையைக்கண்டு பயந்து ஊர்மக்களில் பலர் இடம் பெயர்ந்து அயற்கிராமங்களுக்குச் சென்றுவிட்டனர். ஊரிலேயுள்ள ஆடுகள் கோழிகள் பட்டாளத்துக்கு உணவாகின.

பெரிய துரையும் வருவார் என்று பேச்சு அடிபட்டது. முதலியார், உடையார், விதானையார், பண்டாரப்பிள்ளை முதலான உத்தியோத்தர் பாடுதான் தர்மசங்கடம்.

“இன்னும் ஒரு சண்டையா?” கோணன் விதானையார் அலுத்துக் கொண்டார்.

காசி உடையாருக்கு மகனை இழந்த துயரம்.

“சண்டை முண்டால் இன்னும் யார் யார் பலியாகிறதோ”

சண்டையைத் தவிர்க்க ஏதாவது செய் முடியாதா? என கேற் முதலியார் தாமோதரி யோசித்தார். கமுகஞ்சோலைச் சொந்தக் காரரோடு சமரசம் செய்துகொண்டால் என்ன? என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நாலு குதிரை பூட்டிய வண்டியில் பெரியதுரை வந்திறங்கிவிட்டார்.

பெரியதுரை வந்திறங்கிய செய்தி அதிகாரிகள் மத்தியில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. இவ்வளவு சீக்கிரம் அவர் வருவார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

காசி உடையார்தான் துரைக்கு முதலில் தரிசனம் கோடுத்தார் பெரியதுரை சீறி விழுந்தார்.

“டே காசி உடையா, கனக்கக் கதைக்காமல் கோணன் விதானையைக் கூட்டிவாடா”

விதானையாரைக் கூட்டிவர உடையார் தலைதெறிக்க ஓடினார் விதானையார் சரிகை தலைப்பா, சட்டை உத்தரியம் அணிந்து பெரியதுரை முன் பிரசன்னமானார்.

“Where is Vanniyasinga Mudaliyar? வன்னியசிங்க முதலியார் வரவில்லையா?” சத்தம் போட்டார் துரை.

கோணன் விதானையார் வயிறு குலுங்க ஓடினார். வன்னிய சிங்கரிடம் துரை அழைப்பதாகக் கூறினார்.

முதலியாருக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை திகைத்து நடுங்கியவர் உத்தியோக உடை தரிக்காமலே சென்றார்.

சட்டை தலைப்பா தன்னை மறந்தார் வன்னியசிங்கருமே
சப்பாத் துத்தோல் தன்னை மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
தின்கிற வெற்றிலை பாக்கு மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
திகைத்து நடுங்கி வந்துநின்றார் வன்னிய சிங்கருமே

வன்னியசிங்கரின் தோற்றம் துரைக்குக் கடும் சினத்தை ஊட்டியது. உத்தியோக உடை தரிக்காமல் வந்தது. அவரை அவமதிப்பது போல் இருந்தது.

“மதிகெட்ட வன்னியசிங்கா வாடா முன்னாலே. சட்டையும் சப்பாத்தும் சரிகைத் தலப்பாவுமில்லாமல் ஏன் வந்தாய். உன்னை நிலத்திலை போட்டு மிரிச்சாலும் என்ரை கொபம் அடங்காது.”

வன்னியசிங்கர் பதறிப்போனார். அவசரத்தில் புறப்பட்டதில் உடையைப் பற்றிக் கவனிக்காதது இப்போதுதான் அவர் மூளையில் உறைத்தது. துரையின் காலடியில் தடாரென்று விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டார். சினந்தணிந்த துரை அவனைத் தூக்கி நிறுத்தினார்

“போ.. கமுகு மரம் வெட்டு”

கமுகு ததறிப்பதற்கு எதிர்ப்பு எதுவும் இம்முறை இருக்காதென்றே துரை நம்பினார். பட்டாளத்தைக் கண்டு பயந்தபோதும் எதிர்ப்பைக் கைவிடவில்லை ஊரவர்கள்.

கதிராமன், கதிர்வேல் வினாசி, காதுசாய்வு முதலானோர் தீவிரமாக ஆலோசித்தனர். மறைந்து நின்றேனும் தாக்கவேணும் என்றுதீர்மானித்தனர்.

ஆகாயத்தில் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் முழங்கின. பரவர் படைப்பிரிவின் பாதுகாப்புடன் கமுகு தறிக்கத் தொடங்கினர்.

ஊரவர் சரமாரியாக கற்களையும் கொட்டன்களையும் வீசினர். பாதுகாப்புப்படையினர் சிலர் கற்களால் மண்டை உடைபட்டனர். சிலரின் கைகள் கொட்டன் எறியால் முறிக்கப்பட்டன. பெரியதுரையின் மண்டையிலும் கல்லெறிபட்டது.

கல்வந்த திசையை நோக்கிச் சுடுமாறு பெரியதுரை உத்தரவிட்டார். தொடர்ச்சியாக ஒருமணி நேரம் துப்பாக்கிகள் முழங்கி ஓய்வு பெற்றன.

கதிராமன் இடியன் துவக்கால் திருப்பிச் சுட்டான். இதனால் எவரையுப் காயப்படுத்த முடியவில்லை. கோணன் விதானையாரின் காதை மருவிக்கொண்டு துப்பாக்கிச் சன்னம் பறந்தது.

மழைபெய்யத் தொடங்கியது, கதிராமனின் இடியன் துவக்கு இயங்க மறுத்துவிட்டது.

மழைக்குளிருக்குக் கமுகு தறிப்பவர்கள் நடுங்கத் தொடங்கினர். அட்டைகள் கடிக்கத் தொடங்கின.

“வன்னிய சிங்கையா, மழையால் நனைஞ்சு போட்டம். அட்டைக்கடி பொறுக்கமுடியவில்லை. எங்களாலை தறிக்கமுடியாது”

“கமுகு தறிப்பதை நிற்பாட்டப் போகிறார்களா?” விடக்கூடாது என்று நினைத்த வன்னிய சிங்கர் கேற்றமுதலியாருடன் ஆலோசிக்கிறார். பத துப்பன் னிரண்டு விஸ்கிப் போத்தல்கள் வந்தன. விஸ்கி அருந்தியவர்கள் உசாராகத்தறித்தனர்.

கமுகுகள் கடகடவெனப் பாறி விழுந்தன.

“முழுக்கத் தறிச்சப் போட்டம், இன்னும் கொஞ்சம் விஸ்கி” என்றார்கள். பெரியதுரை அட்டகாசமாக வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

குடிமக்கள் தம் கண்முன்னே தாம்பெற்று வளர்த்த குழந்தைகள் வெட்டிச் சரிப்பது போல எண்ணிக் கண்ணிர் வடித்தனர்.

பெரியதுரை தாமோதரியைக் கட்டித்தழுவிப் பாராட்டினார். பரவர் படையணி குதூகலத்தால் துள்ளிக் குதித்தது.

ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்துக் கெதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்திய குடிமக்களின் எதிர்ப்பியக்கம் இரும்புக் கரங்களால் ஈவிரக்கமின்னறி நசுக்கப்பட்டது.

கிராமம் முழுவதுமே சோகமயமானது.

மக்கள் அகதிகளாக ஆதரவற்றர்களாக குமாரபுரம் நோக்கிச் சென்றனர்.

அவர்களைக் கயிலை வாசம் வரவேற்று உபசரித்தது.

‘அடங்காப்பற்று அடங்கிவிட்டது’ என்ற பட்டாளத்தின் கூக்குரல் குமாரபுரத்தக்குக் கேட்டது.

கதிராமன் ஒரு சாக்கு நிறைய முற்றிப்பழுத்த பாக்குகளை எடுத்தான்.

“ஏன்?” என்று கற்பகம் கேட்டாள்.

“இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றாவது இந்தப் பாக்குகளை நடத்தான் போகிறன்”

அவன் வதனத்தில் நம்பிக்கை சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது.

ஆசிரியரின் நூல்கள்

1. பண்டாரவன்னியன் (வரலாற்று நாடகம்)
முதற்பதிப்பு - 1970, இரண்டாம் பதிப்பு - 1972;
மூன்றாம் பதிப்பு - 1999, நாலாம்பதிப்பு - 2000.
2. அரசிகள் அழுவதில்லை (சிறுகதைத் தொகுதி) - 1977
3. மல்லிகை வனம் (சமூக நாவல்) - 1985
4. ஓட்டுசுட்டான் தான்தோன்றி ஈஸ்வரர் பாமாலை - 1976
5. நெடுங்கேணி வில்வையடிப் பிள்ளையார் பாமாலை - 1978
6. காவத்தை நீலகாமம் முத்துமாரியம்மன் திருவஞ்சல் - 1978
7. தமிழ்மொழிப் பயிற்சி - 1975
8. வன்னியர் திலகம் (வரலாற்று நாவல்) - 1998
9. இலக்கியப்பார்வை - 1999
10. மழைக்கோலம் (சமூக நாவல்) - அச்சில்
11. கமுகஞ்சோலை (வன்னிப்பாரம்பரிய வரலாற்று நாவல்) - 2000

கழகஞ்சேரலை

Vaani Computer Printing Center - Vavuniya

முல்லைமணி

ISBN 955-8532-00-2